

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lost and Found

GINA L.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MAXWELL

Pan

Bir Neverland Nox'el

GiR...ndan

Copyright © 2019 Gina L. Maxwell

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Jaycee DeLorenzo, Sweet 'N Spicy Designs

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak için izin istiyorsanız (aşağıdaki amaçlar dışında) inceleme amaçlı), lütfen gina@ginalmaxwell.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sevgili okuyucu,

Pan'da gerçek sihirli unsurlar olmasa da, yine de inansızlığınızı düz bir ağdaş romantizm için gerekenden biraz daha fazla askıya almanız gerekecek. *Peter Pan*'ın orijinal hikayesini modern bir masala dönüştürmek, özellikle de on iki yaşındaki bir çocuğun öpücüğün ne olduğunu bilmemesinin neredeyse imkansız olduğu bir dünyada geçmesine rağmen, Wendy'nin Peter'a öpücük istediğinde yüksük vermesi gibi daha fantastik, ikonik anlardan bazılarını korumak istediğim için zorluklar yarattı.

Benim için bu hikayenin eğlenceli yanlarından biri de bu anları birleştirmenin ve modernize etmenin bir yolunu bulmaktı ve umarım bunları oldukları gibi takdir eder ve her şeyin mükemmel bir anlam ifade edip etmediği konusunda çok fazla düşünmezsiniz. Çünkü bu hikayede sihir olmamasına rağmen, yine de sağlıklı bir kapris dozuna kendini ödünç verdiğini bulacağınızı düşünüyorum ;)

Kimin kim olduğunu takip etmekte zorlanıyorsanız (bu şimdiye kadar yazdığım en geniş oyuncu kadrosu), kitabın arkasında bir Karakter Sözlüğü var, ancak buna ihtiyacınız bile olmayabilir.

Her zaman olduğu gibi, kitabıma raflarınızda ve kalbinizde yer verdiğiniz için binlerce kez teşekkür ederim. Umarım yıllarca sizinle birlikte kalır.

Edebi aşk ve kedi yavrusu öpücükleri,

Gina

*Çağdaş -ve çoğu zaman cesaret kırıcı- bir dünyada yaşamalarına rağmen
hâlâ sihre inananlar için. İnanmaktan asla vazgeçmeyin, yıldızlara
ulaşmaktan asla vazgeçmeyin.*

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz Epilog II](#)

[Çok Yakında](#)

[Varolmayan Ülke Karakterleri](#)

[Sözlüğü Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Gina L. Maxwell Yazarının Diğer Kitapları](#)

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Sindirella'yı Baştan
Çıkarmak Bölüm Bir
İkinci Bölüm

BİRİNCİ BÖLÜM

PETER

Sonra..

. 12

yaş

Neverland, Kuzey Carolina

Biri kaybolduğunda, bunun nedeni normalde ait olduğu bir yer olmasıdır - insanların onları özlediği ve aramaktan asla vazgeçmediği bir yer. Ama ben ve diğer çocuklar buradan başka hiçbir yere ait olmadık. Kimse bizi özlemiyor ve dışarıda bizi arayan kimsenin olmadığı da kesin. Bu yüzden bize neden kayıp dediklerini anlamı y o r u m .

Bir yerden geldiğimizi biliyoruz - Neverland Kayıp Çocuklar Okulu'nda doğmadık - tek soru nerede olduğumuz. Bilmek umurumda olduğundan değil - annem beni onunla kalmamı sağlayacak kadar çok istemediyse, ben neden isteyeyim? -Ama bir annemiz olmasını dileyen küçük çocuklar bazen bana soruyorlar. Leyleklerin rastgele çiftlere bebek vermediğini, verseler bile bir leyleğin asla masum bir bebeği -ya da on bir tanesini- Fred Croc ve karısı Delia'nın bakımına bırakmayacağını bilecek kadar yaşlıyım. Ama hala aradıkları cevaplar bende yok.

"O pis ellerini yukarıda yıkamak ne kadar sürüyor?" Croc merdivenlerden yukarı bağılıyor. "Kıcınızı hemen buraya getirin!"

Çocuklar ve ben, ortak banyomuzdaki lavabo sırasının üzerindeki paslı çerçeveli aynada bakışıyoruz. Gözlerinde gördüğüm korkudan nefret ediyorum, özellikle de yağ lekeli ellerini yıkamanın çok uzun sürmesi gibi aptalca bir şeyden dolayı. Burada yaşamak sürekli bir "yaparsak lanetleniriz, yapmazsak lanetleniriz" pratiği. Kaportacıdaki vardiyamızdan sonra elimizi yüzümüzü yıkamakta gecikirsek cezalandırılıyor, ama akşam yemeğine elimizde en ufak bir lekeyle gelirsek, bunun için de cezalandırılıyor. Eğer şanslıysak

akşam yemeği olmadan yatağa gönderilmek. Aksi takdirde, sırtımızda kemer izleri olur.

Kanca hariç hepsi benden birkaç yaş küçük olan onlara göz kırpıyorum ve sözlerim merdivenlerden aşağı inmesin diye konuşuyorum. "Kirli işler kirli eller yapar, haksız mıyım çocuklar?" Bu bir kelime oyunu çünkü işimiz sadece kelimenin tam anlamıyla kirli değil, aynı zamanda yasadışı.

Hepsi kıs kıs güler ve en azından bir süreliğine yüzlerindeki endişe silinmiş olarak yıkama ve durulama işine geri dönerler.

Hook başını sallayarak gözlerini devirir. "Senin için her şey bir şaka, Pan. Ne zaman büyüyeceksin? Çocukların bir tamirhanede çalışması normalmiş gibi davranıyorsun. Buraya okul deniyor ama biz ders kitaplarımızı açmaktan çok, küçük çaplı bir dolandırıcı için arabaları parçalara ayırmak ya da tekrar birleştirmekle vakit geçiriyoruz."

Omuz silkiyorum. "Diğer çocuklar için normal olmayabilir ama *bizim* normalimiz bu. Bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok, bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız." Ellerimi geçen hafta en iyi ihtimalle kirli beyaz olan ama şimdi kirli grinin bir tonu olan havluya siliyorum. Kanca'nın lavaboya eğilirken uzamış ve ona göre çok kısa olan siyah saçlarına bakarak ekliyorum: "Ayrıca büyümek bana o kadar da eğlenceli gelmiyor. En azından burada yiyeceğimiz ve uyuyacak bir yerimiz var. Büyümek demek Varolmayan Ülke'den sürülmek demek ve o zaman çocuklara ne olacağını kim bilebilir ki?"

Buz mavisi bakışları aynadan bana dik dik bakıyor. Eskiden burada yaşayan büyük çocuklara ne olduğunu bilmediğimizin hatırlatılmasından hoşlanmıyor. Croc bize onları başka bir dükkânda çalışmaya gönderdiğini söylüyor ama dürüstlüğüyle tanınmıyor, bu yüzden ona pek inanmıyoruz. Hook benden iki yaş büyük ve şu anda evdeki en büyük çocuk. Bizden sonra gidecek olan o olacak.

"Benim için fark etmez," diye tükürüyor Hook. "Buradan uzakta olduğu sürece nereye gittiğim umurumda değil."

Onu inceliyor ve meselesinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Burası kesinlikle cennet değil ama hayal edebileceğim en kötü hayat da değil. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, hepimiz arasında en iyisine sahip olan o. "Öğretmenin evcil hayvanı diyor."

Çelik gibi gözlerini bana dikti. "Söyleyecek bir şeyin mi var Pan?"

Kollarımı kavuşturarak onunla aynı hizaya geldim. "Croc'un gözdesi olduğun halde neden burada olmaktan şikâyet ediyorsun anlamıyorum. Yani, onun kanatları altına aldığı kişi sensin, değil mi? Sana işi nasıl yürüteceğini öğretiyor. Seni buraya çağırdığında bunu yaptığını söylemiştin.

Gece. Ya da belki sana hiçbir şey öğretmiyordur. Belki de birlikte televizyon izlemek gibi eğlenceli bir şeydir ve gerçekte ne yaptığınızı bize söylememenizi istediği için yalan söylüyorsunuzdur."

Diğer çocuklar arkamda anlaşmalarını mırıldanıyorlar. Üst katta televizyonumuz yok. Kahretsin, burada hiçbir şeyimiz yok. Kitap yok, oyuncak yok. Üzerinde uyuduğumuz yataklarımız, giysilerimizi koyduğumuz şifonyerlerimiz, hayal gücümüz ve birbirimizden başka bir şey yok. Bazen bu çocuklar için yeterli oluyor. Bazen de yetmiyor.

"Çok fazla konuşuyorsun, Pan."

Sırıtıyorum. "Evet, bunu çok duyuyorum. Bu söylediklerimin doğru olmadığı anlamına gelmiyor *James*."

"Bana bir daha öyle seslen, göt herif," diyor boğuk bir sesle, "bakalım yumruğumu suratına indirmeyecek miyim?"

Ona devam etmesini ve denemesini söyleyemeden, yumrukları kalçalarında ve gözleri yeşil ateş saçan küçük bir şey önümde adım atıyor. "Kafasındaki tek bir sarı saça dokunursan, *Croc'a* sigara paketini senin aldığını söylerim."

Hook hayalet görmüş gibi yüzünü buruşturuyor -küçük perinin tehdidi karşısında ben bile zihinsel olarak irkiliyorum- ama kendini çabuk toparlıyor. "Her ne haltsa, ben gidiyorum. *Smee*, *Starkey*, gidelim."

Topuklarının üzerinde dönüp banyodan çıkmadan önce bekleme zahmetine girmiyor, ama buna gerek yoktu. "Geliyorum, Kaptan!" diyorlar ve her zaman olduğu gibi *Smee* ve *Starkey* sadık fino köpekleri gibi Hook'un peşinden gidiyorlar, geçerken bana özür dileyen bakışlar atıyorlar.

Onlara küçük bir selam veriyorum. İki çocukla da bir sorunum yok. Onlarda *Kanca'nın* karanlık tarafına çekilen bir şeyler var... Buna ne denir bilmiyorum. Varlık mı? Tavır mı? Pislik mi? Her iki durumda da, bu benim anlayabileceğim bir şey değil ve diğer çocuklar da anlamıyor. *Beni* kaptanları olarak görüyorlar ve haklılar da, çünkü bu iş için en iyi adam benim. İyi ve adil bir liderim -tüm çocuklar öyle diyor- bu yüzden kaptan olmama rağmen bana kaptan *dedirtmiyorum*. Başka hiçbir şeye cevap vermeyen Hook'un aksine. Gördün mü? Daha iyi.

"*Tinker Bell*, bunu yapmamalıydın. Sen sadece dokuz yaşındasın ve ben başımın çaresine bakabilirim."

Her zamanki sevimli yüzü destansı bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Aptalca gerçekleri sayıklamak yerine 'teşekkürler *Tink*' demeye ne dersin?"

"Teşekkürler, Tink." Beyaz-sarı saçlarını bir ağabeyin yapabileceğini hayal ettiğim şekilde karıştırıyorum, odadan hışımla çıkıp bana en sevdiği lakap olan *aptal eşek diye seslenirken* öfkeyle homurdanıyorum. Akşam yemeği için aşağıya indiğinde bileğindeki zilin tıngırtısı kayboluyor ve ben de kalan altı çocuğa dönüyorum: Tootles, Nibs, Slightly, Curly ve İkizler. "Hadi çocuklar, bir şeyler yiyelim."

Birlikte ayaklarımızı sürüyerek banyodan çıkıyoruz ve merdivenlerin başına yaklaştığımızda gömleğimin çekiştirildiğini hissediyorum. "Peter, bu gece yine gizlice çıkacak mısın?"

"Tootles, şşşt," diye fısıldıyorum, grubu durdurarak. "Croc'un duymasını mı istiyorsun? Eğer öğrenirse, bu hikâyelerimizin sonu olur."

Altı çift göz açılıyor ve İkizlerden biri - hangisi olduğunu bilmiyorum çünkü hiçbirimiz onları ayırt edemiyoruz - "Ama Sindirella'ya ne olduğunu bilmemiz gerek Peter!" diyor.

Şimdi hepsi fısıldaşarak konuşuyor, bazıları prensin Kùlkedisi'ni bulup bulamayacağını asla bilemeyeceğinden, diğerleri de okuldan kaçarken yakalanırsam ne olacağından endişe ediyor.

"Kayıp Çocuklar, dinleyin." Grup isimlerini kullanmak işe yarıyor. Hepsi küçük askerler gibi doğruldu ve bir sonraki emrimi bekledi. "Artık konuşmak yok. Bu gece diğer geceler gibi olacak. Anladınız mı?" Çok fazla kelime kullanmadan onlara gizlice kaçmayı planladığımı, yakalanmayacağımı ve duymak için can attıkları hikâyenin bir parçasını daha geri getireceğimi söyledim. *Hepimiz duymak* için can atıyoruz. Kanca bile, asla kabul etmeyecek olsa da.

Gecenin geri kalanı diğerleri gibi.

Mutfağın dışındaki uzun ahşap masaya oturup sessizce yemek yiyoruz, gözlerimizi kullanarak Croc ve Delia'nın asla duymadığı konuşmalar yapıyoruz. Yemekten sonra yerlerimizi boşaltıp büyükten küçüğe doğru merdivenlerden yukarı çıkıyoruz; Tink hariç, o kalıp tencereleri, çaydanlıkları ve Delia'nın zar zor yenebilen yemeğimizi hazırlarken yaptığı her türlü pisliği temizlemek zorunda.

Croc'un eski cep saatinin gürültülü tik takları merdiven boşluğunda yankılanıyor. "James," diye bağılıyor ve hepimiz merdivenlerde donup kalıyoruz.

Hook'un tüm vücudu önümde geriliyor. Adamım, ilk isminden gerçekten nefret ediyor. Acaba Croc bunu biliyor ve bilerek mi kullanıyor? Ama eğer Hook onun favorisiyse bu mantıklı değil. Büyük olasılıkla bilmiyor ve Hook da ona söylemek istemiyor çünkü Croc'un öfkesi en aptalca şeyler yüzünden alevlenebiliyor ve o da dayak yemekten kaçınmaya çalışıyor.

Hook arkasını dönüp birkaç adım atarak benim seviyeme indi. "Bu gece hikâyenin sonunu görecek misin?"

"Hikâyeleri önemsemediğini sanıyordum."

Bana bakıyor ve bakışlarımla buluşuyor.

"Umursamıyorum."

Hepsi bu, tek söylediği bu. Başka bir şey söylemiyor. Sadece dikkatle bana bakıyor, cevabımı bekliyor.

"Evet," diyorum sonunda. "Öyleyim."

Gözlerinde okuyamadığım bir şey parlıyor. Üzüntü ve rahatlama karışımı bir şey, ama tanıdığım çocukta bunların hiçbirisi yok. Kendimi bildim bileli hep sinirli, kıskanç bir piçti. Ama birkaç ay önce Croc'la takılmaya başladığından beri dayanılmaz bir pislik oldu. Bir kez başını salladı ve çocuklar onun geçmesine izin vermek için sağa kayarken merdivenlerden inmeye devam etti.

Croc, Hook dibe ulaştığında ensesini avuçlar. "Hadi oğlum. Bu gece sana öğreteceğim çok şey var." Onlar Croc'un ofisinde kaybolmadan önce Hook omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor, ifadesi taştan yapılmış gibi duygusuz. Onda kesinlikle bir şeyler var ama ne olduğunu bilmiyorum.

Hafifçe yanımdan geçip gidiyor, onu diğerleri takip ediyor ve beni şimdiki zamana ve elimdeki göreve geri döndürüyor: fark edilmeden gizlice dışarı çıkmak. Gece rutinimizi uyguluyor ve yataklarımıza giriyoruz. Sonunda, Delia onu merdivenlerden yukarı çıkarırken Tink'in zil sesi duyuluyor. Tink banyoda üstünü değiştirirken, Delia da bizimle mümkün olduğunca az konuşarak yatağımızı kontrol ediyor. Bizden ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyoruz ve onu en az onun kadar görmezden geldiğimiz için mutluyuz. Sadece Tink onunla çok uğraşmak zorunda kalıyor.

Delia merdivenin başındaki kapıyı arkasından çarparak çıkar çıkmaz yataktan fırlıyor ve işimi yapıyorum. Gevşek çerçeveli pencereyi iterek açıyorum, çocuklara yakında döneceğimi fısıldıyorum ve binanın düz çatısına tırmanıyorum. Birkaç dakika içinde komşu şehir Londra'daki Barrie Caddesi'ne ulaştım.

Birkaç hafta önce, bu bloğun ortasındaki tuğla evin balkonunun altından geçerken bir kadının çocuklarıyla konuştuğunu duyduğumda bir macera arıyordum. Ama sadece konuşmuyordu. Masal diyordu ve masal Pamuk Prenses adında bir kız ve onun tıpkı Kayıp Çocuklar gibi komik isimleri olan cüce arkadaşlarıyla ilgiliydi. Çalıların arasına saklandım ve açık balkon kapılarından bana doğru süzülen hikâyeyi dinledim. Ama onlara hikayenin sadece bir kısmını anlattıktan sonra

Yatma vakti gelmişti ve ertesi gece devam edecekti. Tıpkı benim yaptığım gibi, ama yakalanmamak için kafamın içinde şikayet ediyorlardı ve daha fazlasını duymak için geri gelmem gerektiğini biliyordum.

Duyduklarımı çocuklara anlatmam gerektiğini de biliyordum. Daha önce kimse bize hikaye anlatmamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştık ve tıpkı duyacaklarını bildiğim gibi, buna bayıldılar. O zamandan beri her gece, anlattığı hikayenin bir sonraki bölümünü dinlemek için aynı eve dönüyorum. Havaalar soğuduğunda ve hanım balkon kapılarını açmayı bıraktığında ne yapacağımdan emin değilim ama bunu o zaman düşüneceğim.

Gecenin karanlığında eve yaklaşırken farklı bir ses duyuyorum. Daha genç bir ses, yumuşak ve tatlı bir ses. "Nine, ne kadar kıvranırsan seni fırçalamak o kadar uzun sürecek, biliyorsun." Balkonun parmaklıklarından yukarı baktığımda, ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydıran ve mutsuz homurtular çıkaran devasa bir köpek görüyorum. Bu kesinlikle benim-

Sonra tüylü hayvanın arkasından kalkıyor ve ben nefes almayı unutuyorum. Odadan yayılan ışık, onu karanlıkta saklanabilecek şeylerden korur gibi etrafını sarıyor. Yüzünün hiçbir detayını göremiyorum ama şimdiden gördüğüm en güzel kız.

"Tamam nine, şimdilik bu kadar yeter, seni koca bebek. Devam et."

Köpek eve geri dönmeden önce minnettarlığını ifade eden hödükçe bir sıçrayış yapar. Kız başını sallayarak gülüyor, sonra trabzana yaslanıp gözlerini yıldızlara dikeyor. Bir elini uzun saç örgüsünde gezdiriyor ve bir şey diliyormuş gibi iç çekiyor. Belki o da bir macera istiyordur. Ona bir tane verebilirim. Ne olacağını bilmiyorum ama onun için doğru olanı bulana kadar dünyayı araştıracağımı biliyorum.

Bana gelince, sanırım ben kendiminkini buldum. O benim en büyük maceram olacak.

He

nüz Onunla konuşmak, adını sormak, onun da benimkini sormasını istiyorum- "Wendy, canım, hemen içeri gel lütfen."

"Geliyorum anne." Ve böylece gözden kayboluyor.

Wendy... Maceramın adı Wendy.

İKİNCİ BÖLÜM

PETER

Şimdi...

Alnımdaki ter damlalarını silmek için kolumun arkasını kullanarak Chrysler 300'ün kaputunun altından çıktım ve çantamı almak için döndüm- Nerede bu lanet olası? Kahretsin, eşyalarımı bulamamaktan nefret ediyorum. Alet tezgahımdaki tüm çekmeceleri birbiri ardına açmaya başladım. Aradığım şeyin hiç ihtiyacım olmayan çeşitli ıvır zıvırlarla dolu en alt çekmecedeki olmadığını bildiğimden, yine de çömelip içindekileri karıştırmak için açıyorum.

Bir rulo kağıt havluyu, bir fincan kalemi, eve götürüp yıkamam gereken birkaç kirli bezi bir kenara itiyorum... ve sonra donup kalıyorum. Orada, arka köşede, küçük siyah bir kutu var. Aşık bir kadının çıldıracağı türden. Ama eğer bir kadın bu kutuyu açarsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrar. En azından bunu vermeyi düşündüğüm kadın dışında herhangi bir kadın.

Üzerini kaplayan toz, ne kadar zamandır dokunulmadığının kanıtı - yarım düzine yıl, belki daha fazla- ama açmama bile gerek kalmadan içinde ne olduğuna dair her ayrıntıyı biliyorum.

Kutuyu elime alıp başparmağımı üstünden geçiriyorum, beynim hayatımın o kısmındaki zihinsel kilidi yerinden oynatırken tozu da yerinden oynatıyorum. Uzak bir yer ve zamana ait anılar, basınç altında yıkılan bir baraj gibi zihnimi dolduruyor. Peygamber çiçeği mavisi gözler, akçaağaç şurubu renginde uzun saçlar ve yaşadığım sürece asla unutamayacağım müzikal bir kahkaha.

Çocukken, onun benim sonsuz maceram olduğunu düşünürdüm. Ama her maceranın bir başlangıcı olduğu gibi bir de sonu vardı ve onun keşfedecek başka şeyleri vardı. Benim de onunla gitmemi istedi ama o zaman bile Varolmayan Ülke'nin dışında benim için hiçbir şey olmadığını biliyordum. Böylece o gitti, ben geride kaldım ve

Onun anısını gömmek ve onu her düşündüğümde göğsümde hissettiğim acıdan kaçınmak için elimden geleni yaptım.

Hay sikeyim. Kutuyu açmadan çekmeceye geri atıp kapattım. Hırlayarak asıl sorunuma dönüyorum ve garajın içinden sesleniyorum. "Hanginiz 7/16'lık anahtarımı yerine koymadınız?"

Siyah saçlı, yanları kısa ve tepesi kıvrılacak kadar uzun bir adam, benim bölmemin yanındaki müşteri hizmetleri alanından başını uzattı. "Özür dilerim, patron."

Gözlerimi deviriyorum. Yetişkin bir adam olmasına rağmen, çocukluğunda olduğu gibi suçu üzerine alma alışkanlığı hâlâ devam ediyor. "Sen değildin Carlos. Bütün gün resepsiyona bakıyordun."

Yüzünde çocuksu bir gülümseme beliriyor ve yanaklarındaki gamzeler her kadın müşterinin bayılmasına neden oluyor. "Doğru ya. Boş ver."

Büyük hoparlörlerden dört garaj bölmesine pompalanan ağır metal, diğerlerinin beni duymasını zorlaştırıyor, bu yüzden sıraya doğru ilerliyorum.

"Nick, anahtarımı aldın mı?"

Kollarındaki kaslar geriliyor ve koyu kahverengi tenini bir ter tabakası kaplıyor. Jeep'in bir tekerleğini hidrolik asansörüyle çekip yere bırakıyor. "Hayır, bugün yeni lastikler ve rotasyondan başka bir şey yapmadım. Buradaki insanlar sanki Temmuz ortasında kar yağacakmış gibi davranıyor."

"Croc'un yerinde değil de burada para harcadıkları sürece istedikleri gibi hareket edebilirler."

"Bunu duydum," diyor, tekerleği kapıp lastik değiştiriciye götürmek için. "İngiliz anahtarını bulmada iyi şanslar dostum."

Sonraki iki bölmenin de yetersiz kalacağını biliyorum. Thomas bizim teknoloji uzmanımız. Kabloları, bilgisayar çipleri ve ana kartları olan her şey bizim adamımızdır. Atölyede bu genellikle eğlenceli bir günde özel ses sistemleri veya sıkıcı bir günde satış sonrası alarmlar veya uzaktan çalıştırma anlamına gelir. Her iki durumda da Thomas'ın anahtarımı almayacağını biliyorum. Tanıdığım en katı ahlak kurallarına sahip kişidir. Kendisine ait olmayan bir şeyi sormadan asla almaz.

Bir de Silas var. O da kendisine ait olmayan hiçbir şeyi almaz, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. O kibirli bir ahmak - ve bunu adama olan sevgimden başka bir şey için söylemiyorum - sadece biraz daha iyi olduğuna inanan

Her şeyi sizden daha iyi ve her şeyi biraz daha kaliteli. Daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum, Silas tek kişiliktir. Bu genellikle diğer insanların canını sıkar ama biz bunu grubumuzu oluşturan birçok bireysel özellikten biri olarak kabul ediyoruz.

Silas ve ben atölyedeki üç kaporta uzmanından ikisiyiz, ancak becerilerimizi sergileme fırsatını nadiren buluyoruz. Paslanmış bir POS'u alıp ödüllü, özel bir güzelliğe dönüştürebildiğinizde, kapılardaki göçükleri çıkarmak çocuk oyuncağıdır. Ancak faturaları ödeyen sıradan işleri yapmazsak, uzun zamandır istediğimiz özel onarım işini açacak parayı asla bulamayız. Bir gün yapacağımız bir şey ama yakın zamanda değil.

"Si," diyorum geçerken başımı sallayarak.

Chevy Malibu'nun çeyrek panelindeki yapıştırıcıyı zımparalamaya geri dönmeden önce bana bir çene kaldırma hareketi ve kendine özgü gülümsemesini yapıyor.

Daha bir sonraki bölüme geçmeden tartışmaları duyabiliyorum, ikizler söz konusu olduğunda bu yeni bir şey değil. Onları kaldırılmış bir Toyota'nın altında dururken buluyorum, biri egzoz üzerinde çalışıyor, diğeri frenleri değiştiriyor, sarı saçları çalışırken yaptıkları gibi ellerini gezdirmekten farklı yönlere doğru uzanıyor.

Önlerinde durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve meraklı bir kaşımı kaldırıyorum. "Bugünkü tartışma nedir çocuklar?"

"Hey, Peter," diyorlar hep bir ağızdan.

Yeni egzoz borusunu takan kişi, "Şuradaki dangalak, bir Camaro SS'in çeyrek milde bir Mustang GT'yi geçeceğini söylüyor" demek için duraklıyor.

Kardeşi bir İngiliz anahtarını işaret ediyor - benim *kayıp İngiliz anahtarımı* değil, fark ettim - ona doğru. "Eğer ikisi de stoksa? Kesinlikle. Satış sonrası modifikasyonlardan bahsediyorsanız, bu farklı bir hikaye olabilir."

"Ne düşünüyorsun, Peter?" diye soruyorlar.

Ürkütücü ikiz olayı sık sık yaptıkları bir şey, ama sanırım iki insan ayrılmaz olduğunda, bu kaçınılmaz oluyor. Tartışmadıkları tek konu olan kadınlar da dahil olmak üzere her şeyi birlikte yapıyorlar. Birden fazla sorunu olan bir işi ekip yaklaşımıyla yarı zamanda kolayca halledabiliyorlar, bu yüzden onları hiç ayırmadım. Zaten hepimizin ayrı ayrı çalışması için yeterli bölmemiz yok. Carlos ve Thomas bir bölmeyi paylaşıyor ve müşteri hizmetlerinde en iyi oldukları için ön büro görevlerini değiş tokuş ediyorlar.

"Naçizane fikrime göre-" Bunda naçizane bir şey yok çünkü arabalar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. "Eğer stoktan bahsediyorsanız ve bir Mustang GT kullanıyorsanız, onu çizgiden çıkarabilirsiniz, ancak SS'i pistin yarısına gelmeden kışınızı duman eder. Yani..." Soldaki ikizin tulumundaki işlemeli isim bandına bakıyorum. Keşke içlerinden biri saçını farklı bir renge boyasa diyorum. "*Tobias* bu sefer haklı. Üzgünüm Tyler."

"Aha! Sana söylemiştim, pislik!" Ben dükkânımızdaki son bölmeye geçerken Tobias zaferini homurdanan Ty'in yüzüne vurmaya devam ediyor.

Kot pantolon giymiş bir çift düzgün bacak, Dodge Challenger'ın ön kısmının altından dışarı çıkıyor, siyah bir savaş botu müziğin ağır ritmine eşlik ediyor.

"Tink, benim 7/16'ma ne olduğunu biliyor olamazsın, değil mi?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde tanıdık bir İngiliz anahtarıyla arabanın altından çıkıyor. "*Bu* 7/16'lık mı demek istiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu o olurdu, evet."

Boştaki elini bana doğru kaldırıyor ve ben de onu ayağa kaldırıyorum. Alt kısmı kesilmiş bir atlet giyiyor ve yağ lekeleri dışında karnını çıplak bırakıyor. Yıllar önce ona tulum giymesini söylemekten vazgeçmiştim. Kısıtlayıcı kıyafetlerle çalışamayacağını iddia ediyor ve dürüst olmak gerekirse, erkeklerin sırf Tink'le sohbet etme şansı elde etmek için arabalarını gereksiz yağ değişimleri veya arıza tespit kontrolleri için getirmeleri işlerine zarar vermiyor. Daisy Dukes ve crop top'ları dikkatimizi dağıtmıyor ki. Tink grubumuzda her zaman cinsellikten uzak bir varlık oldu, gerçi on iki yaşındayken Si'yi taşaklarından çiviledikten sonra ondan erkeklerden biri olarak bahsetmeyi bıraktık.

"Üzgünüm Peter, benimkini bulamadım," diyor bana bakarak.

"Gözlüğe ihtiyacın var mı, Tink?"

Sarışın perisinin uzun saçlarının altında kaşlarını çatıyor. "Hayır, neden?"

"Çünkü seninki tezgahının üzerinde duruyor."

İşaret ettiğim yeri takip ediyor. Yanağının iç tarafını ısırırken teni kızarıyor ve ince altın burun halkası ışıktan parlıyor. "Şuna bakar mısın?" diyor mahcup bir kıkırdamayla. "Yemin ederim daha önce yoktu. Ama şimdi seni burada bulmuşken Peter, sana bir şey sormak istiyorum-"

"Patron!"

Carlos'un ölüm kalım meselesiymiş gibi bana çılgınca el kol hareketleri yaptığını görmek için dönüyorum. Kahretsin, umarım bilgisayar yine bozulmaz. Değiştirmeye gücümüz yetmez. "Üzgünüm, Tink, bu düşünceni unutma."

"Sorun değil, yürür ve konuşurum," diyor, ben körfez boyunca ilerlerken sıraya giriyor, boynundaki uzun zincirde taşıdığı çan her adımda çınıyor. "Gelecek hafta sonu Pitt County araba fuarına gidip üzerinde birlikte çalışabileceğimiz özel bir proje seçmek ister misin diye merak ediyordum. Bilirsin, daha sonra para kazanmanın başka bir yolu olarak satmak için."

"Şu anda böyle bir projeye ayıracak zamanımız ya da alanımız yok. Faturaları ödeyen günlük işler için tüm bölmelerimizin çalışır durumda olması gerekiyor."

"Hayır, biliyorum. Ama ahırda bunun için yer açabiliriz ve işten sonra-

"Tink, iş çıkışı hakkında her zaman ne söyledim?" İç çekiyor. "İş bittiğinde eğlence başlar."

"Aynen öyle. Sadece mecbur olduğumuz kadar çalışıyoruz ve ondan sonra eğlenmek için çok çalışıyoruz," diyorum, geçerken anahtarımı bölmeme bırakarak. "Yanılıyorsam düzeltin, bu da beni gezegendeki en iyi patron yapıyor."

"Sen kesinlikle en iyi patronsun, Peter. Her şeyde en iyisisin."

Ona gülümsüyorum. "Benden bu konuda bir itiraz alamayacaksın." Carlos'un önünde duruyoruz ve omzuna güven verici bir el koyuyorum. "Bu iyi bir fikir Tink, sadece şu an için değil. Bir gün, fazla mesai yapmadan böyle şeyler yapabileceğiz. O zamana kadar, yaptığımız şeyi yapmaya devam edelim."

"Patron."

Sonunda dikkatimi ona çevirdiğimde Carlos neredeyse yerinde zıplıyordu. "Ne oldu?"

"Sizinle özel bir yeniden inşa hakkında konuşmak isteyen biri var."

Tink'e doğru kaşlarımı kaldırıyorum ama o ellerini kaldırıyor. "Bana bakma. Bu konuda senden başka kimseyle konuşmadım."

"Ona şu anda özel tamirat yapmadığımızı ama yapan birine yönlendirebileceğimizi söyleyin. Bekle, sanırım Londra'daki Oyuncak Dükkanı'nda J.R.'ın numarası var..." Telefonumu tulumumun cebinden çıkarıp rehberime bakıyorum.

"O bir *kadın*, Patron," diye düzeltiyor Carlos. "Ve güven bana, onunla konuşmak isteyeceksin."

"Güven bana," diyorum telefonumdaki isimler arasında gezinirken. *J'lerin mi yoksa T'lerin mi altına kaydettim?* "Gerçekten değilim."

Tam Tink "Vay anasını" diye fısıldarken bekleme alanının kapısının açıldığını duyuyorum ve telefonumdan başımı kaldırıyorum... ve kalbim duruyor.

"Merhaba, Peter."

Peygamber çiçeği mavisi gözleri ve akçaağaç şurubu rengine uzun saçları olan bir kadın dükkâna giriyor. Gülümsemesi utangaç ve küçük elleri sanki hoş karşılandığından emin değilmiş gibi önünde birbirine dolanıyor. Onu gördüğümde bu yana çok zaman geçti, ama yine de onu balkonunda gördüğüm o geceki kadar güzel, üzerinde sadece bir gecelik ve ay ışığının huzmeleri var.

"Buna inanabiliyor musun?" Carlos heyecanla söylüyor. "Wendy eve döndü!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WENDY

Sonra..

. 12

yaş

Londra, Kuzey Carolina

"İyi geceler Wendy," diye s e s l e n i y o r John ve Michael yatak odalarımızı birbirine bağlayan banyoya girerken.

"İyi geceler çocuklar. İyi geceler anne."

"Tatlı rüyalar tatlım," diyor her zamanki sıcak gülümsemesiyle, küçük kardeşlerimin peşinden giderken ve kapımı kapatıp beni sonunda yalnız bırakırken.

Normalde, masalları uzun zaman önce bırakmış olmama rağmen, annem ve çocuklarla paylaşmaktan keyif aldığım bir gece geleneği olan masal saatini bitirmek için bu kadar acele etmem ama bu gece farklı. Çünkü bu gece balkonumun altındaki çalılıklarda saklanan bir çocuk gördüm. Çok fazla göremedim ama gölgeler onu yutmadan önce yüzünü bir anlığına gördüm ve kesinlikle benim yaşlarımda bir çocuktü.

Annem bize *Sindirella'nın* sonunu anlatırken söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım. Önemli değil, o masalı ve diğerlerini ezbere okuyabilirim. Ama bu gece, John ve Michael'la birlikte dinliyormuş gibi yaparken aklımda sorular vardı.

Kim o? Neden aşağıda? Hâlâ orada mı? Onu okuldan tanıyor muyum? Daha önce oraya gitmiş miydi? Böyle devam etti ve yeni sorularım bittiğinde en başa döndüm, cevapları alabileceğim anı beklemekten neredeyse titriyordum.

Ve o an şimdi.

Annemin ayak seslerinin kapımın önünden geçtiğini duyar duymaz, ardından eski merdivenlerin gıcirtısı gelir ve annem babamla örgü gecesi için bir araya gelir.

Law & Order'ı yarı yarıya izlerken bulmaca çözüyorum, yorganımı atıyorum ve balkonumu koruyan Fransız kapılarına koşuyorum. Bu konuda yavaş ya da sessiz olamayacak kadar hevesliyim, onları çekip açıyorum ve tırabzana doğru koşuyorum, bu süreçte neredeyse kenardan devriliyorum. Babamın asla parmaklıkların üzerine eğilmeme kuralına rağmen, ben de tam olarak bunu yapıyorum, sanki karanlıkta herhangi bir hareket görmeme yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kısıyorum. Sola, sağa ve tekrar sola bakıyorum ama orada kimse yok. Heyecanım sönüyor. Gitmiş olmalı-

"Ne arıyorsun?"

Onun aniden yanımda belirmesiyle irkilerek geri çekiliyorum ve durduramadığım istemsiz çılgılığım için ağzımı açıyorum. Neyse ki çocuk hemen tepki veriyor ve eliyle ağzımı kapatarak sesi boğuyor.

"Şşt, sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldıyor, elini yavaşça çekerek.

Kalbim hala hızlı atıyor ve sanki bir mil koşmuşum gibi nefes alıyorum. Ay ışığı onu gümüş tonlarında yıkıyor. En iyi ışıklandırma değil ama açık renk saçları, nazık gözleri ve aynı anda hem masum hem de yaramaz görünen yarım bir gülümsemesi olduğunu söyleyebilirim.

O bir dikotomi-görünüşte çelişkili niteliklere sahip bir şey. Bu kelimeyi geçen ay okulda öğrendim ve yeni favorim oldu. Bence aynı anda farklı şeyler olan bir insan inanılmaz derecede ilginç olurdu. Babam bana kaşlarını kaldırıp öyle görünebileceğini ama bunun gerçekten mümkün olmadığını söylüyor. Bir insan ya bir şeydir ya da başka bir şey; babam için her şey siyah ve beyaz, gri alanlara izin yok.

Ancak gri alanlar gölgelerin yaşadığı yerlerdir ve bence bu gölgelerin içindeki şeyler muhtemelen en büyüleyici şeylerdir.

Artık nefes alışım düzene girdiğine ve kulaklarımda kan hücumu olmadığına göre, onun da beni incelediğini fark ediyorum. Başını yana eğmiş, gözleri sanki daha sonra sınanacakmış gibi benimle ilgili her şeyi katalogluyor.

"Adın ne senin?" Sonunda sordum. Kafamın içindeki küçük bir ses bana ilk soruyu yanlış seçtiğimi söylüyor - gecenin bir vakti bir şekilde ve bir nedenle balkonumda olan bir çocuğa sormam gereken başka şeyler de var - ama cevap istediğim ilk soru bu.

"Ben-"

Altımızda bir kapının açılıp kapanma sesi bizi taş a çeviriyor ve kalp atışlarım kaldığı yerden devam ediyor. Neden bu kadar *yüksek*? Tanrı aşkına, muhtemelen bütün mahalle duyuyordur. Dikizleme

babamın Nana'yı dışarı çıkardığını görüyorum. Olduğu yerde duruyor ve başını kaldırıp havayı kokluyor. Tanrım, çocuğun kokusunu alırsa deli gibi havlayacak. Panikle elini tutup odama çekiyorum, balkon kapılarını olabildiğince hızlı ve sessizce kapatıyorum.

Ama şimdi annemin bilinmeyen bir nedenle beni kontrol etmeye geleceği ve yatak odamın kapısını kilitlersem şüpheli görüneceği paranoyasına kapıldım. Banyo! Kilitlememe izin verilen -ve kilitlemem beklenen- tek oda orası. Yine çocuğun elinden tutup onu kardeşlerimin yatak odasıyla benimkini birbirine bağlayan büyük banyoya götürüyorum. İki kapıyı da kilitledikten sonra rahat bir nefes alıyorum. John ya da Michael'ın bizi duymasından endişe etmiyorum; onlar zombi kıyametinde bile uyurlar.

"Tamam, burada güvende olmalıyız."

Çocuk kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Yanılıyor olabilirim ama genelde yanılmam ve bir kızla kapalı bir banyoda olmamam gerektiğini düşünüyorum."

İfadesi tam olarak yanlış olmasa da beni şaşırttı. Bunu söyleme şekli, sanki tam olarak emin değilmiş gibi. "Bunu sana söyleten ne?"

"Tinker Bell ile kapalı bir banyoda bulunmamıza izin verilmiyor. Ayrıca o etraftayken kıyafetlerimizi değiştirmediklerimizden emin olmamız gerekiyor. Bu yüzden zil takıyor, ne zaman geleceğini bilelim diye."

Kaşlarımı çattım. "Tinker Bell senin kedin mi?"

"Ne? Hayır, o bizim kedimiz değil." O kadar yüksek sesle gülüyor ki onu susturmak zorunda kalıyorum. Sesini alçaltarak, "Tink küçük bir kız. Aslında tek kız. Ama ona bir peri olduğunu söyledim, o yüzden bana bir iyilik yap ve ona farklı bir şey söyleme. O anda kendisini daha iyi hissetmesi için aklıma gelen tek şey buydu ve ondan sonra da aklımda kaldı."

"Bir peri mi? Şimdi kafam çok karıştı. Belki de en baştan başlamalıyız."

"Bana uyar Wendy, ama banyoda olmasaydık daha iyi hissederdim."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Annenin söylediğini duydum. Hikaye anlatıcısı annen, değil mi?"

"Masalcı mı? Evet, o benim annem. Um..." Seçeneklerimi tartarken dudağımı ısıırıyorum ve ayaklarımın altındaki serin fayanslara bakıyorum.

"Çok fazla düşünüyorsun," diyor usulca. Başparmağı dudağımı dişlerimden nazikçe çekmeden önce bir parmağı çenemi kaldırıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Bu acı verici görünüyor."

"Düşünme şeyi mi?" Dalgınca soruyorum.

"Dudak ısırma olayı," diye cevap veriyor çarpık bir sırıtışla.

"Oh." Uzakta, odamın dışındaki koridorda annemle babamın seslerini duyuyorum. Bir parmağımı ağzıma götürüyorum ve sessizlik içinde bekliyoruz, o an zaman içinde askıya alınıyor, ben de kapılarının gece için onları içeri kapattığını gösteren sesi bekliyorum. Sesi duyar duymaz nefesimi veriyorum ve beni takip etmesini işaret ediyorum.

Yatağıma tırmanıyorum, bağdaş kurup oturuyorum ve bana katılması için ortasına vuruyorum. Sessiz bir tonda konuşmak için eğildiğimizde dizlerimiz neredeyse birbirine değiyor. "Tamam, en baştan başlayalım. Benim adım Wendy Moira Angela Darling. Senin adın ne?"

Biraz daha dik oturur ve "Peter Pan" der. "Bu kadar mı?"

Peter kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Okuldaki diğer isimlerin çoğundan çok daha uzun bir isim."

Hay aksi. Modası geçmiş Darling geleneği ve bir grup zengin çocukla aynı okula gittiğim için herkesin aptalca uzun isimleri olmasına o kadar alışmışım ki normal bir isim kulağa neredeyse tuhaf geliyor. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Peter Pan gerçekten güzel bir isim. Bana diğerlerini anlatır mısın? Ve peri Tinker Bell'i?"

Artık kristal mavisinin en güzel tonu olduğunu bildiğim gözleri parlıyor. "Yani sana bir hikâye anlatmak gibi mi? Kayıp Çocuklara hikâye anlatmakta çok iyiyimdir."

"Evet, bir hikaye gibi, ama gerçek bir hikaye."

Peter bir omzunu silkiyor. "Tamam, ama o kadar da ilginç değil. Ben Varolmayan Ülke'deki Kayıp Çocuklar Okulu'nda yaşıyorum. Biz on erkek ve bir de Tink var. Tek kız o."

"Bir kız neden erkekler için olan bir okulda yaşıyor?"

Kaşları düz burnunun üzerinde birbirine kenetlendi. "Aslında bilmiyorum.

Sormak hiç aklıma gelmedi. Croc cevap vermeye zahmet etmezdi zaten." "Croc kim?"

"O ve karısı Delia, teyzesi ve amcası bir araba kazasında öldüğünde okulu aldılar. Onları ben hatırlamıyorum ama James hatırlıyor ve gerçekten iyi insanlar olduklarını söylüyor. Croc gibi tam bir pislik değil-"

Nefesim kesildi.

"Peter." "Ne?"

"Çocukların küfür etmemesi gerekir."

"Değil mi?" Düşünmek için duraklar. "Huh. Bu bizim kurallarımızdan biri değil." "Öyle olmalı. Ya da en azından, okulda küfür etmemelisin."

bir hanımefendinin
varlığı."

"Hanımefendi
mi?"

"Evet, bilirsin, bir kız gibi. Centilmenler - görgü kurallarına uyan erkekler için kullanılan bir kelime - bir hanımefendinin önünde küfür etmez ya da kötü sözler söylemez."

"Bu kulağa bir annenin söyleyeceği bir şey gibi geliyor. Öyle mi?"

"*Bütün* anneleri bilmem ama benim annem yapar. Çoğunlukla babam bir şeye çok sinirlenip görgü kurallarını unuttuğunda."

"Anneler babaları azarlar ve çocuklarına masal anlatır," diyor, neredeyse kendi kendine, sanki bir ders için zihinsel notlar alıyormuş gibi. "Başka ne yaparlar?"

Bana sadece küçük bilgiler verdi ama sanırım sonunda Peter'ın durumunu anlamaya başlıyorum. "Hiçbirinizin annesi yok mu, Peter?"

"Hayır. Delia var ama o anne değil. O da bunu sürekli söylüyor. Sizinkinin ne yaptığını söyleyin, ben de çocuklara söyleyeyim."

Bir an için annemin benim ve kardeşlerim için yaptığı her şeyi düşündüm. Kesinlikle sayılamayacak kadar çok, ama önemli noktalara değinebilirim. "Bizimle ilgileniyor. Bize yemek yapar, çamaşırlarımızı yıkar, okul ödevlerimize yardım eder, hasta ya da üzgün olduğumuzda kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlar, bu tür şeyler. Ve geceleri bize hikayeler anlatır, sonra bizi yatağa yatırıp öper ve-"

"Öpücük nedir?"

Ağzım bir an için açık kalıyor, sonra hemen kapatıyorum. Gülmesini ve bana şaka yaptığını söylemesini bekliyorum ama sadece bana bakıyor, bir cevap bekliyor. Bir çocuğun bu kelimeyi daha önce hiç duymamış olması için ne kadar sevgisiz ve korunaklı bir hayatı olması gerekir? Ve ona gösterecek bir örnek olmadan bunun ne olduğunu nasıl açıklayabilirim?

Nemli avuçlarımı yorganıma sürüyorum ve boğazımı olabildiğince nazikçe temizliyorum. "Öpücük," diye başlıyorum yavaşça, ne söyleyeceğimi düşünürken, "değer verdiğin biriyle paylaştığın özel bir şeydir."

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Kulağa hoş geliyor. Bir tane alabilir miyim?"

Yine nutkum tutuldu. Sık sık bir erkekle ilk öpüşmemin nasıl olacağını hayal ederdim, ama bu hayal ettiğim gibi *değildi*.

"Wendy?" diye dürterek elini aramıza uzatıyor. "Bana bir öpücük verir misin?"

Panikle komodinin çekmecesini açıyorum, gördüğüm ilk şeyi alıp avucuna koyuyorum. Monopoly oyununun parçasına, yani aptal *y ks ğ * bakıyor, sonra bakışlarını benimkilere kaldırıyor. Yanaklarım utançtan kızarıyor. Bu hayatımın en rezil anı olmalı. Benim * ok aptal olduğumu* düşünecek. Ohmigod,  lmek istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, avucunun içinde kapatarak. "Daha önce kimse bana bir şey vermemi ti."

Vay, bu... söylemesini beklediğim şey değil. "Asla mı?"

Başını ciddiyle salladığında kalbim onun için kırılıyor. Ama ruh hali bir düğmeyi çevirmek kadar hızlı değışiyor ve aynı anda yeniden heyecanlanıyor. "Ben de sana bir öpücük vermeliyim."

"Oh, um, bunun olduğunu sanmıyorum-"

Kot pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve görmem için havaya kaldırdı. "Buna yüksek ta lı meşe palamudu somunu deniyor." O bir o yana bir bu yana çevirirken ayna yüzeyi lamba ışığını neredeyse hipnotik bir şekilde yansıtır. Adı mantıklı, gerçekten de k  k bir metal meşe palamuduna benziyor.

"Bugün parçalara ayırdığım bir arabadan aldım." Tam arabayı parçalara ayırmakla neyi kastettiğini soracakken, sanki sıra dışı bir şey s ylememi  gibi devam ediyor. "Genelde paslanmaz  elik ya da daha  ık olanları krom olur ama bu *altın rengi*. Farklı olması hoşuma gitti. Özel, anlıyor musun? Dediğın gibi, öpücük özel bir şeydir. Bu yüzden bunu senin almanı istiyorum."

Elimi uzatıyorum ve parmak uçları avucumun ortasına değdiğinde, midemde binlerce peri kanadı  ırpınıyormu  gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim Peter. Çok tatlısın."

Peter gülümser. "Sanırım sana karşı tatlı olmak hoşuma gider, Wendy. Yarın tekrar gelebilir miyim?"

"Yarın mı?"

Komodininin  zerindeki dijital çalar saate bakıyor. "Evet, dönsem iyi olacak. Çocuklar prensin Sindirella'yı bulduğunu duymak için bekliyor olacaklar. Sanırım o ayakkabıyı kaybetmesi iyi oldu, değil mi?"

Hafifçe kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, sanırım  yleydi." Ayağ  kalkıyor ve balkon kapısına doğru ilerliyor. "Okul nerede?"

Dışarı adım attığımızda, o uzakları işaret ederken trabzanlarda duruyoruz. "Sağdan ikinci yıldız ve sabaha kadar düz devam et."

Çenem düştü. "Oraya varman sabaha kadar sürer mi? O kadar uzak mı?"

Gülüyor. "Hayır, sadece şaka yapıyorum. O tarafa doğru sadece bir mil kadar var, şehir sınırlarını hemen geçince."

"O zaman fena değil."

Londra ile aynı sınırı paylaşmasına rağmen, Neverland'e hiç gitmedim. Babam güvenli olmadığını söylediği için Hampton Caddesi'nin doğusuna bile hiç gitmedim. İki şehir daha farklı olamazdı. Londra, şehir merkezindeki alışveriş merkezleri ve 5 yıldızlı restoranlarıyla tanınan pitoresk bir silüete sahip büyük bir metropol; etrafı ise insanların sosyal takvimlerinin yıl boyunca partiler, yemek davetleri ve yardım etkinlikleriyle dolu olduğu bir banliyö bölgesi ile çevrili.

Orta sınıf ailelerin batıdaki üst sınıf arkadaşlarına ayak uydurmaya çalıştığı daha az varlıklı doğu yakasındayız. Ama Londra'nın alt sınıfı bile Neverland'in bir seviye üstünde. Yerleşimden çok endüstriyel olan oldukça çorak bir yer olduğunu duydum. Tek avantajı sahildeki Topsail Plajı'ndan uzak olmaması, ancak bir sürü başka kasaba da var, bu yüzden bu pek bir satış noktası gibi değil.

"İyi geceler Peter Pan."

"İyi geceler, Wendy Moira Angela Darling."

Bir saniye yanımda duruyor, sonra kenarda kayboluyor ve bir saniye sonra yere düşerken bir *gümbürtü* duyuyorum. Sokak lambasının ışığına doğru adım attığında, cesaret edebildiğim en yüksek fısıltıyla ona sesleniyorum. "Peter!" Duruyor ve dönüp bana bakıyor. "Cevabım evet."

"Evet ne?"

"Evet, yarın tekrar gelebilirsin." İkinci kez sormadığını fark ettiğimde aniden kendimden emin olamıyorum. Belki de fikrini değiştirmiştir. "Eğer istersen, yani," diye çabucak ekliyorum.

Genişçe sırtıyor ve "Kesinlikle benim maceram" gibi bir şey söylüyor ve sonra gecenin içinde kayboluyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

WENDY

Şimdi...

Peter Pan.

Bunca yıl sonra onu tekrar görmek kesinlikle gerçeküstü.

Yani çocukken yaptığı yasadışı işlerden edindiği bilgilerle inşa ettiği bir yerdeki ofisinde oturuyor. Muhtemelen bunun gibi çok fazla başarı hikayesi yoktur ama yine de işte burada.

Yağlı bir eşofman altı ve ince belinden sarkan bir çift tulum giyerek, bir ağır sıklet dövüşçüsüne ait olabilecek kadar büyük ve buna uygun geniş dövmeleleri olan kaslı vücudunu yıpranmış deri masa sandalyesine yerleştiriyor. Çok farklı görünüyor, bir zamanlar tanıdığım çocuğa hiç benzemiyor ama yine de...

Her şeyiyle ona benziyor. Aynı dağınık sarı saçlar, aynı macera vaat eden kristal mavisi gözler ve aynı anda hem masum hem de muzip bir gülümseme. Gerçi şu anda bana bakışıyla o sırtış eskisi kadar masum görünmüyor. Eğer böyle devam ederse, üzerimdeki kıyafetleri yakacak ve bu buluşma çok hızlı bir şekilde profesyonellikten uzaklaşacak.

Masa sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini düz karnının üzerinde gezdiren Peter beni bir müze eseriymişim gibi inceliyor. Karşısındaki koltuğumda kıpırdanmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"LB Otomotiv, ha? Çok zekice," diyorum gergin bir gülümsemeyeyle. "Bütün Kayıp Çocuklar burada mı?"

"Hayır, Hook'un şehrin öbür ucunda kendi ekibi var. Sadece ben, Si, Carlos, Thomas, ikizler ve Nick varız."

"Ve Tink," diye ekliyorum. O da başını sallıyor. "Ve Tink."

"Beni gördüğüne her zamanki kadar sevinmiş görünüyordu, eğer o kötü bakışları bir şey ifade ediyorsa."

"Tink'i bilirsin. Annelerle hep bir sorunu olmuştur."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben kimsenin annesi değilim Peter.

Hiç olmadım."

"Ama biz öyle davranmadık, değil mi?" Bu soruyu sanki bir itiraf talebiymiş gibi soruyor. Çocukken oynadığımız aptalca senaryoları itiraf etmem için. Her geçen yıl daha da gerçeğe dönüşen senaryolar, sonunda önemli olan her yönden gerçek bir evli çift gibi davranana kadar.

Isı karnımda dönüyor ve yanaklarıma yerleşiyor. Konuyu daha zararsız bir şeyle değiştirmesem, her düşüncemi okuyabilecek.

"Seninle gurur duyuyorum, Peter. Sana karşı yığılmış tüm olasılıklara rağmen, zirveye çıktın."

"Yapacağımdan şüphe mi ettin?"

"Tabii ki hayır. Her zaman yapabileceğine inandığımı biliyorsun."

Çenesini düzeltmeden önce yüzünde bir hüznün beliriyor ve duvarları yıkılıyor. "Sadece Varolmayan Ülke'de kalırsam olmaz."

Diken, irkilmeme neden olacak kadar batıyor ama sorun değil. Acıyı paylaşmayı hak ediyorum.

"Özür dilerim," diyor, nefesini üfleyerek ve öne doğru eğilerek kollarını masasına dayıyor. "Bunu söylememeliydim."

"Hayır, sorun değil. Senden asla gitmeni istememeliydim. Benimle gelmeni isteyerek bencillik ettim."

"Benim senin kalmanı istememden daha bencilce değil." Peter sanki yansımalarında geçmişimizi görmeye çalışıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "Ama ben senin dünyana ait değildim, sen de benimkine ait değildin. Gitmen en iyisiydi."

"Yine de kalbimizi daha az kırmadı," diyorum usulca.

Bana Peter Pan'a özgü yarım omuz silkme hareketini yapıyor. "Bozuk şeyler tamir edilebilir; ben bunu her gün yapıyorum. İhtiyacınız olan tek şey doğru parçalar, iyi bir alet takımı ve biraz kirlenme ve çok terleme arzusu."

Bana attığı çarpık sırtış ve göz kırpış *tamamen* muzipçe ve umarım hissettiğim kızarıklık bluzumun yakasından görünmüyordur. Ama sonra kıkırdıyor, sesi derin ve boğuk ve böyle bir şansım olmadığını biliyorum. "Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzel. Gördüğüm kadarıyla hâlâ her zamanki gibi düzgünsün."

Ona gözlerimi kısıyorum ve dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "O kadar da düzgün biri değilim, Peter."

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor ve tekrar arkasına yaslanıyor. "Hayır mı? O zaman neden buraya gelip bana ne kadar uygunsuz olduğunu *göstermiyorsun*, Wendy?"

Blöfümü göreceğini bilmeliydim, hep öyle yapardı. Kahretsin, neden aşık olmuş bir kız çocuğu gibi kızarıp duruyorum? Bu adamı görmeyeli on yıl ve yarım düzine ilişki oldu. Kelebeklerin uçuştığı, tenimin karıncalandığı ya da kıvılcımların çıktığı hisler şimdiye kadar çoktan ölmüş ve gömülmüş olmalıydı.

Ancak bu yarım düzine ilişki hiçbir zaman yatak odası hakkında yazılacak bir şey değildi. Seks hayatım hakkında eve yazı yazacak değildim - Tanrım, ailem kalp krizi geçirirdi, utançtan öleceğimden bahsetmiyorum bile - ve bunlar... Peter'a karşı her zaman hissettiğim bu *duygular*, başka bir erkeğe karşı hissettiğim her şeyi kıyaslandığında soluk bırakıyor.

"Gördün mü?" dedi, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Wendy Moira Angela Darling, her zaman bir hanımefendi. Sorun değil, Wen. Düzgünlüğün sende her zaman sevdiğim şeylerden biri oldu."

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman neden her zaman kuralları çiğnememi sağlamaya çalışıyordun?"

Genişçe gülümseyerek, ayaklarını masasının köşesine koyacak kadar geriye yaslanıyor, parmaklarını başının arkasında birleştiriyor, bu da -Allah *yardımcım olsun*- üst kollarındaki kasların lezzetli bir şekilde şişmesine neden oluyor. "Bunun Kötü Çocuk El Kitabı'ndaki 1. Kural olduğuna eminim: İyi bir kız bul ve onu kuralları çiğnemeye ikna et. Aslında *tek kural* bu olabilir. Ve bu konuda çok başarılıyım. Tabii ki öyleyim."

Gözlerimi devirerek, egosu ofis kapısına sığmayacak kadar büyümeden konuyu değiştiriyorum. "Buraya kuralları çiğnemeye gelmedim. Benim için klasik bir arabayı yeniden inşa etmen için seni işe almaya geldim."

Gözleri hafifçe kısıldı ve ayakları yere vurdu. Birkaç saniye boyunca sadece bana baktı. "İş için burada olduğunu fark etmemiştim."

Bu beni kısa kesiyor ve on yıldır birlikte yaşadığım metaforik bıçağı büküyor. Peter'dan ayrıldığım gün -Peter'dan ayrılmayı *seçtim*- göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Kendime geri döneceğimi söyleyip durdum ama üniversite ve tüm boş zamanımı isteyen stajlar arasında aylar yıllara dönüştü ve sonunda eve gelmeye çok korktum. Kendimi, Peter'ın beni sevdiğini düşünmesinin tek sebebinin

sözde kız kardeşi olmayan başka bir kız tanımamıştı. Ya da belki de hayatına devam etmiş ve maceralarını paylaşacağı, yıldızların altında dans edeceği başka birini bulmuştu. Korkakçaydı, biliyorum, ama kız mantığı her zaman en iyi şekilde işlemiyor ve kalbim bilmemenin her şeyi yeniden kırmaktan daha iyi olduğuna karar vermişti. Bu yüzden uzak durdum... ta ki şimdiye kadar.

Başımı eğerek dikkatlice soruyorum: "Neden geldiğimi düşündün?"

Aklından bir şeyler geçiyor; zar zor görebiliyorum ve sonra tekrar kapanıyor. Ayağa kalkıp duvara yaslanıyor ve kollarını kavuşturarak beni inceliyor. "Bunu gerçekten çok düşünmedim. Ama ticari amaçlar da diğerleri kadar iyi bir sebep. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Kara bulutlar üzerimizde asılı, söylemediğimiz her şeyle şişman ve ağır. Ancak ikimiz de bu fırtınayı kışkırtmaya hazır değiliz, bu yüzden onu geri itiyorum ve acil endişeme odaklanıyorum. "Eminim her yıl düzenlenen Küçükler İçin Sevgi etkinliğini duymuşsunuzdur."

"Londra'nın elit kesiminin süslenip püslenmek ve hayır işleri için para saçmak için bahane olarak kullandığı gösterişli partiyi mi kastediyorsunuz?"

"Evet, Londra Çocuk Hastanesi için her yıl yüz binlerce dolar toplanan büyük bağış galasından bahsediyorum," diye nazikçe düzelttim. "Bu yıl gelirler sadece hastaneye değil, aynı zamanda koruyucu ailedeki çocuklara yardım eden kar amacı gütmeyen bir kuruluşa da gidecek, bu yüzden her zamankinden daha büyük olması gerekiyor."

"Huh," diyor çenesini ovuşturarak. "Çocuklar için başka bir iyi amaç olsa bile hastane yönetiminin paylaşmaya istekli olmasına şaşırdım."

"Doğruyu söylemek gerekirse, biraz ikna edilmeleri gerekiyordu ama hastanedeki yeni sosyal hizmet görevlisi aynı zamanda Londra'nın Kayıp Varlıkları'nı da yönetiyor, yani biraz etkisi vardı."

L.O.L.'un annemin vakfı olduğu ve aynı zamanda hastanenin yeni pediatrik sosyal hizmet uzmanı olan Michael tarafından yönetildiği gibi küçük ayrıntıları atladığımdan emin oluyorum. Adam kayırmakla suçlanmak isteyeceğim son şey.

"Peki, bu olayın seninle ne ilgisi var?"

"Doğru, pardon. Yıllardır bu işi organize eden organizasyon sorumlusu yıldızların düğün organizatörü olmak için Kaliforniya'ya taşındı. Kolay olmadı ama," dramatik bir etki yaratmak ve zor kazanılmış zaferimi her düşündüğümde hala yaptığım zihinsel ciyıklama için duraklıyorum, "Hesabı kazandım."

Peter beklentiyle bana bakıyor, sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi. "Finans şirketiniz için mi?"

"Oh! Senin- Üzgünüm, hayır, kastettiğim bu değildi. Aslında bir yıl kadar önce mali müşavirliği bıraktım ve kendi etkinlik planlama işimi kurdum. Gördün mü? Düzgün bir kız, kronik migren ve şiddetli anksiyete yaratacak kadar stresli olsa bile, yıllarını okulda geçirdiği ve uğruna mide bulandırıcı miktarda para ödediği kariyerinde kalırdı."

Kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bilmiyorum, bana doğru seçimi yapmışsın gibi geliyor."

Evet, bunu bir çocuk partisi palyaçosunun bir adım ötesinde olmak için finans alanında sağlam bir kariyeri çöpe attığıma ikna olan babama söyleyin. Doğum günü partileri ve bebek partilerinden daha büyük bir şey yapmamış olmam, yapabileceklerimin bundan ibaret olduğu anlamına gelmez.

Bu hesabı almak benim için dünyalara bedel. Bu son derece rekabetçi sektörde kendime bir isim yapma şansım. Büyük ölçekli, büyük bütçeli etkinlikleri organize etmek için gerekenlere sahip olduğumu kanıtlama şansım. Ve belki de daha önemlisi, babama, benim için açtığı yolda ilerlemek yerine kalbimin sesini dinlemenin hayatımın en büyük hatası olmadığını gösterme şansı.

Annem hayallerimizin peşinden gitmemiz için bizi cesaretlendirmeye daha yatkındı ve babamın aşırı pratikliğine karşı koymakta iyiydi. Ancak annem üç yıl önce vefat ettikten sonra, babam dünyaya siyah-beyaz bakış açısıyla her zamankinden daha katı oldu. Annemin beni yapmaya teşvik edeceği bir şeyi başarmak - ve yardıma ihtiyacı olan çok sayıda yerel yetim ve koruyucu çocukla ilgili tohumu ektikten sonra başlattığı ve beslediği vakfa yardımcı olacak bir şey - onun anısına bir övgü olacak. Tüm bu nedenlerden dolayı, bunu bu şehrin gördüğü en iyi Küçüklere Sevgi etkinliği yapacağım.

"Demek artık bir etkinlik planlayıcısısın. Bu harika," diyor Peter. "Bana ihtiyacın olduğu kısma gelelim."

Sertçe yutkunuyorum. *Neden* bir şeyleri seksi bir sesle söylemek zorunda? Ya da yetişkin seks pürüzlü sesinin nasıl çıkacağını hayal ediyorum. Bu delilik. Sanki beynim onun yanında durumsal A.D.D. yaşıyor ve sürekli şu düşüncelerle dikkatim dağılıyor- *Kes şunu, Wendy!*

Gergin enerjimden kurtulmak ve aklımdan geçen düşünceleri görmesini engellemek için ayağa kalkıyor ve durumu açıklarken ofisindeki küçük alanda adım atıyorum. "Komite

Daha önce yapmadıkları yeni bir fikir istediler ve ben de klasik araba temalı bir etkinlik yapmayı ve gecenin sonunda açık artırmayla satabilecekleri özelleştirilmiş, yeniden inşa edilmiş bir klasik araba olmasını önerdim. Şanslıydım ki bu fikre bayıldılar ve işi aldım. Eklemeliyim ki, tamamen kendi çabalarımla."

"Eminim öyledir. Ama neden buraya, Varolmayan Ülke'ye geldin? Neden Londra'daki Oyuncak Dükkânı gibi daha prestijli özel tasarım dükkânlarından birine gitmiyorsun?"

Bu beni durdurdu ama onunla yüzleşmek için dönmedim.

Çünkü seni görmek için bir bahane bekliyordum... Benden nefret etmediğinden emin olmak için... Seninle birlikteyken tedbiri elden bırakmayan ve anı yaşayan kızı hatırlamak için... Benim sana karşı hissettiklerimi senin de bana karşı hissedip hissetmediğini görmek için...

Önümdeki pencereden dükkâna bakıyormuş gibi yapıyorum ama arkamdaki varlığı dışında hiçbir şeye odaklanmış değilim. "Mümkün olduğunca arkadaşlara iş getirmeye inanan biriyim. Yaptığın işte iyi olduğunu biliyorum ve bence harika bir araba teslim edersin." Onun yarım omuz silkişlerinden birini deniyorum ve hissettirdiği kadar zorlama görünmemesini umuyorum. "Neden sana gelmiyorum?"

"Arkadaşlar, ha?"

Yıllar önce tanıştığımız ilk gecede olduğu gibi, birden o kadar yakınıma geliyor ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Döndüğümde onunla göğüs göğüse geliyorum. Normalde başımı kaldırıp bakışlarına karşılık verirdim ama bunu yaparsam olduğum yerde eriyebilirim. Dövmeli göğüs kaslarının üzerine gerilmiş nervürlü pamuğa bakmak çok daha iyi değil. *Hadi Wendy, yapabilirsin. Yukarı bak.*

Sonunda yapıyorum ve bacaklarım sağlam duruyor. Bravo bana. "Elbette Peter," diyorum sırtarak ve elimden gelen tüm soğukkanlılıkla. "Biz her zaman arkadaştık."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Her şeyi enine boyuna düşünürken kulaklarından çıkan dumanı neredeyse görebiliyorum. "Peki, tamam. Yapacağım ama bazı şartlarım var."

"Ateş et."

"Araba için alışverişe birlikte gideceğiz. Önümüzdeki hafta sonu Pitt County Fairgrounds'da bir araba gösterisi var. Aramaya oradan başlayacağız. Bir şeyler bulabiliriz ama bulamazsak, bize yardımcı olabilecek bazı tanıdıklarım var."

"Kulağa hoş geliyor. Ben de bu sürecin bir parçası olmak isterim. Böylece komiteyi ne aldığımız ve sizin planlarınız konusunda bilgilendirebilirim. Ama daha erken bakabileceğimiz bir şey var mı? Etkinlikten önce sadece altı haftamız var, bu da çok fazla zaman değil ve-"

"Daha çok zamanımız var," diyerek elini salladı. "İkinci şart: tasarım seçimlerinde yardımcı olacaksın. Özel aksesuarlar, boya işleri, vesaire. Birisi tarafından görülecek her şeyi sen seçeceksin. Yanlış bir şey seçmediğin sürece, bu durumda kararını veto edip doğru seçimi yapacağım."

Şimdi kollarımı kavuşturma sırası bende. "O zaman seçmemin ne anlamı var ki?"

"Üçüncü koşul," dedi şikayetimi bastırarak, "on yıldır birbirini görmeyen *arkadaşlar olduğumuza göre, bu akşam haftalık Cuma şenlikleri için bize gelmen gerekiyor.*"

"Bizim evimiz mi? Hep birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Neden yapmayalım ki? Biz bir aileyiz. Aileler birlikte yaşar."

O böyle söyleyince, yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olan bir grup gencin bir grup erkek öğrenci birliği üyesi gibi bir arada yaşaması kulağa garip gelmiyor. Bekle. "*Haftalık Cuma şenlikleri mi dedin?*"

Yine benim sorumu görmezden gelip kendi sorusunu soruyor. "Temelli mi döndün?"

Bana dikkatle bakıyor ve cevabımın ağırlığını göğsümde hissedebiliyorum. "Hayır," diyorum usulca. "Şu anda Michael'la kalıyorum. İş bittikten sonra Charlotte'a, eve gideceğim."

Peter sert bir şekilde başını sallıyor ve masasından bir kartvizit alır. "Cep telefonum orada. Bana adresi mesaj at. Seni dokuzda alırım."

Sanki kesin sonuçmuş gibi sıraladığı koşullar ve planların üzerine bir de duygu sağanağı eklenince biraz telaşlandım. Bir sunum planladığımda ve daha sonra benimle e-posta yoluyla iletişim kuran sessiz bir dinleyiciye bu sunumu yaptığımda daha iyiyim. Bu yüzden, elimdeki karta bakarken tek çıkardığım şey bir *tamam olduğunda* biraz ara vermeyi hak ediyorum.

"Wendy," diyor ve parmağıyla çenemi kaldırarak yanan mavi gözleriyle buluşmamı sağlıyor. "Kötü Çocuk El Kitabı yüzünden kuralları çiğnemeni istemedim."

Başparmağını kullanarak dudağımı dişlerimden nazikçe çeker, bir ömür öncesine ait canlı bir anıyla nefesimi çalar.

D n. Bakışlarımı tutarken, artık geçmişimizi görmediğine yemin edebilirim. Bu kez sanki geleceğimize dair en ufak bir bakış yakalamaya çalıyor ve bu yaralı kalbimi sızlatıyor.

"Bunu yaptım çünkü ne kadar zararsız olursa olsun, yapmaman gerektiğini bildiğın bir şeyi yapmanın verdiği heyecanla yüzünün aydınlanmasını izlediğim o zamanlar... işte onlar uğruna yaşadığım anlardı. Bunlar yaşadığım en iyi maceralardı."

Ben de, Peter. Ben de.

BEŞİNCİ BÖLÜM

WENDY

Sonra..

. 12

yaş

Peter yaklaşık bir aydır beni ziyaret ediyor ve bu değerli birkaç saat haftamın en güzel bölümlerini oluşturuyor. Yine de her gün gelemiyor ve zihnim bunun nedenini düşünürken uyumak çok zor oluyor. Kayıp Çocuklar ve yaşadığı yer hakkında daha fazla şey öğrensem de, Peter'ın bana daha kirli detayları vermemeye dikkat ettiğini düşünüyorum. Beni korumak istemesi çok hoş, ama bunu benim hayal gücüme bırakması neredeyse daha kötü.

Dün gece gelmedi ve bir daha gelmeyeceğinden endişeleniyorum. İyi bir kız çocuğu olarak sahip olduğum mükemmel ün sayesinde, ailem yatma zamanı rutinlerimizden sonra beni asla kontrol etmez. Eğer kontrol etselerdi, beni yatağımda değil, balkonumun zemininde oturmuş, bacaklarımı göğsüme çekmiş, gölgeleri ararken ve karanlığı dinlerken bulurlardı.

Sonra onu duydum. Yas tutan bir güvercinin yumuşak çağrısı. Sahilin temiz olduğundan emin olmak için kullandığı sinyal bu. Eğer cevap vermezsem, bana tırmanmayacağını biliyor. Henüz böyle bir şey olmadı ve umarım hiç olmaz. Peter için her zaman burada olmak istiyorum.

Ben de ısıklıkla karşılık veriyorum ve bir an sonra sarmaşık yaprakları hışırdıyor, tırazanın üzerinden atlıyor. "Merhaba Wen," diyor geniş bir gülümsemeye.

Ara sıra ismimi kısaltmaya başladı. İlk seferinde neredeyse itiraz edecektim ama vazgeçtim. Sadece Peter'ın kullandığı bir takma isme sahip olmak sırlarımızdan bir diğeri; sadece onunla yaşadığım özel şeyler. Bana doğru geçerek elini uzatıyor ve avuç içlerimizin değdiği yerde tenimin karıncalanmasına neden oluyor.

"Merhaba, Peter."

"Bu güzel akşamda nasılsınız leydim?"

Bazen biz yetişkinmişiz gibi davranmayı seviyor ve ona anlattığım masal karakterleri gibi düzgün konuşmaya çalışıyor. Kendi masalımızdaymışız ve istediğimiz her şeyi yapabiliyormuşuz gibi davranmak eğlenceli. Kıkırdıyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "İyiym, teşekkür ederim, nazik efendim. Nasılsınız?" Yüzünü yatak odamdan sızan ışığa doğru çevirdiğinde nefesim kesiliyor. "Peter, ne oldu?"

Gözü siyah ve mavi renkte, elmacık kemiğinin kıvrımı üzerinde kapalı kalmaya çalışıyormuş gibi görünen kötü bir kesik var.

"Bir şey yok, benim için endişelenme. Ben iyiym, söz veriyorum."

Dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ve onu telaşlandırmamaya çalışıyorum. "Dün gece bu yüzden mi gelmedin?"

Başını sallıyor. "Kanaması durmadı ve ben de seni üzmem istemedim. Belki de iyileşene kadar beklemeliydim. Ama seni özledim, Wen."

Gah! Bazen bu çocuğun söylediği şeyler dizlerimi titretiyor. "Hadi, içeri gir. Bu kızgın yaraya iyi gelecek şeylerim var."

"Wendy, ben bir erkeğim," diye homurdanıyor odama girerken. "Bir çocuk gibi ilgilenilmeye ihtiyacım yok."

Kendisine bebek gibi davranıldığını düşündüğünde annemin babamın "kırılgan erkek egosundan" bahsettiğini duydum. İronik olan şu ki, anneme yavru köpek gözleriyle bakarken ve hastalandığında ona çorba ve alnı için serin bir bez getirmesini beklerken bile bundan şikayet ediyor. Annem de böyle hissediyor olmalı.

Arkasından gözlerimi deviriyorum ve banyomdan ihtiyacım olan malzemeleri almadan önce yatağıma oturmasını emrediyorum. Kendimi onun yanına yerleştirerek, kesikteki kurumuş kanı temizlemek için ılık el bezini kullanıyorum, ardından sıcaklığın deriyi yumuşatması için nazıkçe orada tutuyorum.

"Bu kelebek bandajı uygulayacağım. Dikişe ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum ama deri bir arada duramazsa iyileşmesi uzun zaman alacak."

Kıpırdamadan duruyor ve kenarları yaklaştırıp yapışkan şeridi sabitlediğimde neredeyse hiç irkilmiyor. "Sabah çıkarmam gerekecek yoksa Croc şüphelenecek."

"Ah, doğru ya. Bunun sekiz saat kadar açık kalması bile yardımcı olacaktır."

"Bu ne?" diye soruyor, küçük bir kavanozu açmamı izlerken.

"Annemin John'un çürükleri için kullandığı bir merhem. Tekvando yapıyor ve bazen antrenmanlar biraz kontrolden çıkıyor." Merhemi rengi solmuş derinin üzerine sürdüğümde yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve

Bana baktığını *hissediyorum*. Artık renklenen sadece yanakları değil. "Ne?" Kendimden utanarak soruyorum.

"Senden harika bir anne olur, Wendy."

"Oh, teşekkür ederim. Yani, bir gün öyle olmayı umuyorum. Bir sürü çocuğum olsun isterim."

Birden daha dik oturuyor ve o masum, yaramaz kafasının üzerindeki ampulün parladığını görebiliyorum. "Vay canına-" Sol kaşım annemin sayamayacağım kadar çok kez yaptığı gibi ona doğru kalkıyor ve beni şaşırtıyor, işe yarıyor. "-oot," diye bitiriyor. "Bir fikrim var. Kayıp Çocuklara annelik yapabilirsin."

Ağzım açık kaldı. "Sana ve Kayıp Çocuklara anne olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, ben değil, ben anne istemiyorum. Ben baba olacağım. Ne de olsa babalar ailelerinin liderleridir ve ben de öyleyim, onların lideriyim. Smee ve Starkey hariç, ama Hook etrafta olmadığına onlar da beni takip ediyor."

"Peter, hiç mantıklı konuşmuyorsun," diyorum. "Kayıp Çocuklara nasıl annelik yapabilirim ki?"

"Bazen geceleri benimle gelebilirsin. Seni gizlice içeri sokarım, sonra bize -yani onlara- masal anlattırısın ve tıpkı bir annenin yaptığı gibi onları yatırırısın."

"Delirdin mi sen? Gecenin bir yarısı yatak odamdan gizlice çıkmamı mı istiyorsun? Ya yakalanırsam? Ya annem beni kontrol ederse ya da Croc beni okulda yakalarsa?"

"Hayır, evet, sen yapmayacaksın, o yapmayacak, o yapmayacak," diyor ve süper hızlı cevapları parmaklarıyla sayıyor.

Nutkum tutuldu, tamamen nutkum tutuldu. Bekle, hayır değilim. "Sen delisin, Peter. Hayatımda hiçbir kuralı çiğnemediğimin farkında mısın? Asla! Ve içimden bir ses yakalanmadan kural çiğnemek için belli bir incelik gerektiğini söylüyor ve katı bir kural takipçisi olarak bende *bu yok*."

"Ama bende var." Omuzlarını geriye doğru çekerek tişörtünü göğsünde. *Bunu neden fark ediyorum ki?* "Her zaman kuralları çiğnerim ve hiç yakalanmam." Elmacık kemiğindeki bandaja hafifçe dokunarak kaşlarını çatıyor. "Yani, neredeyse hiç."

İçgüdüsel olarak uzanıyorum ve hafifçe çürüğünün dış kenarını izliyorum. Eli bileğimi çevreliyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. O peri kanatları karnıma geri dönüyor ve çarpık bir sırtış yüzüne yayılırken nefes almayı unutuyorum.

Yüzüne. Lamba ışığında parlayan mavi gözlerine bakıyorum, beklenmedik maceralar ve anlatılmamış hikayeler vaat ediyor.

Okuldaki diğer çocukları ve Tinker Bell'i düşünüyorum, onlarla ilgilenecek ya da onlara bakacak kimse yok. Çocukların olması gerektiği gibi değiller. Onlara ihtiyaç duydukları bakımı sağlamak için küçük bir risk alsam çok mu korkunç olurdu? Ailem beni ve kardeşlerimi her zaman bizden daha az şanslı olanlara yardım etmemiz için yetiştirdi, bu yüzden muhtemelen onaylardı. Tabii "gecenin bir vakti odamdan gizlice çıkıp hiç tanımadığım yabancı bir çocukla gitmek, izin verilmeyen bir şehre gitmek, çocukları istismar etmekten zevk alan bir çiftin işlettiği bir yere gizlice girmek" meselesi olmasaydı. Ama tüm bunların yanı sıra.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Gözlerinde umut ve heyecan parlıyor. "Tamam mı?"

"Evet, tamam." Derin bir nefes alarak, hikayemizi başlatacak kelimeleri söylüyorum. "Seninle Varolmayan Ülke'ye gideceğim Peter Pan."

ALTINCI BÖLÜM

WENDY

Şimdi...

Peter beni koyu yeşil, kaslı bir arabayla tam zamanında aldı. Kapıyı benim için açık tutuyor ve ben de bozulmamış taba rengi deriye yerleşiyorum. "Nasıl bir araba bu?"

Kolunu kapının üst kısmına dayıyor ve yüzünde gurur ışıltısıyla eğiliyor. "1970 model bir Hemi 'Cuda, sadece 666 adet üretilmiş. Tonlarca beygir gücüne sahip nadir bir güzellik. Tıpkı sahibi gibi," diye ekliyor beni içeri kapatmadan önce şımarık bir göz kırpışla.

Direksiyonun arkasına geçmek için etrafımda dolanırken gergin kıkırdamamı zar zor zapt ediyorum. Kendimi garip ve heyecanlı hissediyorum -tıpkı ilişkimizin ilk günlerinde olduğu gibi- bu yüzden planım dikkat dağıtmak için boş konuşmalar yapmak. Gerçi *onun* mu dikkatini dağıtmaya çalışıyorum yoksa kendimin mi, hiçbir fikrim yok. "Kendin mi tamir ettin?"

"Tekerleklerden yukarı." Anahtarı çeviriyor ve motor ava çıkmış kızgın bir canavar gibi kükreyerek çalışıyor. Birkaç sert devir arabayı yerinde sallıyor.

"Oha," diyorum, emniyet kemerimi hızla bağlayarak. Bir sürücü öğrencisini sınıfta bırakacak şekilde kaldırımdan uzaklaşırken ellerimi gösterge paneline dayıyorum. "Ee, ne-"

"Etkinlik planlayıcısı olmak için neden mali müşavirliği bıraktınız?"

Anlamsız gevezeliğimi aniden kesmesi düşünce trenimi bozuyor ve bir an için yolumu değiştirmek zorunda kalıyorum. "Sana söyledim, stresliydi. Baskı altında iyi çalışamıyorum."

Gözlerini istediğimden daha uzun bir süre yoldan ayırıp bilmiş bir bakışla beni iğneliyor. "Seni tanıdığımı unutuyorsun, Wen. Ve bunun bir saçmalık olduğunu biliyorum."

Gülmemek için yanağımın içini ısıyorum. Hâlâ küfreden biri değilim ama başkalarının küfrettiğini duyduğumda rezil olmaktan kurtuldum. Onu on yıldır görmedim ama Peter Pan'ın, hoyrat tamircinin ve Kayıp Çocuklar'ın liderinin her gün bir denizci gibi küfretmediğinden şüpheliyim. Bu yüzden beni kırmamak için kendini tutması içimi eritiyor ve ona karşı tekrar hissetmeye hazır olmadığım şeyler hissetmeme neden oluyor. Henüz hazır değilim.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum kibarca, "ve benim yerime yola dikkat ederseniz memnun olurum."

"Peki, şimdilik boş veriyorum." Dikkatini tekrar önündeki otoyola çevirmesine rağmen, bir şekilde onun varlığının daha da farkına varıyorum, sanki aramızdaki boşluk her geçen saniye daralıyormuş gibi. "Ama bilgin olsun, sana bakıyor olsam da olmasam da, dikkatim her zaman senin üzerinde, Wendy." Sesi alçak ve sert. "Dikkat etmemem mümkün değil."

Aman Tanrım. Bana söylediği şeyleri nasıl unutmuş olabilirim? İçimin derinliklerine ulaşan ve ruhuma, kalbime dokunan şeyleri. Peter her zaman çok kurnazdı. Bu onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi. Sanki size yalan söyleyemiyormuş gibiydi.

Yine de *her* zaman yüzde yüz dürüst olmanın dezavantajları da vardı. Ona bu pantolonun içinde şişman görünüp görünmediğinizi sormayın çünkü size sadece "evet" diyebilir ve sonra neden hışımla gittiğinizi veya gözyaşlarına boğulduğunuzu anlamayabilir.

Ama aynı şekilde, benim hakkımda ne hissettiğini ifade ettiğinde, bunun mutlak gerçek olduğunu biliyordum. Bana duymak istediğim şeyleri söylemiyordu. Diğer kızların erkek arkadaşlarıyla ilgili endişeleri gibi art niyetle manipüle edilme korkusu yoktu. Peter sadece ne düşündüğünü, ne hissettiğini söylüyordu. Her zaman, her seferinde.

Şimdi merak ediyorum, hala öyle mi? Yoksa bir kızdan istediğinizi elde etmek için biraz aldatmanın uzun bir yol kat edebileceğini mi öğrendi? Birlikte bu kadar çok zaman geçirmemizin koşullarıyla niyeti ne? Aramızdaki şeylerin nasıl bittiği konusunda hala incinmiş olabilir. Belki de intikam almak, bana bir şeyler hissettirmek ve sonra bir tür çarpık tarihin kendini tekrarlaması oyunuyla ilişkimizi bitirmek istiyor.

Böyle bir şey yapacağına inanmak istemiyorum. Ama gerçek şu ki hiçbir fikrim yok. Ve bu belirsizlik beni geride tutuyor, on yıl sonra Varolmayan Ülke'ye dönüp Peter'ın kaldığı yerden devam edemeyeceğimi hatırlatıyor.

ve hiçbir şey olmamış gibi bıraktım. Ne kadar istesem de.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdük. Keşke hiçliğin ortasındaki üç katlı büyük eve nasıl geldiğimize dikkat ettiğimi söyleyebilseydim, ama kendi düşüncelerim tarafından çok fazla tüketildim. Ama o yoldan çıkıp toprak bir araba yoluna girdiğinde bunu fark *etmemek* imkânsız.

Düzinelerce araba bir panayır otoparkı gibi yan tarafa birkaç sıra halinde dizilmiş. İnsanlar her yerde; ön tarafta, geniş verandada ve arka taraftan evin kenarlarına yayılmış durumda; ellerinde Solo bardaklar ya da şişe biralar taşıyor, gülüyor, dans ediyor ve hatta güreşiyorlar.

"Kayıp Çocuklar İni'ne hoş geldiniz."

"Cuma şenlikleri derken bunu mu kastediyordunuz?" "İşte bu. Büyük bir parti."

Kapımı açmak için etrafımda dolanırken her şeyi anlamaya çalışıyorum ve arabadan iniyorum. "Bunu *her* hafta mı yapıyorsun?"

"Neden olmasın? Bir Cuma gecesini nasıl geçireceğinize dair daha iyi bir fikriniz var mı?"

Elimi tutarak, arkamızdan çarparak kapandığında gıcırdayan bir paravan kapıdan beni sundurma basamaklarına götürüyor. Sardalya statüsüne girecek kadar kalabalık değil ama tam olarak boş da değil. "Bütün bu insanları tanıyor musun?"

Peter sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi etrafına bakınır. Birkaç saniye ve yarım bir omuz silkmeden sonra, "Çoğu. Muhtemelen. Belki de."

"Neverland'in tamamı burada olmalı," diyorum çok az kıyafet giymiş birkaç kız yanımdan geçerken.

Kendini beğenmiş bir sırtışla, "Muhtemelen. Hadi, asıl eğlence arka tarafta."

Peter beni en üst düzey erkek mağarası gibi düzenlenmiş ana kata götürüyor. Ön oda, devasa bir televizyon - cidden, Call of Duty'ciler *gerçek boyutta - surround* ses sistemi ve oyuncunun karakteri her darbe aldığı anda titreşen özel sandalyeleriyle bir oyuncu cenneti. Seyirciler sanki burası bir çiftlik evinin oturma odası değil de modern bir gladyatör arenasıymış gibi tezahürat yapıyor ve yuhalıyor.

Bir sonraki alan bir zamanlar yemek odası olabilir, ancak şimdi tabureler, bir ton alkol ve utanmazca flört ederken kırmızı plastik bardaklara içki döken esmer bir barmenle tamamlanmış tam bir bar ile kurulmuştur

Kadınların sürekli akışıyla. Peter beni yaklaşıyor ve Carlos'un bakışlarını yakalıyor.

"Selam patron." Peter'a bir bardak bira uzatıyor, sonra gamzelerini bana doğru çeviriyor. "Gelebildiğine sevindim, Wendy. Bira?"

"Arkada Stella'nın olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Kalın, siyah kaşlar birbirine çatıldı. "Kim?"

"Boş ver, en kolayı neyse ondan bir şişe alayım." Bana bir Bud Light alıp üstünü benim için çevirirken gülümsemesi geri dönüyor. "Mükemmel, teşekkür ederim."

Peter birasından uzun bir yudum aldıktan sonra bardağıyla Carlos'u selamlıyor. "Sağ ol dostum, sonra görüşürüz."

"Oyunlarda iyi şanslar."

"Oyunlar mı?" Ben soruyorum.

"En iyisiysen şansa ihtiyacın yok," diye sırtarak cevap veriyor Peter ve beni çekiştirmeye başlıyor.

"Şef bu gece burada."

Bu Peter'ı durdurur, ama eğlencesi daha da artar. "Gerçekten mi?" Carlos başını sallar. "Güzel. Eşit bir rakibe karşı kazanmak daha eğlenceli."

Beni mutfaktan geçirip başka bir paravan kapıdan çıkarırken açıklama isteyecek vaktim yok. Benden daha uzun bir hoparlörden müzik sesi geliyor ve her nasılsa kalabalığın gürültüsünü hâlâ duyabiliyorum. Arazi, nerede bittiğini göremeyeceğim kadar büyük ve *her yerde* insanlar var.

Büyük bir şenlik ateşi, etrafında en az elli kişilik bir kalabalıkla ana odak noktası gibi görünüyor. Bunun ötesinde, daha küçük gruplar halinde tiki meşaleleri yakılmış... "Huh. Oyunlar."

"Harika, değil mi?" diyor, arazisini inceleyen bir kral gibi dışarı bakarak. "Şurada at nalı için birkaç çukurumuz ve şurada da üç set mısır deliği var. Ama *asıl* eğlence arka tarafta."

Onun görüş alanını takip ederek bir düzine kadar insanın durduğu yere gidiyorum.

Çenem düştü. "Bunlar...? Atıyorlar mı...?"

"Tomahawklar, baltalar, baltalar. Ne dersiniz deyin, cevabım evet. Gel, sana göstereyim."

Baltaların devasa ahşap hedeflere doğru uçuğu bir alana yaklaşırken güvenliğimden endişe edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Ayrıca gerçek balta fırlatmaya o kadar dalmışım ki, adımı stereo olarak duyana kadar fırlatmayı kimin yaptığını fark etmiyorum.

"Wendy!"

Başımı çevirdiğimde iki iri adamın kollarını açmış bana doğru geldiğini görüyorum. Çok sıkı bir ikiz sandviçin dolgusu olmadan önce kendimi toparlamak için zar zor zamanım oluyor. Çocuklar biraz daha heveslenirse kaburgalarım ciğerlerimi delecekmiş gibi hissetmeme rağmen kendimi gülerken buluyorum.

"Onu kırmadan geri çekilin." Peter onları gömleklerinden çekip çıkarıyor ama bu gülümsemelerini biraz olsun azaltmıyor.

"Tobias, Tyler. Tanrım, buna inanamıyorum. Sen çok...çok..." "Büyük mü?"

"Seksi mi?"

"Kocaman ve seksi mi?" diye birlikte bitiriyorlar.

Sanki aynı beyni paylaşıyorlarmış gibi hâlâ aynı anda konuşmalarına gülüyorum. "Ben yakışıklı diyecektim. Bu kabul edilebilir mi?"

"Hayır," diye homurdanıyor Peter, aynı anda ikizler de "İşte bu," diye bağırıyor ve bu beni yeniden güldürüyor. Hangisini daha çok özlediğim konusunda tartışmaya başladıkları anda geçmişten bir başka patlama sesi duyuyorum.

"Bu kahkahayı nerede görsem tanırım. Selam, Wendy."

Daha göz göze gelmeden, herkesten biraz daha fazla şey bildiğini söyleyen kendinden emin ses tonu onu ele veriyor. Gülümsüyorum ve aynı şekilde cevap veriyorum. "Merhaba Silas." Tam da hayal ettiğim gibi biri. Silas söz konusu olduğunda ikilem yoktur; ne görüyorsanız onu alırsınız -Kibir ve bunu destekleyecek aşırı yakışıklılık. Keskin yüz hatları, dolgun ağzı ve omuz hizasındaki saçlarıyla bir kadının ellerinin dakikalar önce bu saçları karıştırdığını düşündüren bir manken güzelliği. "Uzun zaman oldu. Nasılsınız?"

Geniş geniş sırtarak göz kırpmıyor ve "Bu salakların hepsinden daha iyi," diyor. Peter'ın eli bir yılan gibi saldırarak Silas'ın kafasının arkasına vurur. *Vurdu*. "Ah, dostum!"

"Konuşmana dikkat et."

"Ciddi misin?" diyor başının arkasını ovuşturarak.

"Peter, o artık yetişkin bir adam, on yaşında bir çocuk değil."

"Umurumda değil," der ve Silas'a ters ters bakarak aksini söylemesi için meydan okur. "Daha önce senin önünde küfür etmediler, şimdi de etmelerine gerek yok. Biraz terbiye onları öldürmez. Şimdi hanımefendiden özür dile."

"Kusura bakma Wendy," diye homurdanır Silas, tam anlamıyla kederli görünerek. Silas her zaman herkesten daha iyiymiş gibi davransa da,

yine de

Peter'ın liderliğine her zaman saygı duymuşlardır ve bu açıkça değişmemiştir. Görünüşe göre hiçbiriyle değil.

"Özür dilemene gerek yok," diyorum Silas'a gülümsemeden önce Peter'a işaret ederek, "ama yine de minnettarım. Diğerleri buralarda mı?"

"Asla uzakta değiller." İnsanların hâlâ balta fırlattığı yere dönerek, "Kayıp Çocuklar, bakın kimi buldum!" diye seslenir.

Etrafım tanıdık ama bir o kadar da farklı yüzlerle çevrilmeden önce uçan baltalar arasında bir duraklama oluyor. Nick ve Thomas bana uzun zamandır görmedikleri kız kardeşleriymişim gibi sarıldıklarında kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor - ya da bir zamanlar onların bu yaşlarında çok ihtiyaç duydukları anne figürüymüşüm gibi davrandığımda.

Gözümün ucuyla bir baltanın uçtuğunu görüyorum. Ta ki bıçak hedef tahtasının tam ortasına saplanana kadar. Peter baltayı fırlatan devin ön kolunu tutmak için yürürken gülüyor. Nick ağzımı kapatana kadar ağzımın açık kaldığını fark etmemiştim.

"Dağ adamı" tanımının kişileştirilmiş hali. Uzun, dalgalı kahverengi saçları deri bir tanga ile bağlanmış bir erkek topuzuyla geriye doğru çekilmiş, yontulmuş yüzünde hala bir şekilde vahşi görünen bakımlı bir sakal var ve kabile dövmeleri bronz tenini işaret ediyor (bunu biliyorum çünkü *tatlı bebek İsa adam* sadece bir çift yıpranmış kot pantolon giyiyor).

Ayrıca, kelimenin tam anlamıyla bir dağ büyüklüğünde olduğu için. En az bir metre beş santim ve o boyda ve sadece yüzde iki vücut yağına sahip biri ne kadar ağırsa.

"Şef, uzun zaman oldu," diyor Peter. "Seni Varolmayan Ülke'ye getiren nedir?"

Dağ gülümsüyor ve baltasını büyük tahta hedeften almak için aşağıya doğru yürüyor. "Kız kardeşimi kontrol etmenin zamanı geldi diye düşündüm, başını belaya sokmadığından emin olmak için."

Dikkat çekmemek için kulağına konuşarak Thomas'a adamın kim olduğunu ve neyin şefi olduğunu soruyorum. Thomas eğilip, "Kaplan Lily'yi hatırlıyor musun?" diyor. Başımı sallıyorum. "Bu onun üvey kardeşi, Gri Kurt."

"Piccaninny kabilesinin şefi mi?"

"Hayır, sadece bu kadar," diyor Thomas. "O şef *değil*. Olabilirdi ama annesinin bir yabancıyla ilişkisi vardı, bu yüzden kabile tarafından hiçbir zaman tam olarak kabul edilmedi."

"O zaman şef ironik bir lakap mı? Bu aşağılayıcı değil mi?"

"Adama bak. Hakarete uğramış olsaydı, kimse bunu kullanmaya cesaret edemezdi. Bence bunu şaka olarak başlatan Gray'di. Oldukça yumuşak başlıdır.

Ta ki o olmayana kadar."

Thomas'ın ne demek istediğini anlıyorum. Dağ adamı oldukça neşeli görünüyor, bira içiyor ve konuşurken baltasını sapından tutup çeviriyor. Ama başka bir şey de hissedebiliyorum. Sanki adını aldığı o gri kurt pusuda bekliyor, bir şeyler ters gittiği anda saldırmaya hazır.

Peter büyük bir tahta parçasından bir balta alıyor - sapı siyaha boyanmış ve metal kafası arabası gibi koyu yeşil, her iki tarafında altın bir "P" var - ve Chief'e geri dönüyor. "Aramızda kız kardeşini düzenli olarak gören tek kişi Tink," diyor Peter. "O her zaman pistte, artık Cuma şenliklerine bile zaman ayırmıyor."

Şef düşünceli bir şekilde homurdanıyor ve elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Sanırım onu görmek istiyorsam evini basmam gerekecek. Bu arada, kim benim Pan'ı baltaların savaşında ezdiğimi görmek ister?"

Biralar alkışlar eşliğinde kaldırılıyor, insanlar taraf seçiyor ve bahis oynuyor. O kadar çok kargaşa var ki, Şef konuşana kadar yanıma geldiğini bile fark etmiyorum. "Peki *sen* kimsin ufaklık?"

"Oh, ben-"

"Aslında sarışınlardan hoşlanıyorum," diye araya giriyor Peter bana göz kırparak ve *neden kızarıyorum ki?* "Evet, kusura bakma Şef ama sen Wendy'nin tipi değilsin. Bir dahaki sefere iyi şanslar."

"Wendy. Wendy'deki gibi mi?" Peter'ın başını sallaması üzerine Şef genişçe gülümser. "Birlikte yaşadığınız maceraların hikâyelerini duydum. Bu adam ne zaman sarhoş olsa, çenesini kapatmaz-"

"Bla bla bla, balta mı atıyoruz yoksa çay içip dedikodu mu yapıyoruz?"

Şef pozisyon almak için yürürken güler. "Gidelim, Pan. Kazanan ganimeti alır."

"Sıra sende." Peter baltasını havada savurur ve rakibine katılarak yumuşak bir şekilde yakalar.

"Bekle," diyorum Thomas'a hafif bir panikle. "Ganimet ben miyim?"

"Hayır, tabii ki yapmaz. Peter bunu asla yapmaz." Yüzünü gölgeleyen kaşlarını fark edene kadar rahat bir nefes alıyorum. "En azından ben yapacağını sanmıyorum."

"Thomas!"

"Hadi, burayı daha iyi görebileceğiz."

Tüm aksiyonu görebilmek için kenara çekildiğimizde endişemin kendime ait olduğu anlaşılıyor. Bir ödül olmayacağıma dair daha iyi bir onay almak için bastırmak üzereydim ki Peter bir eliyle arkaya uzandı ve

Tiřörtünü tek bir yumuşak hareketle çıkartıyor. Kafamdaki tüm dűřünceler buharlaşıyor ve kaslarının dalgalanışını, tenindeki mürekkebin canlanışını izlerken ağızım Sahra gibi kuruyor.

"Bir bira daha içsen iyi olacak gibi." Silas yanımda belirdi ve boş şişemi yenisiyle değıştirdi. Hepsini içtiğimi fark etmemiştim bile.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sonra boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Teşekkürler, Si." "Sorun değıl." Dudakları yana doğıru kıvrılmıştı ama neyse ki

Her ne dűřünüyorsa kendine saklıyor, yarı çıplak bir Peter'a verdiğim tepkiden dolayı daha fazla utanmamı engelliyor.

Erkeklerin üç oyundan en iyi ikisini oynadığını çabucak öğreniyorum. Nick puan sistemini açıklıyor, böylece ben de herkesle birlikte takip edebiliyorum ve sonra kendimi heyecanın içinde kaybediyorum. Bir çift uzun boylu, kaslı adamın bira içip balta fırlatmasını izlemenin son derece ilkel bir yanı var, ter parıltısı güneşten bronzlaşmış tenlerini ateş ışığında parlatıyor. Peter her hedefi vurduğunda kalabalık alkışlıyor ve o da yumruklarını havaya kaldırarak kibirli bir şekilde bağılıyor.

Kendimi herkesle birlikte gülerken ve neşelenirken buluyorum ve iş ya da sorumluluklar konusunda stresli olmamak beni çok rahatlatıyor. Peter'ın yanında olmanın özlediğim yanlarından biri de bu. Onunlayken anı yaşırdım. Notlarım ve geleceğimle ilgili tüm sürekli baskılar ve kaygılar, o yanımdayken eriyip gidiyordu. Peter Pan ile hayattan zevk almamak imkansız. En basit zevkleri bile destansı bir maceraya dönüştürüyor ve ben böyle bir macera yaşamayalı uzun zaman oldu.

Birer galibiyetle, iş bu son maça kalıyor. Şef'in işi bitti, şimdiden beş atış yaptı. Biri hariç hepsi bullseyes idi. Peter bu son atışta üç ya da daha az atarsa kaybedecek. Dört onları eşitleyecek. Ama bir bullseye ona her şeyi kazandırır.

Yarışmanın popülaritesi artmış durumda, arazideki neredeyse herkes bu iki adamın ve hedeflerinin etrafında toplanmış durumda. Tink bir süre önce geldi ama bana ve Kayıp Çocuklar'ın geri kalanına katılmadı, diğerk tarafta Şef'in tezahürat bölümüyle birlikte durmayı tercih etti - yine de aslında büyük adamı desteklemediğini fark ettim. Peter birasını içmek için durakladığında tanıdık bir yüz daha görüyorum.

"Kanca," diye fısıldıyorum. Tepeden tırnağı siyahlar giymiş, kirli kara sakallı ve dünyaya meydan okuyan keskin gözleriyle kasvetli bir ifadeye sahip,

Motosiklet kulübü başkanı gibi görünüyor.

Silas bakar ve başıyla onaylar. "Evet, bu o. Kaptan Mutlu Pantolon ve Çılgınlar Ekibi."

Yanındaki adam grubunu inceliyorum ama sadece kızıl-kahverengi küt kesimli Smee'yi ve kendine özgü beyaz saçları ve koyu renk kaşlarıyla Starkey'yi tanıyorum. Geri kalanların hepsi *Amerika'nın En Çok Aranlanları'nda* yer alabilecek gibi görünüyor, bu yüzden gidip kendimi tanıtmayacağım.

"Kapa çeneni Si," diyor Thomas, kollarını kavuşturup ağabeyi gibi gördüğü adama ters ters bakarak. "Geri çekil artık. Korsanlar bize hiçbir şey yapmadı."

Thomas'ın çatık kaşlarına bakarken kalbim eriyor. Benim tatlı, küçük Thomas'ım. Artık küçük olmayabilir -aslında o da diğerleri gibi kocaman- ama erkeksi ve sert dış görünüşünün ardında hâlâ bir zamanlar tanıdığım o şefkatli çocuğun olduğunu bilmek güzel. Hangi kız onun dikkatini çekerse çeksin, evreninin merkezi gibi muamele göreceğine şüphe yok.

Silas elini arkadaşının omzuna vurur. "Üzgünüm T, sadece şaka yapıyordum. Sana bir bira daha getirmemi ister misin?"

"Yok, ben iyiyim. Ayrıca, Wendy'yi kimin kazandığını öğrenmeyi kaçıracaksın."

Nefesim kesildi. Gülüyorlar. O aptalca yorumu tamamen unutmuştum. Şimdi Peter'ın pozisyon almasını izlerken karnımda bir yığın çılgın kelebek var. Aptal bir yarışma bir yana, herhangi bir nedenle kendimi pazarlamayı planladığımdan değil, ama yine de.

"Sakin o hedefi ıskalamaya kalkma Pan!"

Sözcükler ben onları tutamadan ağızımdan çıkıyor - anlaşılan dilimi gevşetmek için birkaç bira yetiyor - ve bu da onun durup kaşlarını bana doğru kaldırmasına neden oluyor. "Bana gerçekten bu kadar az mı güveniyorsun, Wen?"

Alt dudakımı dişlerimle çiziyorum.

"Hayır." "Tereddüt ettin."

"Hayır, yapmadım."

Peter baltasını bana doğru doğrulttu. "Evet, öyle yaptın. Sanırım bahisleri yükseltmenin zamanı geldi. Kanca!"

"Siktir git, Pan," der.

Hook'un neden kalabalığın içinde olduğundan bile emin değilim. Yüzündeki ifade tam bir umursamazlık timsali. Ona doğru yürüyen Peter sırtıyor. "Hadi dostum, bana bandana'nı ver. Buna degeceğine söz ver.

" Kanca'nın buz mavisi gözlerinde bir ilgi kıvılcımı parlıyor ve bileğindeki siyah bezi çözüp ona uzatıyor.

"Uh oh," diyorum, "bunun gidişatından hoşlanmadım." Ama anlaşılan bir tek ben varım çünkü Peter gözlerini bağlarken kalabalık onu alkışlıyor.

"Şef, beni hedefin önüne koy kardeşim."

"Oh, bu kadarı da fazla," diye gülüyor Şef, Peter'ı konumlandırırken. "Artık benim kadar iyisin ufaklık."

Peter cevap verme zahmetine girmiyor ama aldığı derin nefes, sanki herkesin düşünmesini istediği kadar kendinden emin değilmiş gibi, pek de güven verici değil. "Beni de say."

Şef parmaklarıyla kalabalığı yönlendirir. "Üç! İki!"

"Aman Tanrım, bakamıyorum." Bir elimi gözlerime kapatarak baltayı tutan adam kadar kendimi de kör ediyorum ve nefesimi tutuyorum...

"Bir!"

YEDİNCİ BÖLÜM

PETER

Kolumu öne doğru sallıyorum, tutuşumu bırakıyorum ve baltamın uçmasına izin **veriyorum**.

Havada yay çizmek için geçen yarım saniyede, kalabalığın heyecanının kanımda titreştiğini, ılık yaz esintisinin tenimdeki teri serinlettiğini hissedebiliyorum. Ama en önemlisi, Wendy'nin varlığını hissedebiliyorum. Etrafımdaki her şeyi daha parlak, daha yoğun hale getiriyor. O hayatıma geri dönene kadar onsuz dünyamın ne kadar sessiz olduğunu fark etmemiştim. Ve ikinci kez gitmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Şu andan itibaren.

Bıçak tahtaya batarken çıkan sesi duyuyorum. Daha Hook'un bandanasını çıkaramadan, kulakları sağır eden tezahüratlar bana kazandığımı söylüyor. Balta tam hedefin ortasındaydı. Kollarımı iki yana açarak aya doğru ötüyorum ve tam zamanında döndüğümde Wendy Darling'in üzerime atladığını görüyorum. Onu havada yakalıyorum ve tekrar ayağa kaldırmadan önce savuruyorum.

"Peter, bu inanılmazdı!" Gülümsemesi rahat ve mavi gözleri parlak. Gergin Wendy sonunda binayı terk etti. Ve bunu yapmak için sadece birkaç bira ve sahte bir yarışma gerekti. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum!"

Elimle çenesini tutarak sert bir kaşla ona bakıyorum. "Biliyorum. Bu düzeltmemiz gereken bir sorun." "Neymiş o?"

"Bana inanıyorsun." Yanaklarındaki o güzel kızarıklığı görmek için ona alaycı bir göz kırpıyorum, ama tam olarak şaka yapmıyorum. Bana inanmasını istiyorum. *Bize inanmasını* istiyorum.

Chief gibi bir balta fırlatma şampiyonuna karşı elde ettiği inanılmaz galibiyetten dolayı gelen tebrikleri ve hayranlığı kabul ederken, bunu anlaması için ona bir saniye vermek üzere onu serbest bırakıyorum. Sonunda kalabalık sakinleşti ve

ve rakibim yanıma geliyor. Her zamanki gibi birbirimizin kolunu sıkarken çok eğleniyordu.

"Bu çok cesurcaydı dostum. Çok iyi bir galibiyetti."

Gülümsemem bir şekilde daha da büyüyor. "Evet, biliyorum. Bir dahaki sefere beni yakalayacağına eminim. Buralarda mısın?"

"Hayır," diyor ciddileşerek. "Sanırım gidip kız kardeşimi bulacağım."

Kaplan Lily'yi kontrol etmek istemesi bana doğru gelmiyor. Piccaninny kabilesinin prensesi tanıdığım en bağımsız, kendine güvenen kadın ve bir kez bile ağabeyinin yardımına ihtiyaç duymadı. Abisi onun randevularının gözünü bile korkutamadı. Top kırıcı şöhretiyle kendi başına gayet iyi idare ediyor.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Şu anda bir şey yok. Sadece duyduğum ve onunla konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Başımı salladım. "Beni haberdar et. Kayıp Çocuklar'ın ikinizi de geniş aile olarak gördüğünü biliyorsunuz. Ne zaman ve ne olursa olsun yanınızdayız."

"Minnettarım kardeşim." Birbirimizin omuzlarını alkışlıyoruz ve sonra ayrılıyoruz. "Şimdi git ödülünün tadını çıkar. O lanet dublörle bunu hak ettin, dostum."

"Evet, öyle yaptım. Görüşürüz Şef," diyorum ve Wendy'nin elini tutup onu eve doğru götürüyorum.

"Benim yanımda küfrettiği için *onu* neden kelepçelediniz?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gülümsemesindeki alaycı kıvrım beni kıkırdatıyor. "*Ben* bile Gri Kurt'a el kaldıracak kadar aptal değilim, tatlım." Merdivenleri koşarak çıkarken arka verandada oturan Tink ve Nick'e başımla selam veriyorum. "Ayrıca," diyorum kapıyı onun için açık tutarken, "senin önünde küfür eden herkesi kelepçelemeyi planlamıyorum. Sadece erkekleri, çünkü onlar daha iyi biliyorlar ve yine de sana saygı göstermeleri gerekiyor."

Yanımdan geçerken kocaman, muhteşem gözlerini deviriyor. "Beni bir yarışmanın ödülü yaptığında bana gösterdiğin saygı gibi mi? Ya *kaybetseydin*?"

"Seni ödül yapma konusunda ciddi değildim, kadın. Şef bunu biliyordu."

"Şanslısın çünkü ciddi olurdum. Cidden *sinirlenirdim*."

Mutfaktan çıkan merdivenin dibinde bizi durdurup alnımı onunkine bastırıyorum. "Nadiren kaybederim Wen, ama önemli olduğunda asla kaybetmem. Ve sen *her zaman önemli* olacaksın."

Beni çıldırtan o dudak ısırma hareketini yapıyor, beni asıl hedefime doğru teşvik ediyor, onu bizi evin üçüncü katına çıkaracak olan iki kat merdivenden yukarı çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim odama."

Tepeye ulaştığımızda yüzü kızarmış ve biraz soluk soluğaydı ama ben onu bambaşka nedenlerle ateşlendirmek ve nefessiz bırakmak istiyordum. Işığı açma zahmetine girmiyorum - her şeyi keşfetmek ve içine almak isteyecektir ve şu anda benden ya da onu nihayet öptüğümde göz kapaklarının arkasından başka bakması gereken bir şey yok.

Ve onu öpeceğim.

Onu kapıya yaslamadan önce kapıyı kapatıp kilitliyorum. Bir elimi başının üzerine koyup diğer elimi kalçasına yerleştiriyorum ve aynı nefesi alabileceğimiz kadar yakınına eğiliyorum.

"Bana neden kariyerini bırakıp parti planlamaya başladığını anlat." "Yine mi bu?"

Hiçbir şey söylemiyorum ve onun çıkmasını bekliyorum.

"Neden bu kadar çok bilmek istiyorsun?"

"Çünkü küçüklüğünden beri babanın izinden gitmeyi ve insanların geleceklerini güvence altına almalarına yardım etmeyi planlıyordun - senin sözlerin, benim değil. Bu yüzden o havalı üniversiteye gitmek için ayrıldın." *Beni bu yüzden terk ettin.* "Peki, ne değişti?"

Odadaki tek ışık dışarıdaki yarım aydan geliyor, ama cevabını düşünürken solgun gözlerinin benimkileri aradığını görmek için yeterli. Daha doğrusu, bana hangi cevabı vereceğini -gerçeği mi yoksa başka bir yalanı mı-.

Sonunda, "Büyüyü kaçırdım." dedi.

"Ne büyüsüymüş o, Wen?"

"Senin hayatıma soktuğun türden." Bir elini kaldırıp parmak uçlarıyla çene çizgimi hafifçe okşarken nefesimi tutuyorum. "Onu yeniden bulmak için bir yola ihtiyacım vardı. Dünyadaki o mucize kıvılcımını bulmak için."

Boğazımdaki tuğlayı yutmak için elimden geleni yapıyorum ve "Ve bunu parti planlamasında mı buldun?" diye mırıldanıyorum. Öyle demek istememiştim ama ses tonumdaki şüphe çok açıktı.

Elini bırakıyor ve hızlı bir kahkaha atıyor. "Kulağa garip geldiğini biliyorum ve bazı işlerde o kadar da değil, ama bunun dışında... evet, yaptım."

"Nasıl? Bana nasıl olduğunu söyle."

Telafi etmem gereken çok zaman var. On yıl, bir zamanlar aşık olduğunuz kızı görmemek için uzun bir süre. Ayrı kaldığı bu on yıl içinde zihinsel ve fiziksel olarak olgunlaştı, onu şekillendiren ve değiştiren şeyler yaşadı.

Ve hepsi bensiz oldu.

Ama şimdi geri döndü ve ben açım. Onu tanımaya, kim olduğunu ve hala kim olmak istediğini bilmeye açım. Onun ilgisine, dokunuşuna açım.

Vücudu.

Kalbi.

Ona sonsuza kadar sahip *olamayabilirim*, ama ona sahip olduğum sürece, onun olduğu ve sunduğu her şeyle ziyafet çekeceğim.

"Benim daha iyi bir fikrim var. Neden sana *göstermiyorum*?"

"Tamam, bana parti planlamanın sihrini nasıl göstereceksin?" "Bir hafta sonra Pazar günü bir etkinlik düzenliyorum. Benimle gelebilirsin." "Bu çok hoşuma gider. Şu siyah kravatlı şeylerden biri mi? Benimkini kontrol edebilirim.

dolap, ama en son ne zaman süslü bir şey giydiğime eminim...şey, hiç."

Yerde kucaklaşan gölgelerimizi rahatsız etmek istemiyormuş gibi usulca gülüyor. "Hayır, öyle bir şey değil. Kendin olarak gelersen tam uyum sağlarsın Peter Pan."

"Harika. Şimdi bu hallolduğuna göre..." Aramızda kalan küçük mesafeyi kapatıyorum. Elimi kalçasından yukarı kaldırarak, başka bir hayatta yüzlerce kez yaptığım gibi alt dudağını serbest bırakıyorum. "Bu zavallı dudağına her zaman çok sert davranmışsındır," diye fısıldıyorum ve başparmağımın ucuyla onu yatıştırıyorum.

Sığ nefes alıyor ve bakışları ağızma, tam istediğim yere düşüyor. Başımı eğiyorum, ulaşamayacağım bir yerde duruyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, ta ki gözleri kapanana kadar ve biliyorum ki o da bunu benim kadar istiyor.

"Dükkanıma adım attığınız andan itibaren bunu yapmak için can atıyordum."

Sonra bir zamanlar kalbini sahiplendiğim gibi dudaklarını sahiplendim -tam anlamıyla, neredeyse umutsuzca. Büyürken bile kimseye *ihtiyacım olmamıştı*. Wendy'ye kadar. Ondan bir öpücük isteyene ve o da bana bir yüksük verene kadar. O andan itibaren, ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyaç duydum.

Wendy boğazının arkasından miyavlıyor ve bana açılıyor, dilinin geçici bir hareketiyle beni içeri davet ediyor ve ben de kabul ediyorum. Bir elimi

diğer kolumu sırtına dolayarak onu yerden kaldırıyorum ve bir hırıltıyla ağzının ıslak sıcaklığına dalıyorum. Bacaklarını belime doluyor, kot pantolonumda bir delik açmaya çalışan zonklayan aletimin üzerinde seksini çentikliyor ve göğsümden işkence dolu bir inilti çıkarıyor.

Onu altımda hissetmeye, ağırlığının onu yatağa bastırıldığını hissetmeye ve benim her zaman ona ait olduğum kadar onun da bana ait olduğunu hatırlamaya ihtiyacım var. Yatağıma geçiyorum, onu yatırıyorum ve vücudumla örtüyorum, kalçalarımı bacaklarının arasındaki cennete yerleştiriyorum.

Tanrım, hiçbir kadın bana bu kadar mükemmel uymamıştı ve ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikri olmasa da, ne demek istediğimi anlatmak istercesine pelvisimi ona doğru sallıyorum. Yine de önemli değil, çünkü mesajı alıyor, eğiliyor ve inleyerek başını geriye atıyor. Açıklığımı görüyorum ve boynuna gidiyorum, kalçalarımı küçük, acı verici derecede görkemli daireler çizerken her santimetrekaresini yalıyorum, emiyorum, ısııyorum.

Tırnakları omuzlarımdaki çıplak teni çiziyor. "*Ohmigod, evet.*"

Göğüsleri bana baskı yapıp onu tutmasa kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Ama aramızda çok fazla malzeme var ve gömleğinin yumuşak pamuğu aniden kaşıntıverici ve rahatsız edici. Gitmesi gerekiyor.

Gömleğinin altından tutup yukarı çekiyorum ve daha ne renk sütyen giydiğini göremeden duruyorum. "*O da ne?*" diyorum.

Gözlerimi göbeğinin içine yerleştirilmiş mücevher gibi seksi yıldızdan ayıramıyorum ama sesindeki kızarıklığı duyabiliyorum. "Diğer herkes için bu sadece bir göbek piercingi. Ama benim için, seni nasıl bulacağıma dair bir anı."

Sağdan ikinci yıldız ve sabaha kadar düz devam.

Tanrım, o zamanlar o kadar aptal bir çocuktum ki, onu benimle gelmeye ikna edebilmem bile mucize. Çok gençtim ve dünya hakkında çok cahildim.

-Toplumdan neredeyse tamamen kopmuş olmak insana bunu yaptırıyor. Onun yanında olmak beni geriyor ve bazen kendimden utanmama neden oluyordu. Saklamak için elimden geleni yapsam da, bu durum saçma sapan şeyler söylememe neden oluyordu. Neyse ki, aptalca da *olsa* söylediklerim her zaman hoşuna giderdi.

Ama ben artık o çocuk değilim, önemli olan yerde değilim. Ve beni tekrar bulduğu için onu ödüllendireceğim, bütün gece sürse bile.

Kapımda üç keskin vuruş duyduğumda ağızlarımızı tekrar birbirine kaynaştırıyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor ve vücutlarımız tüm doğru yerlere baskı yapıyor.

"Git başımdan!"

"Peter, *hemen* dışarı çıkmalısın."

Wendy nefes nefese sorar: "Bu Tink mi?"

Başımı salladım. "Bu işi başkasına yaptır, Tink. Şu anda biraz meşgulüm."

O kadar yüksek sesle homurdanıyor ki kapıdan duyabiliyorum. "Evet, eminim öyledir. Ama polisler burada Starkey'i tutukluyor ve *Hook çığına dönmüş durumda*. Onun dinleyeceği tek kişi sensin, Peter."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Fuuuu-ugh." Wendy

kıkırdıyor. "Sadece söyle."

Ona kaşlarımı çatarak, "Beni kışkırtma, kadın. Aşağı inmem gerekiyor ama istersen burada kalabilirsin." İsteksizce kendimi yataktan kaldırıyorum ve üzerime bir tişört geçiriyorum.

"Hayır, ben de seninle geleceğim." Ayağa kalkıp kendini yeniden düzeltmesini izlerken sikim bu adaletsizlik karşısında çığlık atıyor. Saçlarını tekrar düzeltip, "Bence bu iyi bir şey. Muhtemelen hemen... um, her neyse... ona atlamamalıyız. Anlıyor musun?"

Biliyorum ama aynı fikirde değilim. Bence kesinlikle her şeye atlamalıyız. Ama bunu ona söylemek onu korkutmaktan başka bir işe yaramayacak ve Wendy Darling'i istediğim tek yer burası.

"Evet, muhtemelen haklısın," diyerek gülümsedikten sonra yatak odamın kapısını açtığımda diğer tarafta kaynayan bir hortlakla karşılaşıyorum.

Wendy sıcak bir gülümseme sunar. "Merhaba Tin-"

Topuklarının üzerinde dönüp merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başlamadan önce bana "Yeterince uzun sürdü, ahmak," diye çıkıştı.

"Tink, diline dikkat et-"

"Isır beni, Pan!"

Kaşlarımı çatıyorum, Tink'in Wendy'ye bu kadar kaba davranması hoşuma gitmiyor ama yine de sanırım bu yeni bir şey değil. Wendy ise elinin arkasından gülüyor, mavi gözleri eğlenceyle parıltıyor. "Gördüğüm kadarıyla 'aptal'dan 'jack'e terfi etmişsin."

"Yine de bir eşek," diyorum alaycı bir şekilde. "Hadi, gidip birkaç Korsan'la kavga edelim."

"Kulağa macera gibi geliyor."

Kulağa öyle geliyor ama evden dışarı çıktığımızda gerçek o kadar da büyüleyici değil. Üç ekip arabası park etmiş, kirazları dönüyor ve arazinin ön yarısını aydınlatıyor. Benim odam arka tarafa bakıyor.

Yoksa arabayı çeker çekmez onları görürdüm. Sahnenin geri kalanı büyük bir bok gösterisi.

İki polis Starkey'i kelepçeleri içinde debelenirken bir ekip arabasının ön tarafında tutmaktadır. Silas ve Nick, polislere küfürler yağdıran, arkadaşına ulaşmasını engelleyen ve onu da kelepçelemekle tehdit eden Hook'u zapt etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

"Verandada kal," diyorum Wendy'ye, zarar görmesini istemediğim için.
yol.

Ona hızlı bir öpücük verip merdivenlerden iniyorum. Daha ulaşmadan Hook kendini çocukların elinden kurtarır. Canavarca bir hırlamayla ileri atılır ve polislerden birinin suratına soğuk bir yumruk indirerek burnunu patlatır. Polis iki büklüm olur, parmaklarından kan fışkırırken acı içinde çığlık atar.

Kollarımı Hook'un vücudunun üst kısmına doluyorum ve onu verandanın dibine sürüklüyorum, orada onu ahşap korkuluklara sıkıştırabiliyorum. "Delirdin mi sen? Bir polise saldırdığın için seni götürmelerini mi istiyorsun?"

"Evet, *biliyorum*. Onu saçma sapan suçlamalarla tutukluyorlar. İnsanları sebepsiz yere içeri alıyorsa beni de alabilirler ama *almayacaklar*."

Göğsüne dayadığım ön kolumu iterken Hook'un gözleri çılgına dönmüştü. Yüzünden de anlaşılabacağı üzere, çocuklar onu zapt etmeye çalışmadan önce biri birkaç yumruk atmıştı bile. Omzumun üzerinden baktığımda, diğer polislerden birinin, sanki birinin yüzünü kum torbası olarak kullanmış gibi şişmiş eklemeleri olan sağ elini tercih ettiğini fark ediyorum.

Şimdi düşününce Hook'un söyledikleri hiç mantıklı gelmiyor. Neden tutuklanmıyor? Az önce bir polis memuruna muhtemelen burnunu kıracak kadar saldırdığını gördüm ve hiçbiri onu kelepçelemek için harekete geçmiyor. Bu hiç mantıklı değil.

Hook'a dönüp bakıyorum ve aniden diğerlerinin muhtemelen göremediği şeyi görebiliyorum. James endişeli. Gerçekten çok endişeli. Starkey için mi? Ama neden? Hook'un ekibindeki diğer tüm adamların hapis yattığına eminim, Hook da dahil, ama o hiç böyle davranmamıştı.

"Burada gerçekten neler oluyor, dostum?" O kutup mavisi gözlerinin ardında, bana ne kadarını anlatacağını ya da hiçbir şey anlatıp anlatmayacağını tartışırken bir savaş sürüyor. Ve tam da sefil hayatında bir kez olsun bana elini uzatabileceğini düşündüğüm anda demir kapıların kapandığını görüyorum.

"Starkey daha önce hiç içeride bulunmadı."

"Starkey'nin iyiliğiyle neden bu kadar ilgileniyorsun? Yani, çocukluğumuzdan beri senin sadık köpeklerinden biri olması dışında. Smee hapis yattı. O zaman bu kadar sinirlendiğini hatırlamıyorum."

"Starkey çok yumuşak," diyor hışımla. "Onu korumak için yanında olmazsam canlı canlı yenecek."

"Onu neyle suçluyorlar?"

"Bilmiyorum, çünkü *bana söylemiyorlar!*" Hook'un sesi normalden boynundaki damarları patlatacak kadar yüksek bir bağırışa dönüşüyor ve tekrar serbest kalmak için beni itiyor.

Arkamdaki polislerden biri sesleniyor: "Çocuğa söyledik, önemli olan da bu."

"Saçmalık! Bana söylediğin tek şey haklarımdı."

Omzumun üzerinden baktığımda, Starkey'deki iki memurun onu kaputtan çekip arka kapıya doğru sürüklediğini görüyorum.

"Kaptan!" diye bağırıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim. Dediğiniz gibi burnumu temiz tuttum. Bana inanmak zorundasınız. *Ben hiçbir şey yapmadım!*"

"Biliyorum. Seni oradan çıkaracağım. Başını aşağıda tut ve bela isteme, duydun mu beni?"

Hook'un gözlerinde bir çaresizlik ve sesini titreten, kendine özgü sertliğiyle umutsuzca maskeleyemeye çalıştığı bir korku var. Ama ben onun gerçeğini görüyorum ve şoktan daha fazlasını yaşıyorum. *Dondum* kaldım.

Starkey'nin hayatında ekibinin diğer üyelerinden daha fazla yeri olmadığını iddia ediyor.

Ama yalan söylüyor.

O çocuğu önemsiyor. Kendince onu seviyor bile olabilir. Bu da bana bu durum hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. En azından şimdilik. Hook bunu kabul etmek istemeyebilir ama bir şekilde, çok derinlerde bir yerde, o benim arkadaşım. O bir Kayıp Çocuk. Aileden.

Bu yüzden ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bu, Starkey'nin dışarı çıkana kadar hapis yatmasıyla başa çıkmasına yardım etmek anlamına gelse bile. Çünkü kabul edelim, kanunla herhangi bir bağlantım yok, bu yüzden muhtemelen yapabileceğim pek bir şey yok.

Polisler sözde suçlularıyla birlikte uzaklaşırken Hook'un omuzları yenilgiyle çöküyor ve sonunda ona olan bağlılığımı serbest bırakabiliyorum. "Üzgünüm Hook, ama onunla birlikte tutuklanmanın ona hiçbir faydası olmazdı."

Daha şimdiden gözleri şişmeye başladı ve dudağından sakalına doğru akan kurumuş kan, esprisiz kahkahasıyla çatırdıyor. "Çok safsın Pan. Varolmayan Ülke'den hiç ayrılmamış olman iyi bir şey. Gerçek dünya seni yutar ve geri tükürürdü."

Bununla ne demek istediğı hakkında hiçbir fikrim yok, ama motosikletine doğru yürümeye başlamadan önce bana bunu düşünme fırsatı vermiyor, ekibinin geri kalanı da arkasında sıraya giriyor.

"Bir şey değil, bu arada!"

Verdiği tek yanıt beni terslemek oluyor, ki bunu Hook'un beşlik çakma versiyonu olarak düşünmeye başladım, bu yüzden o görmese bile ben bu müstehcen harekete karşılık veriyorum.

"İyi misin?" Wendy yanıma geliyor ve bir elini koluma koyuyor. "Bu gerçekten çok şiddetliydi. Onu saldırıdan tutuklamadıklarına inanamıyorum."

"Evet," diyorum, bir kolumu beline doladığımda beynimdeki dişliler dönüyor. "Ben de yapamam."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PETER

Sonra..

. Yaş

13

Wendy bir melek, yemin ederim. Son birkaç aydır haftada bir kez çocukları görmeye geliyor. Onu bundan daha fazla dışarı çıkarmıyoruz çünkü şansını zorlamak istemiyoruz, ama yine de elimden geldiğince ona gidiyorum. Çok heyecan verici bir şey yapmıyoruz. Çoğunlukla günlerimiz hakkında konuşuyoruz, çocuklara geri getirmek için bir hikayenin başka bir bölümünü dinliyoruz ve ayrıca bana bir bilgisayarın nasıl kullanılacağını ve bilmek istediğiniz her şeyi size söyleyecek olan Google adlı bu şeyi gösteriyor.

Bazen balkonunda yan yana uzanıp yıldızları seyrediyoruz. Uykusu gelmeye başladığında onu kaldırıp yatağa götürüyorum. Keşke daha büyük olsaydım. O zaman uyuyana kadar bekler ve onu içeri taşırdım. Umarım hep onunla aynı boyda olmam. İhtiyacım olduğunda onu korumam zorlaşacak.

Her neyse, bu gece iyi bir gece değil. Croc'un yaptığımızı iddia ettiği hayali bir şey yüzünden cezalandırıldığımız Wendy'nin ilk ziyareti. Artık hiçbirimizin sebepleri dinlediğini sanmıyorum. Ona her ne yaptıysak yapmadığımızı söylemek sadece onu daha da kızdırıyor, bu yüzden çenemizi kapalı tutuyoruz ve başımıza gelecek her türlü cezaya katlanıyoruz.

Bu gece sadece akşam yemeği olmadan yatağa gönderildiğim için mutluyum. Bizi iyileştirme konusunda çok iyi olduğunu biliyorum ama bu tür şeyleri görmek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Bu bizim gerçekliğimizin çirkin tarafı ve ben bunu olduğu gibi çabucak unutabiliyorum ama Wendy'nin unutabileceğini sanmıyorum. Bazen çocuklara baktığında gözlerinden okunuyor ve ben onun bunları hatırlamasını istemiyorum. Her zaman sadece mutlu şeyler düşünmesini istiyorum.

"Tootles," diyor Wendy en iyi anne sesiyle, "lütfen patates püresini uzatır mısın?"

Tootles'ın ağır bir kaseyi Nibs'e uzatıyormuş gibi yapmasını, onun da bir ikize, onun da diğere, onun da Slightly'ye, sonra Curly'ye ve son olarak da Wendy'ye vermesini izlerken gülümsüyorum.

"Teşekkürler çocuklar. Tinker Bell," diye tekrar deniyor, "bizimle akşam yemeği yemek istemediğine emin misin?"

"Yani *sahte* ebeveynlerle *sahte* bir akşam yemeği yiyormuş *gibi* mi yapacaksın?" Tink yatağında somurttuğu yerden karşılık veriyor. "Sağ ol ama almayayım."

"Tinker Bell," diyorum en babacan sesimle, "annenle bu şekilde konuşamazsın."

"O benim annem *değil*. Benim bir annem yok. Hiçbirimizin yok ve sen de istememelisin. Onlar korkunç cadılar."

Wendy kaşlarını çatır. "Bu hiç de doğru değil. Annem harikadır."

"Tebrikler, gezegendeki tek iyi anneye sahipsın."

Wendy ortaya çıktığında Tink'in tavrı hep çok sinirli oluyor. Bence tek kız olmak hoşuna gidiyor. Belki de Wendy'nin gruptaki yerini aldığını düşünüyor ama böyle bir şey asla olmaz. Ayrıca, Wendy'den Tink'ten tamamen farklı bir şekilde hoşlanıyorum, bu da Wendy'nin onun yerini almadığı anlamına geliyor. Bunu ona açıklamalıyım, belki o zaman Wendy'den hoşlanır.

"Tink-"

"Kapa çeneni, seni aptal, duymak istemiyorum."

Çocuklar Wendy'nin yanında onun küfürlü konuşmasına şaşıyorlar. Onun yanında küfürlü konuşmaları gerektiğini biliyorlar ama Tink kurallara göre oynamıyor. Bence Tinker Bell'in sorunu o kadar küçük ki ya çok iyi ya da çok kötü olabiliyor ama aynı anda ikisi birden olamıyor. Wendy etrafta yokken herkese iyi davranıyor. Ama Wendy ziyaret ettiğinde, herkese karşı korkunç davranıyor, bana bile.

"Pekâlâ çocuklar, yemeğinize dönün."

Croc'la takılan Hook hariç herkes -son zamanlarda giderek daha fazla olan bir şey- önlerindeki yiyeceklere yumuluyor gibi yapıyor. Hepimiz yerde daire şeklinde oturmuş, en sevdiklerimizden oluşan hayali bir açık büfe yiyoruz. Wendy masanın etrafında dolaşıp herkese bugünle ilgili en sevdiği şeyi soruyor ve her birimiz acayip fantastik bir şey uyduruyoruz.

"Çocuklar," diyor Wendy, hepimiz tıka basa doymuş gibi yapıp bir lokma daha yiyemediğimizde. "Neden hepinizin böyle tuhaf isimleri var? şunlar

gerçek olanlar olamaz, değil mi?"

"Peter'ın ve Hook'un ki gerçek," diyor Curly heyecanla, en azından birkaçımızın adımızı bilmesinden mutlu olmuş gibi.

Wendy bana bakıyor ve ben de ona bildiğim kadarını anlatıyorum. "Croc ve Delia okulu ele geçirmeden önce isimlerimizle çağrıldığımızı hatırlayabilen sadece Hook ve ben varız. Ama diğerlerini tanımıyoruz ve onlar da diğer çocukların isimlerini hiç önemsemediler, bu yüzden çocuklara hatırlayabilecekleri takma isimler verdiler."

Konuşurken her birine başımı sallayarak devam ediyorum. "Curly saçlarından belli oluyor. Nibs, Nibbles'ın kısaltması çünkü küçükken her şeyi çiğnerdi. Tootles'tan emin değilim ve ikizlerin lakapları bile yok çünkü kimse onları birbirinden ayıramıyor. Slightly çünkü herkesten biraz daha iyi olduğunu düşünüyor. Tinker Bell çünkü arabalarla uğraşmayı seviyor ve o çanı takıyor. Smee'yi de bilmiyorum. Ama Starkey bembeyaz saçları yüzünden öyle."

"Ya da," diyor çocuk, "belki de anahtarı olan bir yıldız yüzündendir." "Ya da belki o," diyorum kuşkuyla. "Ama muhtemelen diğer şey."

Merdivenlerden çıkan birinin sesi bizi donduruyor ama ben her şey yolunda işareti veriyorum. Croc ya da Delia'nın adlarıyla Hook'un kiler arasındaki farkı anlayabiliyorum. Odaya girmek için şifreyi girdiğini duyuyoruz. Bu Croc'un bizi geceleri tutsak tutmak için koyduğu bir sistem; bir kez bu tarafa geçtin mi, sabah çıkmaya izin verene kadar kilitli kalırsın. Ama odadan çıkmayı başarsanız bile, ana kattaki her çıkışta ve pencerede bir alarm sistemi var. Bu yüzden ikinci kat penceresinden çıkarken hiç yakalanmadım.

Hook içeri giriyor ve bize bakmıyor bile, sadece bir zombi gibi gece duşu için banyoya doğru yürüyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Wendy sohbetimize geri döndü.

"Tamam, bir fikrim var ama aptalca olduğunu düşünüyorsanız bana söyleyebilirsiniz." Çocuklar heyecanlandı ve anlatması için ona yalvardılar. Wendy'nin her zaman en iyi fikirleri vardır, bu yüzden ben de merak ediyorum. "Hepinize birer isim versem nasıl olur?"

Bu konuda ne düşüneceklerinden emin değilim - küçük çocuklardan gelen kafa karışıklığı ve kör bir heves karışımı gibi görünüyor.

"Şu anki isminize benzer bir isim bulmaya çalışacağım. Bu, onlara alışmanızı kolaylaştıracaktır. Ama o zaman kulağa sahte gelen isimler yerine gerçek isimleriniz olur."

Tüm çocuklar Wendy'nin onlara özel isimler vereceği düşüncesiyle neşeleniyor ve hakkını teslim etmeliyim, onlara hayatlarında parlak bir nokta vermek için harika bir fikir daha buldu.

"Anlaştık o zaman," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Bir dahaki ziyaretimde hepiniz için isimler bulacağım."

"Beni bu işe karıştıрма," diyor Tink. "Ben ismimi gayet seviyorum."

İç çekiyorum. Ne kadar da huysuz bir peri. Ama Wendy bunun onu etkilemesine izin vermiyor. "Bence kesinlikle haklısın, Tinker Bell.

Adın gerçekten çok güzel

ve eşsiz. Sıkıcı ismimden çok daha iyi."

Eğiliyorum, böylece kulağına fısıldayabiliyorum. "Adını sevdim, Wen."

Kızarıyor ve başını eğerek karamel rengi saçlarının şelalesinin arkasına saklanıyor. "Teşekkür ederim, Peter. Ben de senin adını sevdim."

"Masal vakti geldi mi Wendy Anne?"

Bu onu gülümsetiyor. "Evet, benim tatlı Tootles'ım, masal zamanı. Herkes yatağına, baban ve ben gelip seni yatıracağız."

Sonraki yarım saat boyunca, haftalık rutinimiz olan çocukları yatağına yatırma -Tink hariç, oynamak istemiyor ve Hook hariç, oynamak için çok yaşlı- ve onlara bir hikaye anlatma rutinimizi sürdürüyoruz. Sonra onu gizlice okuldan çıkarıp şehir sınırından geçiriyorum ve gecemizin başladığı balkona geri götürüyorum.

Genellikle sarılıp iyi geceler diliyoruz ve aramızda garip bir enerji var, sanki bir şeyler eksikmiş gibi. Bazen elini tutmaya başladım ve bu güzel ama daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasının ne olduğunu hiç bilmiyordum. Ta ki bu geceye kadar.

"Peki, iyi geceler Peter," diyor ve sarılmamızdan çekiliyor.

Buna nasıl başlayacağımı bilmiyorum ama... "Bugün Croc'un ofisindeki bilgisayarına bir süreliğine gizlice girdim."

Nefes nefese kaldı. "Delirdin mi sen? Ya yakalansaydın? Sana benimkini kullanmanı söyledim-"

"Öpücüğün ne olduğuna baktım, Wen."

Gözleri açılıyor ve ağzı her şok olduğunda olduğu gibi açık kalıyor. Ve şimdi o dudaklarla ne yapmak istediğime dair bir sürü fikrim var. *Teşekkürler, Google.*

"Ben...um..."

Bir adım daha yaklaştım. "Sorun değil, anlıyorum. O zaman bilmiyordum ama seni zor durumda bıraktım ve sen..." Kendime engel olamayarak kıkırdıyorum. "Aslında öpücük *olmayan* bir şeyle doğaçlama yaptın. Nedir bu?"

O ilk gece bana verdiği küçük gümüş parçayı elime alıyorum. Yüzü gölgelerle kaplı ama Wendy'mi tanıyorum ve şu anda kesinlikle kızardığını biliyorum.

"Bu bir yüksük," diyor, ses tonundaki utanç açıkça belli. "Gerçek bir yüksük bile değil. Bir Monopoly oyunu parçası."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. Sanırım bunu daha önce oynamıştık. "Demir ve köpek gibi mi? O oyun mu?"

"İşte bu. Tanrım, çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Elleriyle yüzünü kapatıyor ama ben onları çekiyorum. "Aptal değil, Wen. Yaratıcısın. Her zaman çok yaratıcısın, paniklediğinde bile."

Hafifçe gülerек, "Teşekkür ederim." diyor.

"Bir şey değil." Parmaklarımla saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, sonra çenesinde hafifçe gezdiriyorum. "Şimdi sana bir öpücük verebilir miyim, Wendy? Gerçek bir öpücük yani."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor ve ben her şeyi berbat ettiğimi düşünüyorum. Ama sonra başını sallıyor ve gözleri ağzıma düşüyor. Dizlerim rahatlamaktan neredeyse bükülüyor.

Yavaşça eğiliyorum, santim santim, saniye saniye, ta ki dudaklarım onunkilere değene kadar. Yumuşak ve sıcaklar ve sonsuza kadar burada böyle yaşamak istiyorum. Elleri tişörtümü yumruklamak için yukarı kalkıyor ve benimkiler kalçalarına iniyor. Bunun hiç bitmesini istemiyorum, ama içeri girip biraz uyuması gerekiyor, yoksa yarın okulda yorgun olacak.

Kendimi geri çekilmeye zorlayarak, nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Şans

"Vay canına," diye fısıldıyor, gözleri hala kapalı ve aniden kendimi on

.

ayak gibi hissediyorum, derin bir nefes alıyorum, patlamadan önce

Uzu

heyecanı dışarı atmaya hazırım,

n

boyl

u.

eli ağzımı kapattığında. "Hayır, Peter," diye fısıldayarak azarlıyor. "Ötmek yok, yoksa başımızı belaya sokarsın."

"Ah, doğru, özür dilerim. Alışkanlık," diye fısıldıyorum. Gözlerini

deviriyor ve gitme vakti geldiğini söyleyerek beni kovuyor, ben de öyle yapıyorum. Ama balkon korkuluklarından atlamadan önce bir şey daha söylemem gerekiyor.

"Hey, Wen?" Kapıların önünde durur, bakarken tutamakları kavrar. "Bilgin olsun, ona gerçekten meşe palamudu fıstığı deniyor."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yere düşmeden hemen önce onun kıkırdamasını izliyorum. Sanırım gelecekte Wendy Darling'i öpmeyi daha çok seveceğim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

PETER

Şimdi...

Erimiş buz dolu kovadaki son şişe suyu da içerken, ahır temizlemenin ne kadar zahmetli bir iş olacağını hafife aldığımı fark ettim. Bu araziyi yedi yıl önce satın aldım ve bu ek bina temelde eşyalarımız için bir toplama yeri olarak hizmet etti. Çocukların yıllar boyunca tamir ettiği her şey; golf arabası, Lily'nin eski arabalarından biri ve 1953 model paslı bir Indian Chief motosikleti bunlardan birkaçı. Ayrıca, bir çift güçlendirilmiş çim biçme makinesi ve ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok sayıda çeşitli ebatlarda lastik.

Güneş alçalmaya başladı, bu da ben çalışırken cehennem ateşli ışınlarını üzerime yansıtmak için mükemmel bir açıda olduğu anlamına geliyor, bu da bunu çok daha dayanılmaz hale getiriyor. Wendy'nin şu anda burada olmamasına seviniyorum çünkü eşofmanım sıırılsıklam ve temizlediğim çöplerden daha kötü kokuyorum. Bir kolumu alnıma silerek her iki elime birer kamyon lastiği alıyorum ve onları arkada başladığım yığınların yanına taşıyorum. Onları yere bırakıyorum ve çabamın karşılığını, çimento zeminin üzerine yeniden yerleşmeden önce beni mini bir kum fırtınası gibi yutmak için yükselen bir kir bulutuyla alıyorum. Belki de biraz temizlik yapmalıyım.

"Neden güneşi dışarıda tutmak için bölmenin kapısını kapatmıyorsun?"

Süpürge aramak için döndüğümde, Tink'in daha önce temizlediğim tezgâhın üzerine tünediğini görüyorum. Üzerinde "TLP" logosu olan turuncu bir bebek tişörtü ve bir çift siyah Dickies ile savaş botları giyiyor, bu da Lily ile çalışmak için piste gittiği anlamına geliyor - ya da halkın onu tanıdığı şekliyle, amatör yarış pistinin basamaklarını tırmanan ve Amerikan Stok Araba Yarışları Birliği'ndeki ilk kadın sürücü olma yolunda hızla ilerleyen kız T.L. Picc.

Yerden daha kirli olabilecek süpürgeyi gördüğümde, "İki sebep var, ufaklık," diye cevap veriyorum. "Elektrikler tamamen berbat olduğu için göremiyorum. Sanırım tarla fareleri kabloları kemirmiş, bu da buraya bir elektrikçi çağırmam gerektiği anlamına geliyor çünkü benim adım Zeus değil, bu yüzden içerideki yıldırımlarla uğraşmam."

Gülüyor ve bu beni gülümsetiyor. Bunu duymak güzel. Tink, Wendy iki gün önce ortaya çıktığından beri şirret bir ruh hali içinde. Wendy'den bu kadar nefret ediyor gibi görünmesi beni hep rahatsız etmiştir. Çocukken Wendy'nin gruptaki yerini almayacağını kaç kez anlatmaya çalıştıysam da bir şey değişmedi. Tink kollarını kavuşturur, dudaklarını büzer ve kendine göre nedenleri olduğunda ısrar ederdi.

Sonunda onu ikna etmekten vazgeçtim ama Wendy'ye kötü davranmayı bırakmasını talep ettim. Tink kaptanı olarak emirlerime saygı göstermeyi gönülsüzce kabul etmişti. Ve ara sıra nefesinin altında mırıldandığı yorumları saymazsak, dediğimi yaptı. Artık yetişkin olduğumuz için Wendy'den hoşlanmasını sağlayamasam da, umarım çocukluğumuzda verdiği sözü tutar.

"İkinci neden ise şu anda burayı kapatsam Şükran Günü hindisi gibi pişerim."

Tink bunun üzerine burnunu kıvırdı. "İyi bir noktaya değindin." "Piste mi gidiyorsun?"

"Evet, Lil süreleri üzerinde çalışmak istiyor. Gelmek ister misin?" "Normalde gelirdim ama burayı düzene sokmam gerekiyor."

"Neden, yuva falan mı yapıyorsun?" Dramatik bir nefesle ağzını kapatıyor. "Peter, hamile misin?"

Terden sıırıslam olmuş gömleğimi çıkarıp kollarımı uzatıyorum. "Bu sana hamile gibi mi görünüyor?"

Özür dileyerek yüzünü buruşturuyor ve "Bilmiyorum, tam bu bölgede su tutuyor olabilirsiniz" diyor.

Karın kaslarımı işaret ediyor - evet, karın kaslarımı, çünkü evimizdeki spor salonunda bunun için kıcımlı yırtıyorum - ben de ona toplanmış tişörtümü fırlatarak karşılık veriyorum. Tink iğrenerek ciyaklamak ve iğrenç ter bombasından kaçmaya çalışmak yerine, bir eliyle *onu* yakalıyor ve bana tek bir kaşını kaldırıyor. Daha iyi bilmeliydim. Tink tipik bir kadın değil. On bir çocuğun tek kızı olarak büyüdüğünüzde öyle olmak biraz zor.

"Cidden," diyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Söylediğiniz gibi eski bir arabayı yeniden inşa etmek için yer açmam gerekiyor."

Tezgâhtan fırlayan Tink, gömleğini arkasına atıyor ve yeşil gözlerini aydınlatan heyecanla yanıma geliyor. "Vay anasını Peter, bu harika! Özelleştirme ve motoru Lil'in arabasını bile geçecek şekilde nasıl güçlendirebileceğimize dair bir sürü fikrim var."

"Üzgünüm Sprite, ama bununla o süslü şeylerin hiçbirini yapamayız." Yüzü düşüyor ve bunun daha da kötüye gideceğini bilmek beni öldürüyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu araba bir grup yaşlı, zengin adamla birlikte bir hayır müzayedesine gidiyor. Yani yükseltme yok, güçlendirilmiş motor yok, süslü boya işleri yok. Bu sefer olmaz. Ama yine de birlikte yeniden inşa edebiliriz, sen ve ben."

Fırtına bulutları gözlerini doldururken parçaları yavaş yavaş bir araya getirdiğini görebiliyorum. "Bunun Wendy ile bir ilgisi var, değil mi?"

Teslimiyet içinde nefesimi üfleyerek Tink'in metaforik eski yarasına bir yara bandı yapıştırmaya çalışıyorum. "Bu yıl Küçükler için Sevgi'yi o düzenliyor. Klasik araba teması yapmak ve bize iş getirmek onun fikriydi. Oldukça havalı, değil mi?"

"Buna inanamıyorum," diye tıslıyor. "*Yine aynı şeyi yapıyor. On koca yıl geçti ve burnunu hayatımıza sokup her şeyi ele geçirmesi sadece iki dakika sürdü.*"

"Kahretsin, Tink, o devralmıyor." Hayal kırıklığımı atlatmak için erimiş buz dolu kovaya doğru yürüyorum. Eğilip kafama döküyorum, vücudumu soğutmanın yükselen öfkemi yatıştırmaya yardımcı olacağını umuyorum, sonra saçımdaki fazlalıkları silkeliyorum. "Bizi bir iş için görevlendiriyor. Bize yeterince para ödeyecek ya da en azından kaliteli yeniden inşa arenasında yerel olarak tanınmamızı sağlayacak, böylece yapmamızı istediğiniz türden işleri daha fazla güvence *altına alabileceğimiz bir iş.*"

Şiddetli bir hışımla kollarını kavuşturuyor ve gözlerinden ateş saçıyor. "Mesele bu değil, Peter."

Ayaklarımı dikerek bakışlarına karşılık veriyorum. Sıcak, aç, umutsuzca bir duşa ihtiyacım var ve Cuma gecesi onu bıraktığımdan beri Wendy'yi göremediğim için huysuzum. O polislerle olanlardan ve Hook'un bütün hafta sonu beni rahatsız etmesinden bahsetmiyorum bile. Tink'in çocukça sorunlarıyla uğraşacak halim yok.

"Mesele bu. Benimle bir araba üzerinde çalışmak istedin ve şimdi bunu yapma fırsatımız var. Nasıl olduğu önemli değil. Bu arabada her şeyi yapamayacak olmamız, daha havalı şeyler yapamayacağımız anlamına

gelmiyor.

gelecekte. Yani ya Wendy hakkındaki saçmalıklarını unutup bunu benimle yaparsın ya da alakasız detaylar yüzünden sinirlenmeye devam edersin, ben de Si'ye yardım ettiririm. Seçim senin."

Yumruklarını iki yanına indiriyor ama eminim ki yumruklarını yüzüme doğrultmayı tercih ederdi. "Bazen tam bir ahmak oluyorsun, Pan."

O fırtına gibi giderken iç çekip mırıldandım, "Demek bahsetmişsiniz.

Birkaç
yüz kere."

Umarım pistte sakinleşir ve benimle çalışmayı tekrar düşünür. Buraya araba getirmem için bir haftası var, yani o zamana kadar vakti var.

ONUNCU BÖLÜM

WENDY

"Vay canına, *bu* kadar *büyük* olduğuna inanamıyorum." Peter'a bakıyorum ve yüzündeki alaycı gülümseme aklımdan geçenleri ele veriyor. Koluna vurarak durumu açıklığa kavuşturuyorum. "Araba şovundan bahsediyordum, Pan."

"Biliyorum." Başını çeviriyor ve o hayranlık uyandıran ukala sırıtışını bana doğru yöneltiyor. "Şimdilik."

Elimde değil, muhtemelen gülmem gerekenden daha çok gülüyorum. O çok fazla, ama yine de ona doyamıyorum. Balkonumda görüldüğü ilk geceden itibaren Peter dans eden bir alevdi, beni içine çekiyor ve oldukça sıkıcı hayatımda eksik olan sıcaklığı ve ışığı sağlıyordu.

Benden bu kadar farklı bir çocuğu sevmenin riskli olduğunu biliyordum - ihmal edilen, bedava işçi muamelesi gören ve fiziksel istismara uğrayan bir çocuğu. Ama her nasılsa bu durum Peter'ı hiç etkilememiş gibiydi. Çocuksu ruhu, çocuksu cazibesi ve macera sevgisi etrafını saran gölgeler tarafından asla lekelenmedi.

Zavallı Hook'un aksine. Biz çocukken bile, onun için her şeyin bir şekilde farklı olduğunu biliyordum. Hook okuldan taşınmaya zorlandığında Peter ve ben on altı yaşındaydık. Onu yatağında, düşünceli ve geri kalanımızı umursamıyormuş gibi davranırken görmemek garipti. Her zaman nerede olursa olsun mutluluğu bulmuş olmasını ve kendisine rağmen onu seven birini bulmuş olmasını umdum.

Geçen hafta gördüklerimi göz önünde bulundurduğumda, işlerin o kadar da farklı olmadığını tahmin ediyorum, bu da beni onun için üzüyor. Zavallı Starkey için de üzülüyorum. Acaba John yardım edebilir mi?

"Fuar üç ana bölüme ayrılmış durumda: parçalar ve servisler, yeniden inşa edilmiş ve parlak araçlar ve bizim istediğimiz eski ve paslanmış araçlar. Oraya gideceğiz ve aradığımızı bulana kadar her koridoru dolaşacağız," diyor Peter ve beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum gülümseyerek.

Beni daha iyi günler görmüş arabaların sıralarında gezdirirken, ara sıra durup sahiplerine sorular soruyor ve özelliklerinden bahsediyor; ben de Peter'ın bu yetişkin versiyonunun ne kadar çekici olduğunu utanç verici bir şekilde farkına varıyorum. Onu ilk gördüğüm anda fark etmediğimden değil, ama ikinci ya da ellinci kez bakmanın bir zararı yok. Benim kitabımda her zaman mükemmel bir on numara olmuştur ve bu kesinlikle o yıpranmış kot pantolonu ne kadar iyi doldurduğu ve LB Automotive tişörtünün gri pamuğunu ne kadar esnettiğiyle değişmedi. Ama onu *bu* şekilde yeniden tanımak, ona on üzerinden puan kazandırıyor.

Kendi işinin sahibi: +1 puan

Tüm Kayıp Çocuklar ve Tink'i işe alır ve hâlâ onlarla birlikte yaşar: +2

Dalgalanan kasları ve dövmeleleriyle erkeksi bir görüntü sergileyerek üstsüz balta fırlatır: +1000

Evet, biliyorum, bu kaba ve bir hanımefendi olarak yetiştirilme tarzıma uygun değil ama umurumda değil. Bu bana iyi geldi. Hem de *çok*. Bira ile birlikte, geçen Cuma günü Peter'ın odasında neredeyse kemiklerinin üzerine atladığımda aldığım kötü kararları suçluyorum. O gece baltasını fırlatması ve *diğer* silahını bacaklarımın arasında sürmesi gibi anılar arasında, son yedi gün boyunca sık sık yaptığım "stres atma" seansları için bolca yemim oldu.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, beni inceleyerek. "İyiyim, neden?"

"Biraz kızarmış görünüyorsun."

"Oh?" Ellerimi otomatik olarak yanaklarıma bastırıyorum, sanki sıcaklıklarını kontrol ediyormuşum gibi. "Hayır, sanmıyorum. Yani, belki. Burası biraz sıcak, sence de öyle değil mi?"

"Wen, burada klimayı o kadar çok çalıştırıyorlar ki, ön camlarda buzlanma olmamasına şaşırdım."

"Gerçekten mi? Huh. Hey, şuna ne dersin?" Yandaki arabayı gösterdim ve ona doğru yürüdüm.

O da bana katılıyor ve dikkatimi dağıttığım için kaşlarını çatıyor ama bunu bana söylemiyor, belki de sadece tuhaf olduğumu ve herkesin içinde onu arzulamadığımı düşünüyordur. Bunu kabul ediyorum. Umalım da öyle olsun.

Sonunda Peter arabaya bakar ve başını sallar. "1950 model Oldsmobile 98 kötü bir seçim değil ama bence üstü açık bir araba bakmalıyız. Sahil boyunca bir gezintinin tadını çıkarmak için daha iyi."

"Bu fikri sevdim. Tamam o zaman, devam edelim."

Elimi onun eline koyacak kadar cesur davranıyorum ve yürümeye başlarken parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Elimi hafifçe sıkıyor ve ben de hırpalanmış kalbimin etrafında yatıştırıcı bir merhem gibi hissediyorum. Ama parmak eklemlerimin hemen altına sıcak bir öpücük kondurduğunda, içimdeki her şey canlanıyor. Aklımı başka bir şeye vermezsem, yüzümün kızarmasının sonu gelmeyecek.

"Ben ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlat. LB Otomotiv'i nasıl başlattın?" Hemen cevap vermeyince başımı kaldırıp bakıyorum. Dudakları gergin bir çizgi halindeydi ve gözleri parlıyordu. "Peter? Bana kalacak yer ve her şeyi olan bir iş bulduğunu söylemiştin. Yaptığın şey bu değil miydi?"

"Hayır," diyor, yarım sırtışının yeniden ortaya çıkmasıyla yüzü rahatlıyor. "Hemen düzenli bir işe girmeye hazır değildim. İstedğim gibi gelip gidebilme, istediğim zaman çalışıp istediğim zaman oynayabilme özgürlüğüne sahip olmak istiyordum. Beni bilirsin Wen, macera yetişkinlikten daha çok ilgimi çeker."

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir noktada yetişkinleşmiş olmalısın, yoksa bugün bulunduğun yerde olmazdın."

Omuz silkiyor. "Evet, idare ettim. Oldukça sade yaşadım, bu yüzden ufak tefek işlerde çalışarak kazandığım neredeyse her doları nakit olarak biriktirebildim. Üç yıl içinde, hacizde olan evi satın alabildim. Çocuklar ve Tink reşit olduklarında yanıma taşındılar ve hep birlikte evi onarıp bugünkü haline getirmek için çalıştık."

"Hâlâ birlikte olmanıza bayılıyorum. Dükkânı ne zaman açtınız?" "Beş yıl önce. Yaşlı bir adamdan nakit parayla satın aldım. Dış kıyılarda emeklilik," diyor ve üstü açık bir arabanın içindeki bir şeyi kontrol etmek için kısa bir süre duruyor. "Bir Bel Air harika olurdu ama bu 55 model 4 vitesli ve herkes düz vites kullanamaz. Aramaya devam edelim."

"Tamam. Peki tüm çocuklar gittikten sonra okula ne oldu?"

Peter homurdanıyor. "Söylentilere göre Croc, Delia'ya verdiği başka çocuk yapmama sözünü tutmamaya niyetliymiş -hepsi beni takip edince bedava işçi kalmamış- ama bu gerçekleşmeden burası alevler içinde kalmış."

"Vay canına. Yine de şaşırmadım. Işıklar sürekli yanıp söndüğüne göre, muhtemelen kablo tesisatında bir arıza vardı. Neyse ki herkes gittikten sonra olmuş."

"Evet, ama onu dumanı tüten bir kül yığınınına dönüştüren hatalı kablo tesisatı değildi," diyor, sesi düz. "Kanca'ydı."

Keskin bir nefes alıyorum ve olduğum yerde duruyorum. "Yakalandı mı?" "Kaçmayı denemedi bile. Onu orada elinde bir silahla dururken buldular.

ayaklarının dibinde boş benzin bidonlarının yanışını izledi. Beş yıllık cezasının iki yılını yattı."

"Zavallı James." İlk şaşkınlığımı atlattıktan sonra tekrar yürümeye başladım. "Hayatı her zaman diğerlerinizden çok daha zor karşılamış gibi görünüyor."

"O aynı zamanda aramızdaki en dayanıklı kişi. Onun için endişelenmeyin, o iyi."

Peter muhtemelen benden daha iyi biliyordur, çünkü ben daha yeni döndüm ve onu on iki yıldır görmedim ki farklı bir şey bileyim. Ama ben hep Hook'un da bazı insanlar gibi sürekli bir hüznün taşıdığını düşünmüşümdür. Bunu gizlemenin farklı yolları vardır, tıpkı gerçekten hissetmedikleri kahkahalar gibi. Ama onun seçtiği maske öfkeydi ve inanıyorum ki her zerresini hissediyordu. Yine de bazen maskesi düşerdi ve içindeki üzgün küçük çocuğa kısa bir bakış atardım ve bu kalbimi kırardı.

Peter, yanından geçen çekici bir kadını takdir eden bir inşaat işçisi gibi ıslık çalıyor. Neyse ki başka bir kadına değil de eski bir spor arabaya ıslık çalıyor.

"Dostum, bu kızı düzeltmek için neler yapmazdım."

Önünde duruyorum, ama o yan tarafa doğru devam ediyor, vücudu başka bir kadınmış gibi okşuyor. "Kıskanmalı mıyım?" Alay ediyorum.

Stop lambasının üzerine eğildiği yerden başını kaldırıp arabanın şık hatlarını arkadan öne doğru inceliyor. "Muhtemelen," diyor, bana tekrar katılarak. "Bu bir 1969 Ford Mustang Boss 429 Fastback. '69'da bunlardan dokuz yüzden az üretmişler, yani benim 'Cuda'm gibi oldukça nadir."

Solmuş siyah boyaya ve pas lekelerine bakarak, "o da oldukça kötü durumda" diye ekliyorum.

"Evet, öyle. Yine de onu eski ihtişamına geri döndürebilirim."

"O zaman sen neden yapmıyorsun? Arabaları tamir etmekten hoşlanıyorsan, neden bunun gibi hurdaları alıp tamir ettikten sonra kâr amacıyla satmıyorsun?"

Peter son bir özlem dolu bakışla beni asıl görevimiz için koridora geri yönlendiriyor.

"Bu tür projeler için önden ekstra param yok. Sadece birkaç bin dolara bir araba alabilir ve çoğunlukla sadece kozmetik şeylere ihtiyacı olduğunu düşünebilirsiniz. Ancak arabayı parçalarına ayırdığınızda, diğer tüm

sorunlar ortaya çıkar ve düşündüğünüzden daha fazla para harcamanız gerekir,

Bu da kârınızı azaltıyor. Ayrıca, tamir *edildikten sonra* satabileceğinizin garantisi yok ve o zaman gerçekten mahvolursunuz.

"Eğlenceli olurdu elbette -Tink aslında bir süredir bunu yapmak istiyordu- ama böyle bir şey yapmak için yeterli sermaye biriktirmek, dükkânda daha uzun saatler çalışmamız anlamına gelir, böylece para biriktirmek için daha fazla iş yapabiliriz. Ve tüm zamanımızı hiç boş vaktimiz olmadan kışımızı yırtarak geçirmemizi istemiyorum. Yaşamak için çalışıyoruz, tam tersi değil."

Bu kavramı anlıyorum - sonuçta ben de kariyerimi bu nedenle bıraktım - ama bu kalıcı bir şey olmak zorunda değil. Eğer bir iş planı yaparsa ve-

"Sıra sende," diyerek düşüncelerimi böldü. "Sen gittikten sonra hayatın nasıldı?"

"Çoğunlukla sıkıcı ve sıkıcı. Üniversitede partici falan değildim. Zamanımı ders çalışarak ve iyi notlar alarak geçirdim. Finansal planlama alanında lisansımı aldım, üç yıl staj yaptım, ardından CFP Sertifikamı aldım ve sonunda Charlotte'ta çok büyük portföyleri olan çok zengin insanlara hizmet veren büyük bir firmada işe başladım."

Bir köşeyi dönüp bir sonraki koridora geri dönüyoruz, Peter dinlerken arabaları inceliyor. "Peki o an neydi?"

Kaşlarımı çattım. "Hangi an?"

Bana bakmak için başını çevirdi. "Artık yapamayacağını anladığın an."

"Ah, o. Sanırım bu konuda bir şey yapmadan çok önce biliyordum. Ancak 'bardağı taşıran son damla', bir müşterimin hisse senetlerini görüşmek için kızının dans resitalini kaçırmayı tercih etmesiydi. Toplantı sırasında kızını FaceTime ile aradı. Kızım sahne arkasındaydı, başrol oyuncusu olarak sahneye çıkmak üzereydi ve adam ona çok kesin bir dille çıkamayacağı bir toplantısı olduğunu söylediğinde kızımın yüzündeki ifadeyi gördüm."

"Adamın bu kadar parası, tonlarca mal varlığı ve mülkü vardı ve benimle bu konuyu konuşmak -bir e-posta ile halledilebilecek bir şey- onun için kendi çocuğundan daha önemliydi."

"Artık bunu yapamazdım. Hayatımı, aileleri banka hesaplarından sonra gelen zenginlere hizmet ederek geçiremezdim. Etrafımı sihre inanmayı bırakmış insanlarla çevrelemeye devam edemezdim."

Peter beni koridorun ortasında durduruyor ve yüzümü ona çeviriyor. O kadar yaklaşıyor ki bakışlarını görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum ama o elektrik mavisini gözleri görebilmek için gerekirse geriye doğru eğilirim. Etrafımdaki dünya

Yüzümü sertleşmiş elleriyle çerçeveleyip başparmaklarını yanaklarımda gezdirirken buharlaşıp gidiyoruz.

"İnanmaktan asla vazgeçmediğine sevindim, Wen. Sen gittiğinde-" Duraksıyor, yutkunuyor ve bunu söylemeye kararlıymış gibi çenesini düzeltiyor. "Sen gittiğinde en çok korktuğum şey buydu. İnanmayı bırakıp beni unutmandan."

Uzanıp bileklerini tutuyorum ve ona bir söz veriyorum. "Asla."

Bu tek kelime gerginliğini azaltmış gibi görünüyor, çünkü orantısız bir sırtış onun soğukkanlı ifadesini kırıyor. Tam beni öpeceğini düşünürken arkamda bir şey gözüne çarpıyor.

"Sanırım kazananımızı bulduk." Beni, muhtemelen en parlak zamanlarında kiraz kırmızısı olan ama şimdi pembeye daha yakın görünen büyük bir üstü açık arabanın yanına götürüyor. "Güneş ve tuzdan zarar görmüş ama çok kötü değil. Tamir edildiğinde etkinliğinizdeki zenginler buna bayılacak."

"Ne oldu?"

"Bir '57 Chevy Bel Air. Otomatik, yakıt enjeksiyonlu ve hidrolik direksiyon ve elektrikli tavan gibi başka avantajları da var. Bence mükemmel."

Keşke Peter'ın gördüklerini ben de görebilseydim çünkü onun heyecanını paylaşamıyorum. Yan aynalar eksik. Aslında bu tam olarak doğru değil. Bir tanesi kapının üzerindeki ipinden sallanıyor. Ön camda kocaman bir çatlak var ve deri koltuklar Cadılar *Bayramı* filmlerindeki Michael'ın üzerinde çalıştığı koltuklar gibi görünüyor. Araba konusunda cahil biri olarak söyleyebileceklerim bunlar.

"Bilmiyorum Peter, belki de biraz daha az muhtaç bir şey aramalıyız."

"Burası hurdacıların son sırası. Eğer buradan bir şey bulamazsak, ilanları taramaya başlamak zorunda kalacağım ve kim bilir bir şey bulana kadar ne kadar zaman geçecek."

"Ve bunu zamanında yapabileceğinden emin misin? Etkinliğe beş hafta var. Eğer açık artırmaya çıkaracak bir arabam olmadan gidersem, mahvolurum."

Charlotte'a kuyruğumu bacaklarımdan arasına sıkıştırmış ve itibarım zedelenmiş bir şekilde dönmek zorunda kalacağım. Bu sektörde laf çabuk yayılır ve başarısız olursam doğum günü partileri dışında başka bir şey için işe alınmamın imkânı yok. Babamdan alacağım iyi niyetli "Ben sana demiştim" nasihatinden ve annemi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmekten bahsetmiyorum bile. Bunu kesinlikle berbat *edemem*.

"Eminim," diyor. "Bana inanmaman sorununu çözmemiz gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Hemen şimdi, bununla başlayalım. Sana

inanmayacağım.

seni hayal kırıklığına uğrattı, Wendy."

Haklı. Bu iş için ona geldim çünkü yapabileceğine inanıyordum. Tamamen alakasız başka sebepler de vardı. Ancak şu an için en önemli neden, bu konuda benim için başarabilecek olması.

Gülümseyerek, "Tamam. Kendimize bir araba alalım."

Peter yüzümü tutup beni öpüyor ve satıcı ile fiyat ve teslimat pazarlığı yaparken beni sersemletiyor. O fiyat üzerinde pazarlık yaparken telefonuma yarınki etkinlikle ilgili bir uyarı geliyor ve o anki tüm heyecanım pencereden dışarı çıkıyor.

"Kahretsin, şimdi ne yapacağım?"

"Neyin var?"

Az önce aldığım e-postaya bakıp iç geçirdim. "Yarın seni götüreceğim etkinlik Çocuk Hastanesi'nde. Disney temalı bir parti düzenliyorum ve Sindirella'yı oynaması için tuttuğum model beni iptal etti. Yani şimdi prensessiz bir prenses partim var."

Peter ayaklarını yere basıyor, bir kolunu göğsünün üzerinde çaprazlıyor ve diğer eliyle çenesini ovuşturuyor. "Bir prenses, ha? Bu Sindirella'nın birkaç dövmesi ve peri kesimi olsa fark eder mi?"

"Şey, peruğum var yani-" Ne dediğini anlayınca duruyorum. "Hiçbir şekilde ona bunu yaptıramazsın. Milyonlarca, trilyonlarca yıl geçse bile."

"Az önce bana inanmanla ilgili ne dedim ben?"

Kendine özgü ukala sırtışı yüzünde oynaşıyor ve ben de buna karşılık olarak sadece gülebiliyorum. Bu ya kesinlikle harika olacak ya da Peter'ın vücudunun çok hassas bir bölgesi için buz torbasına ihtiyacı olacak.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

PETER

"Şaka yapıyor olmalısın."

Yüzümdeki gülümsemeyi silmek için bir elimi ağzıma götürerek boğazımı temizliyor ve sesimdeki mizahı uzak tutmaya çalışıyorum. "Belki piercingleri çıkarırsın."

Bir an beni azarlamak için bir düzine yol düşündüğünü görebiliyorum, ama daha iyi düşünüp vazgeçiyor. Burnundaki ve sol kaşındaki ince halkaları, ardından kulak memelerini ve kıkırdağını süsleyen sayısız halkayı çıkarıp hepsini bir kâğıt bardağa atıyor.

Her zamanki cesur makyaj stili yerine, referans olarak bastırdığımız resmi taklit ederek harika bir iş çıkardı. Onu bu kadar taze yüzlü ve masum görmeyeli yıllar olmuştu. Peruk, aksesuarlar ve uçuk mavi balo elbisesiyle gerçekten büyük bir dönüşüm geçirmiş.

"Hâlâ gülünç görünüyorum."

"Hayır, değilsin, Tink." Arkasına geçip ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kabarık kollarının arasından güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Sindirella gibi görünüyorsun."

Boy aynasında bana tiksintiyle bakıyor. "Gerçekten mi? Çünkü Beyaz Atlı Prens'in Külkedisi'nin serseri tarafına ilgi duyduğundan bahsedildiğini hiç hatırlamıyorum."

"O zaman sen Tinkerella'sın. Beyaz eldiven mürekkebinin çoğunu kapatıyor ve görünen şey kimin umurunda. Boyama kitabı gibisin. Eminim çocuklar bundan çok hoşlanacaktır."

İç geçiriyor ve eldivenleri gidebildikleri kadar yukarı çekiyor. "Beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum."

"Düzeltilme, sprite." Yüzünü bana çeviriyorum ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Wendy'ye olan borcunu ödemeyi kabul ettin."

"Çocukluğumuzdan." Kollarını kavuşturarak hastane yatağında hışımla oturuyor, mavi pofuduk şeyler denizi neredeyse onu bütünüyle yutuyor.

"Üzerine son kullanma tarihi koymamışsın."

"Yani seni tahsilat için gönderdi, kendisi bile yapamadı."

"Yanlıı. Seninle konuşmak benim fikrimdi, onun değil. Yardım isteyecek bir tip değil, özellikle de ona karşı arkadaşıca davranmayan bir kızıdan. Yine de hayır diyebilirdin."

"Asla borcumu ödemem ve onların başımın üzerinde asılı durmasından da hoşlanmam." Tink boynundaki siyah kadife gerdanlıkla oynuyor. "Ayrıca, bir grup hasta çocuğun hayal kırıklığına uğraması düşüncesine katlanamam."

"Demek istediğim de bu, Sprite. İstediğin kadar belalı bir peri gibi davranabilirsin, ama tüm o zırhın altında yumuşak bir kalbin var." Gözlerini kucağındaki eldivenli ellerine indiriyor ama ben çenesini kaldırıyorum. "Sorun değil, biliyorsun. Ailemiz dışındaki insanları önemsemek."

"Ailemiz sahip olduğumuz tek şey, Peter. Her zaman dünyaya karşı biz olduk."

"Bu doğru," diyorum başımı sallayarak. "Ama sonsuza kadar böyle olmak zorunda değil. Yabancıları içeri almanın korkutucu olduğunu biliyorum. Ama onlara bir şans vermezsek, sadece birbirimize sahip oluruz."

"Bunda kötü olan ne?"

"Bunda *kötü bir şey yok*, Tink. Birbirimize sahip olmak harika bir şey - her şeyimiz oldu - ama ya bunu daha da iyi hale getirebilseydik?" Kendimi kapının yanındaki ziyaretçi koltuğuna bırakıyorum ve en sessiz anlarımda hayal ettiğim gelecek imgelerini düşünüyorum. "Ailemizi şimdiki gibi hayal edin, ama sadece daha büyük, bizi seven ve bizim de sevdiğimiz daha fazla insanla. Ve kim bilir, belki de sonunda çiftlikte koşuşturan bir sürü Kayıp yavrumuz olur."

"Ne?"

Yüzündeki dehşet ifadesi beni kahkahalara boğmaya yetiyor, tam da bu sırada öğleden sonraki ev sahibemiz elbisesi yanıyormuş gibi odaya dalıyor. Elbisesinden bahsetmişken: kısa kollu ve beyaz, üstüne tam oturuyor, belinde genişliyor ve dizlerinin üzerinde bitiyor. Bana bir melek gibi görünüyor ve tek yapmak istediğim elimi uzun örgüsüne dolamak, onu kendime çekmek ve ona nasıl günah işleneceğini göstermek. *Ne yeri ne de zamanı, göt herif.*

Wendy yumuşak bir nefes alarak, "Tamam, herkes etkinlik odasında hazır, o yüzden zamanı- Ah, Tink," diyor. "Kesinlikle mükemmel görünüyorsun. Ciddiyim,

Bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim."

Tink ayağa kalkıyor ve kocaman eteğini düzeltiyor. "Evet, bu çocukların yeterince sorunu var. Titrek bir prenses bunlardan biri olmamalı."

Wendy küçük bir gülümsemeyle, "Aynı fikirdeyim," diyor ve elindeki panoyu göğsüne bastırıyor.

"Ayrıca," diye ekliyor Tink, "bu bizi kare yapar." Wendy başını sallıyor.
"Anlamıyorum."

"Uzun zaman önce sana bir iyilik borcum olduğunu söylemiştim." Wendy, Mezarlıktaki Hayalet oynadığımız gecenin nasıl sona erdiğini hatırlayınca gözleri açılıyor. Tink ona ayrıntıları anlatması için zaman tanımıyor. "Genelde zamanımı bir Disney karakteri olarak dolaşarak geçirmediğim için, bu benim sana yaptığım bir iyilik. Bu bizi ödeşmiş yapar. Anladın mı?"

Wendy başını sallar. "Kesinlikle. Tamamen kare."

Ayağa kalkarak ellerimi birbirine sürttüm ve sırttım. "Haydi parti başlasın hanımlar. Unutma Tink, sen artık ağzı bozuk bir tamirci değil, tatlı mı tatlı bir prensessin."

Bana alaycı bir şekilde tatlı bir gülümseme veriyor ve yanımdan geçerken beni tersliyor.

Gülüyorum ve Wendy'nin elini tutarak onu koridorda takip ediyorum.

"Peter," diyor usulca. "O iyi olacak, değil mi? Yani çocuklarla?"

"Güven bana, Wen. Her şey yoluna girecek." Boştaki parmaklarımı çapraz yapıyorum

Her ihtimale karşı.

Tink odanın kapısının önünde durup işaretini beklerken Wendy ve ben önden gidiyoruz. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama kapılar arkamızdan kapanırken gördüğüm şeyi asla hayal edemezdim.

Tavandan beyaz Noel ışıkları ve altın ciciili bicili avizelerin yanı sıra altın yaldızlara batırılmış mavi balonlar ve merkezden duvarlara ve yere kadar uzanan metrelerce mavi ağ sarkıyor.

Altın boyalı bir karton dede saati on ikiye birkaç dakika kaldığını gösteriyor ve köşede iki Merry-Go-Round atıyla birlikte devasa bir balkabağı arabası kesiti yer alıyor.

Birkaç düzine çocuk birbirleriyle ve hemşirelerle hararetli bir şekilde konuşuyor. Bazıları pijamalarının yanında sadece taç ya da silindir şapka takarken, diğerleri tam prenses ya da prens kostümleri giymiş, ancak hepsi heyecandan titriyor.

Ve benim kızım da farklı değil, gururla ışıldıyor. "Baloya hoş geldin, Peter."

"Wen, bu... Yaptığın şey gerçekten inanılmaz."

Küçük bir kız kapının yanında durduğumuzu fark etti ve ciyakladı. "Bayan Darling, o burada mı? Onu siz mi getirdiniz?"

Çocuklar bir grup gevezeye dönüşür, hepsi birbirinin üzerine konuşur, ancak Wendy tek bir soruyla dikkatlerini yeniden toplar. "Kim Sindirella ile tanışmaya hazır?"

Cevap ıgllıkları Avustralya'dan duyulacak kadar yüksektir, bu yüzden neyse ki Wendy onları daha fazla bekletmez. Kapıyı çekip açıyor ve Tink içeri giriyor. Aslında, odanın içinde birkaç tereddütlü adımdan daha az bir süpürme. Serum torbaları ya da diğer ekipmanlarla bağılı olmayan minik insanlar, bir erkek grubunun konserindeki gençler gibi ona doğru koşuyor. Gözleri kocaman açılıyor ve etrafına üşüşen insanlar onu daha da ağırbaşlı bir prenses gibi gösterirken ellerini omuzlarından yukarı çekiyor.

Göz ucuyla Wendy'nin derin bir nefes alıp tuttuğunu fark ediyorum. Elini sıkıyorum ve içgüdülerimin bu konuda, Tink hakkında doğru olduğunu umuyorum. Yeniden toparlanması sadece birkaç saniye sürüyor, sonra yavaş yavaş rahatlıyor ve çocuklarla etkileşime girmeye başlıyor. Ve sadece bir dakika sonra Tink kocaman bir gülümsemeyle parlıyor ve küçük prens ve prensesleri kucaklamaya başlıyor, sonra da odanın içinde dolaşarak yanına gelemeyenlere doğru ilerliyor.

Tink her çocuğa ayrı ayrı ilgi gösteriyor - ne kadar harika göründüklerini söylüyor, isimlerini soruyor ve bazen gizli bir hoparlörden gelen yumuşak klasik müzik eşliğinde onlarla dans ediyor.

"O harika biri, Peter. Çocuklar ona sıırıslıklam aşık." Bir kolumu onun omuzlarına doladım. "Hiç şüphem yoktu."

Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi?"

Sırıtiyorum ve başparmağımla işaret parmağımla bir santim kadar birbirinden ayırıyorum. "Neredeyse hiç."

Kıkırdıyor ve çocukları arabasının önünde prensesle fotoğraf çektermeye götürmek için yanımdan ayrılmadan önce beni yarı kucaklıyor. Küçük kızlardan biri Tink'in elbisesini kaldırıp nefesini tutana kadar her şey harika gidiyordu.

"Cam terliklerin nerede?"

Tüm oda ne yapıyorsa bırakıp o pufun altında saklanan siyah botlarına bakar. Lanet olsun. Sanırım bunu alabilirsin.

Tink tamirhaneden çıktı ama... Kahkahalarımı bastırmak için ağzımı kapatarak bekledim ve bu işten nasıl sıyrılacağını gördüm.

"Şey, şey... Benim cam terliklerim... şey..."

"Son derece rahatsız, bu yüzden ona ne isterse giymesini söyledim."

Sarı bir elbise giyen küçük bir kız çılgık atıyor ve altınla süslenmiş beyaz ve kırmızı bir prens üniforması giyerek az önce gelen adamı işaret ediyor. "Beyaz Atlı Prens burada!"

Yeni bir karakterin hayat bulmasının yarattığı heyecan bulaşıcıdır ve bir çocuktan diğerine yayılır. Tüm hemşireler kıkırdıyor ve birbirlerine fısıldıyor, gözleri o odadan geçerken her hareketini takip ediyor. Tink bile - şu anki kıyafetine rağmen buradaki en az kız gibi davranan kız- deli gibi kızarıyor. Ama Tink'in daha önce kimseye bayıldığını görmemiştim, bu yüzden çizmelerinden utanıyor olabilir.

Prens, kulaktan kulağa gülümseyen Wendy ile sessizce konuşuyor. Sonra onun koluna dokunuyor ve ben harekete geçiyorum. Onlara ulaşmadan önce, karton arabasının önünde Tink'e katılıyor, ona doğru eğiliyor ve reverans yapmak için elinden geleni yaparken eldivenli elini öpüyor.

"Bütün bunlar da neydi?" Wendy'ye sıradan görünmeyi başaramayarak soruyorum. "Ne demek istiyorsun?" Bana bakmıyor bile. Görünüşe göre, Prens

Yakışıklı bir kızın gözlerini ayırması zordur.

Sıradanlığı siktir et. Kollarımı kavuşturuyorum, bunun beni somurtuyormuşum gibi değil de bölgesini koruyan sert bir adammışım gibi göstermesini umuyorum. "Şu prens denen adamla aranızdaki flört olayı."

İşte o zaman kafasını kaldırıyor ve benimle göz göze geliyor. "Cilveli şeyler mi? *Michael*'la mı?"

"Michael?" Onu tekrar inceliyorum ve kum sarısı saçları ve tombul yanakları olan küçük bir çocuk hayal etmeye çalışıyorum ama göremiyorum. Wendy'nin küçük kardeşine dair hatırladıklarımı bu uzun boylu, siyah saçlı, keskin yüz hatlarına sahip adamla bağdaştırmak zor. "*Bu*," diyorum, Tinker Bell'in elini koluna sıkıştırmış çocuklarla konuşan adama doğru başımı sallayarak, "senin kardeşin mi?"

"Bedenen. Daha önce bir işi çıktı ve gelip gelemeyeceğinden emin değildi, bu yüzden çocuklara bahsetmek istemedim. Michael pediatri bölümünün yeni sosyal hizmet uzmanı ve aynı zamanda Londra'nın Kayıp Çocukları'nın da yöneticisi."

"Tüm bunlar için biraz genç değil mi?"

Başını sallıyor. "Sadece yirmi üç yaşında, ama küçük kardeşim biraz dahidir. Liseyi bir yıl erken bitirdi, sonra üniversiteye gitti ve

"21 yaşında sosyal hizmet alanında yüksek lisans yaptım."

"Bekle." O ilk gün söylediği bir şeyi hatırlamaya çalışıyorum... "*Michael*, yönetim kurulunu etkinlik için hayır kurumlarını birleştirmeye ikna eden adam mı?"

"Evet, bana etkinlik koordinatörü açılışından bahseden de oydu. Ama onun bu konuda bir söz hakkı yoktu. Merak ediyorsanız söyleyeyim, işi kendi liyakatimle aldım."

"Hadi ama Wen, böyle bir şeyi asla düşünmem. Sen kimsenin kuyruğuna takılacak bir tip değilsin."

"Bunun için teşekkür ederim," diyor. "Yine de herkes bu şekilde düşünmüyor."

İşte bu yüzden bu etkinliğe katılmam benim için çok önemli."

"Yapacaksın, merak etme." Arada sırada gördüğümüz fahri bir Kayıp Çocuk olsa da grubumuzun en genci olan adama bir kez daha bakıyorum. "Demek Michael bu. Hâlâ anlamıyorum."

"Muhtemelen John'u biraz daha kolay tanırırsınız ama ben evden ayrıldığımda Michael sadece on üç yaşındaydı," diyor. "Ayrıca, bugünkü rolü için geçici saç boyası kullandı. Ona o kadar ileri gitmesine gerek olmadığını söyledim ama çocukların doğru bir Beyaz Atlı Prens'e sahip olmaları konusunda ısrar etti."

"Pek de doğru olmayan Sindirella'sıyla bir sorunu varmış gibi görünmüyor."

Wendy bakışlarımı takip ediyor ve sırtıyor. "Acaba o olduğunu biliyor mu? Michael çocukken Tink'e çok aşıkta ama onun gözü hep sendeydi."

"Ne? Hayır, yapmadı."

Dönüp bana kuşkuyla baktı. "Peter, şaka yapıyorsun, değil mi? Sana karşı bir şeyler hissettiği çok açık. Sence neden benden bu kadar nefret ediyor?"

Kaşlarımdan birini kaldırıyorum. "Çünkü anne figürlerinden hoşlanmıyor ve grubumuzdaki tek kız olmayı seviyordu. İyi bir kalbi var ama yabancılara karşı ciddi bir antipatisi var."

"Hı hı," diyor sevdiğimden daha alaycı bir ifadeyle. "Ve *hala* benden nefret ediyor çünkü..."

Kollarımı kavuşturuyorum, bir güç ve doğruluk sütunu gibi. "Bu son şey yüzünden."

"Yabancılar hakkında."

"Evet," diye yineliyorum.

"Yabancılar." "Tamam, öyle yapalım o zaman."

Sonunda yumuşuyor ama gülümsememek için dudağını ısırması bana gerçekten inanmadığını gösteriyor. Yanılıyor muyum? Tink bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündürecek hiçbir şey söylemedi.

Michael, Tink'i sahte balo salonunun ortasında dans ettiriyor. Ona ne söylediğini duyamıyorum ama Tink ona bakıyor, gülümsüyor ve hatta gülüyor. Bir kız birinden hoşlandığında işte *böyle görünür*.

Çoğu zaman Tink bana sataşır, gözlerini deviriyor ya da bana göt diyor. Sözde küçük bir kız kardeşin yapacağı şeyler. Bu da benim haklı, Wendy'nin haksız olduğu anlamına geliyor. Şükürler olsun.

"Leydi Darling," diyorum, eğilerek elini tutuyorum. "Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz?"

"Vals yapmayı biliyor musun?"

Tam boyuma gelince dudağımı kıvrıyorum. "Tabii ki hayır. Ama lise dansı tarzında nasıl ileri geri sallanacağımı hatırlıyorum."

Gülerek elindeki panoyu yere bırakıyor ve kollarını boynuma doluyor. "O halde Lord Pan, sizinle lise dansı yapmayı çok isterim."

Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar onu kendime çekiyorum. On yıl öncesine kıyasla çok daha iri olmama ve onun her yerinin dolgunlaşmasına rağmen bana hâlâ tam oturmasını seviyorum. Sanki zaman içinde ne kadar değişirsek değişelim, sınırlarımız akışkan, her zaman mükemmel bir şekilde birbirine karışıyor.

"Şimdi anlıyorum," diyorum odaya bakarak -büyük etkiler yaratan küçük ayrıntılara gösterilen özen, çocuklardan yayılan mutluluk, hemşirelerin yüzlerindeki gülümseme. "Neden bir etkinlik planlayıcısı olduğumu anlıyorum."

Yumuşak bir gülümseme ağzının kenarlarını yukarı kaldırıyor ve gözlerini aydınlatıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Burada, yaptığınız işte bir sihir görüyorum. Bu çocuklar için hastalıklarının onlara dokunamayacağı bir dünya yarattınız, en azından bir süreliğine. Dışarıdan bakıldığında basit karton kesimler, balonlar ve Neverland'in tamamını kaplamaya yetecek kadar parıltı gibi görünebilir..." Wendy kıkırdıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Ama bunun altında özgürlüğün büyüğü var. Gerçek dünyada sahip olabilecekleri sorunlardan kurtulma özgürlüğü. Ve bu sahip olmaya değer bir kariyer."

Başını çeviriyor ve yarattığı sahneye bakıyor. "Çocuklar doğaları gereği kendi sihirlerini içlerinde taşırlar; bu onların kalplerinde, hayal güçlerinde ve inançsızlıklarını kolayca askıya alma biçimlerindedir." Omuz silkerek tekrar bana bakıyor. "Ben sadece dışarıdan da görmelerine yardımcı oldum."

"Bunu küçük bir şeymiş gibi gösterme, Wen. Yaptığın şey inanılmaz. yaptı."

Yanaklarına renk sızıyor ve bakışlarını göğsüme indiriyor.

"Her iş bunun kadar harika değil." Burnunu kıvrıyor. "Yaşlı, ağırbaşlı zenginlerin cüzdanlarının dışındaki sihri görmelerini sağlamak daha zor."

"Onların havasız etkinliklerini büyülü hale getireceğinizden hiç şüphem yok - yani, tema klasik arabalar, bundan daha iyisinin olabileceğinden emin değilim. Ama bunu görmüyorlarsa, bu *onların* sorunu."

"Bu biraz da benim sorunum, çünkü söz konusu olan benim şirketimin adı ve bu iş beni batırabilecek ya da çıkarabilecek türden bir iş."

"Daha önce de söylediğim gibi, bunun için endişelenme. Sana tonlarca para kazandıracak bir patron Bel Air'i inşa edeceğim ve Wendy Darling de tüm Kuzey Carolina'nın hayır işleri kraliçesi olacak."

Kıkırıyor ve böyle olmasını umduğunu söylüyor ama benim ona inancım tam. Wendy aklına koyduğu her şeyi yapabilir. Kollarımı beline dolayarak, birlikte sallanmaya devam ederken alnımı onunkine yaslıyorum.

"Biliyor musun," diyorum, muzip bir sırıtışla Pan tılsımını açarak, "hayatına bambaşka bir sihir getirebilirim..."

Wendy dudaklarını bükerken mavi gözleri eğlenceyle dans ediyor. Etrafımızda kimsenin olmadığından emin olmak için hızlıca bir kontrol yapıyor, sonra fısıldayarak gülüyor, "Az önce penisine *büyülü* mü dedin?"

Kaşlarımı gülünç bir şekilde ona doğru sallıyorum. "Her zaman öyle değil miydi?" "Oh, kesinlikle."

"Bu benim zevkime göre fazla alaycı."

"Şeylllll..."

"Peki ne?"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, koca adam," diye hafifçe yüzünü buruşturarak başlıyor, "ama birçok yönden büyülü olsa da, büyük finale hiç ulaşamadım, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Sallanmayı bıraktım, şakam artık komik değildi. "Sen-" Daha fazla bir şey söylemeden önce bu karışık ortamdan uzaklaşmam gerekiyor. Elini tutarak onu odadan çıkarıp boş salona götürüyorum. Ellerimi duvara dayayarak onu içeri hapsediyorum ve tekrar başlıyorum. "Hiç gelmediğini mi söylüyorsun?"

"Peter, bu son derece yaygın-"

"Benimle değil, değil," diye homurdandım.

"O yaş için söylüyorum. Genç ve deneyimsizdik." Gülümsüyor ve ellerini yüzüme doğru kaldırıyor. "Kimse Casanova olarak başlamaz."

Tek çıkardığım homurtu. Deneyimsiz olmama rağmen, Wendy ile sevişmek genç hayatımın en muhteşem deneyimiydi. Sonra yine, onun benim ilkim olduğunu ve her seferinde büyük finale ulaştığımı düşünürsek, akıllara durgunluk vermekten daha az bir şey olabileceğinden şüpheliyim.

Kendimi affettirmek için bir şansım olduğunu fark ettiğimde sırtıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hmm?"

"Bunu telafi etmem için bana bir şans vermelisin."

"Öyle mi? Öylece mi? Önce yemek yemeye ne oldu?" "Oh, önce yemek yiyeceğiz," diyorum eğilerek, "sonra sana seni uçuracak kadar büyü."

Bakışları dudaklarıma yerleşiyor ve gömleğimin kenarlarını yumruklarken sesi nefes nefese çıkıyor. "Bunun sesini sevdim."

"Hissini daha da çok seveceksin." Bununla birlikte, vücudunu sahiplenmek istediğim gibi dudaklarını da sahipleniyorum. Ve orgazmlarını.

"Tanrım, şaka yapıyor olmalısın."

Orada dikilen kızgın bir Tinkerella ile irkiliyoruz. Wendy hemen endişelendi. "Tink, çocuklarla her şey yolunda mı?"

"Onlar iyi. Siz ikiniz koridorda bademcik hokeyi oynarken Michael onları eğlendiriyor." Kaşlarımı kaldırıp onu uyarıyorum ve o da geri adım atıyor. "Neyse, üstümü değiştirip piste gitmem lazım. Her şeyi odada bırakacağım."

Tink koridorda yürüyor ve hastane odasında kayboluyor. Sik engeline kızardım ama zaten o öpücükten fazla sını yapamazdık.

"Oraya geri dönmeliyim. Birçoğu çabuk yoruluyor ve hala maç oynamamız gerekiyor."

"Evet, zaten onu geri götürmem gerekiyor. Randevuya gelince, yarın gece nasıl olur?"

"Pazartesi gecesi randevusu mu? Peter, bu hafta yapmam gereken bir sürü iş var ve şu Bel Air'i halletmeye başlamalısın, yoksa mahvolurum, hem de büyülü bir şekilde değil."

Gülüyorum. "Bunun bir daha olmasına izin veremeyiz. Sanırım çocuklar bu hafta bensiz şenlik yapabilirler. Cuma günü?"

"Cuma çalışıyor."

"Harika," diyorum ve odaya doğru geri geri yürümeden önce onu öpüyorum. "Yedide hazır ol, Wen. Önce akşam yemeği, sonra sana uçuş dersleri vereceğim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

WENDY

Sonra..

. Yaş

17

Ekonomi finalime çalışıyor olmalıydım ama onun yerine Peter'la buluşmaya hazırlanıyorum. Ayrıca sınıf arkadaşlarımdan hiçbiri de şu anda ders çalışmıyor. Bugün Cumartesi gecesi ve çoğu mezuniyet balosunda dans ediyor. Ben de gidebilirdim -sınıfımdan üç farklı çocuk teklif etti- ama Peter'la gidemeyeceğim için bunu hiç düşünmedim bile.

Uzun saçlarımdan arasından bir fırça geçirerek son bir kez görünüşümü kontrol ediyorum. Bu gece güzel bir şeyler giymemi ama çok da güzel olmamasını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini sorduğumda kaşlarını çatı ve düşünürken dudaklarını büktü, sonra nihayet cevap verdi: "Bir elbise. Hayır, bir etek ve rahat bir üst. Ama kirlenmesine aldırmayacağın bir şey olsun. Kirleneceğinden değil, kirleneceğinden. Sadece belki dağınık. Ama değil-"

Güldüm ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Boş ver, ben bir şeyler bulurum."

Bu pek de spesifik olmayan açıklamanın şifresini çözmeye çalışırken, en sevdiğim Paramore beyaz bebek tulumumla birlikte uyluğun ortasına kadar uzanan kabarık, soluk pembe fileli bir etekte karar kıldım. Şık ve rahat, başarıldı.

Saate bakınca, hemen gitmezsem geç kalacağımı fark ediyorum. Makyaj masamda özel bir tabakta duran küçük, altın palamut fındığını alıyorum. Gizli erkek arkadaşımı görmek için gizlice dışarı çıktığım her seferinde "öpücüğe" bir öpücük vermek benim ritüelimdir. Pavlov'un köpekleri gibi, bu basit, aptalca ritüel vücudumda içgüdüsel bir tepki yaratıyor. Karnımda kelebekler uçuşuyor,

Peter'ın kollarında olacağımı bildiğim için tepeden tırnağa ürperiyorum.

On yedi yaşında olmak ve diğer kızlar gibi erkek arkadaşım hakkında konuşamamak berbat bir şey, ama birilerinin görüştüğüm kişiyi bir araya getirmesi ve bunun aileme ulaşması riskini göze alamam. Okuldan eve geldiğimde balkonumu yeni boyanmış alçıpanla kapatılmış buluyordum.

Ama onunla birlikte olmadığım zaman sadece tipik kız arkadaş şeylerini kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Onu görür görmez, sesini duyar duymaz, ona dokunur dokunmaz dünyanın geri kalanı kayboluyor ve başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Bu yüzden, ziyaretlerimiz arasında bu anılara tutunmak için elimden geleni yapıyorum ve onu gerçekten özlediğimde - ki bu sık sık oluyor - "öpücüğünü" tutmak ve metalinin avucumda ısınmaya başladığını hissetmek yardımcı oluyor.

"Gerçekten o şeyi öpmenin sana iyi şans getireceğini mi düşünüyorsun?"

Onu bir kenara bırakıp odama geçiyorum ve ortak banyomuzun çerçevesine yaslanmış olan kardeşime sesleniyorum. "Beş yıl oldu John ve ben henüz yakalanmadım. Sen de yakalanmadın, bu yüzden rica ederim."

Birkaç yıl önce John beni Kayıp Çocuklarla geçirdiğim bir geceden sonra balkona çıkarken yakaladı. Kiminle ve neden buluştuğumu açıkladığımda, sessizliğinin bedelinin ara sıra maceraya atılmak olduğuna karar verdi. On üç yaşındaydı, bu da benim kendi başıma gizlice dışarı çıkmaya başladığım zamanlara denk geliyordu, bu yüzden onun çok genç olduğunu iddia edemezdim. Michael ise o zamanlar sadece on yaşındaydı. Onu sadece arada bir yanımıza alırdık ve asla uzun süre dışarıda kalmazdık.

"Ben batıl inançları seven biri değilim," diyor John. "Ben soğuk, katı gerçekleri severim. Eğer işin içinde şans varsa, o da biz yukarı çıktıktan sonra bizi hiç kontrol etmeyen, çok güvenen, hatta belki de umursamaz ebeveynlere sahip olduğumuz için şanslı olmamızdır."

"Bu şekilde kaldığı sürece umurunda değil." Yatağıma oturup alçak topuklu, beyaz Chucks ayakkabılarımı giymeye başladım.

"Hook hakkında bir haber duydun mu?"

Ayakkabımı bağlamayı bırakıp ona bakıyorum. Avuç içlerinden birindeki nasırları sanki şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici şeylermiş gibi inceliyor. Cevabımın ne olduğu umurunda değilmiş gibi, oysa ben umurunda olduğunu biliyorum. Starkey ve Smee gibi John da Hook'u ilk gördüğü andan beri ona ilgi duyuyordu. James on üç yaşındaki yıldızlara pek aldırış etmiyordu.

yaşındaki çocuk söylediği her kelimeye takılıyordu ama John bunu hiç fark etmemiş gibiydi.

"Hayır, kimse yapmadı," diyorum başımı sallayarak. "Bir yıl oldu John. O her zaman yalnız biriydi. Eminim yerleşmek ve kendine iyi bir hayat kurmak için güzel bir yer bulmuştur."

Kayıtsızca omuz silkiyor. "Evet, tamam, sadece merak ettim. Peter'a 'selam' dediğimi söyle."

"Yapacağım." Ayakkabılarımı bağladım ve dışarı çıktım.

John'la konuşmam beni programın gerisine düşürdü, bu yüzden Chucks'larım yere değer değmez havalandım. Okul dışında geçirdiğimiz gecelerde, şehir sınırlarında buluşma noktamız var. İyi ki bütün dönem beden eğitimi dersinde bir kilometre koşmuşuz, yoksa birkaç blok bile gidemeden iki büklüm olur, nefes nefese kalırdım.

Sonunda onu gördüm. Güvenilir atının üstündeki parlak zırlı şövalyemi. Ya da daha doğrusu, hafif paslı motosikletinin üzerinde beyaz tişörtlü oğlumu. Anında hafiflediğimi hissediyorum, günlük genç yaşamın stresleri yaklaştıkça daha da eriyor.

"Gelemeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım," diyor.

Bunun tam olarak ne olduğunu bilmesem de kocaman bir gülümsemeye "Bunu hayatta kaçırmazdım" diyorum. Birlikte olduğumuz sürece detayların bir önemi yok.

Beni yakıcı bir merhaba öpücüğü için kendine çekecek kadar vücudunu çeviriyor, bir kolu belime dolanıyor ve diğer eli ensemdeki saçlara gömülüyor. Beni öpme şeklini seviyorum. Peter'ın öpücüğü -gerçek bir öpücük, meşe palamudu ya da yalancı yüksük değil- sıradan bir şey değil. Beni sadece ağzıyla değil, tüm vücuduyla öpüyor. Kolları tutuyor, elleri kenetleniyor, göğsü bastırıyor ve bacakları birbirine kenetleniyor. Bu bir öpücük değil, bu bir sahiplenme, sanki dünyaya ya da belki sadece kendisine, gerçekten ve mutlu bir şekilde *onun* olduğumu kanıtıyor.

Beni ilk kez on üç yaşındayken öptü ve bundan yaklaşık bir yıl sonra öpüşmelerimiz Fransız çeşitliliğine dönüştü. Son üç yılda, gerçekten ateşli öpüşme seanslarına, ağır sevişmelere ve bu kadar yoğun olacak kadar uzun süre yalnız kaldığımız nadir durumlarda bazı yoğun kuru sevişmelere geçtik.

Ancak son zamanlarda, bir sonraki önemli adımın eşiğinde sallanıyormuşuz gibi geliyor. Adımdan bahsediyorum. Beş yıldır birlikteyiz ve en az elli beş yıl daha birlikte olacağımızı biliyorum. Onunla bu kadar özel bir şeyi paylaşacağım için heyecanlıyım ve aynı zamanda

yaklaşık bir milyon geçerli sebep var. Ama tüm bunlara rağmen, zamanın doğru olduğunu da hissediyorum. İlk hamleyi o yaptığı sürece, çünkü ben çok korkağım.

İsteksizce birbirimizden ayrılıyor ve o da motosikletin motorunu çalıştırıyor. "Balo randevumuz için hazır mısın?"

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Bu mudur yani Peter? Baloda bir akşam mı?"

"Motosikletimin arkasına binersen öyle olacak."

Her ne planladıysa baş döndürücü bir heyecanla gülerek koltuğa atlıyorum, eteğimi bacaklarımın altına sıkıştırıyorum ve havalanırken kollarımı beline doluyorum. Mayıs gecesi, etrafımızda hızla esen ve saçlarımın arasında tünel açan rüzgâra rağmen tenimi hâlâ ısıtıyor. Peter'ın bisikletinin arkasında onunla birlikte olmayı seviyorum. Öforik bir şey. Sanki yıldızların arasında uçuyormuşuz, dünyamızın gerçeklerinin bize dokunamayacağı bir yerdeymişiz ve istediğimiz her şey olabilirmişiz gibi. Özgürüz.

On dakika sonra okyanusun kokusunu alabiliyorum ve havadaki tuzun tadını alabiliyorum ve bundan birkaç dakika sonra terk edilmiş bir plajın kumlarına çekiliyoruz. Ya da belki o kadar da terk edilmemiş.

Birinin gece yarısı pikniğine benzeyen bir yere yaklaşıırken, "Peter, daha aşağıya git, böylece onları bölmeyiz," diyorum.

"Kendimizi zor tutuyoruz, Wen."

Bisikleti battaniyenin yanında durduruyor ve ben ortalığa bakarken inmememe yardım ediyor. Bir kutu çörek, altılı kola paketi ve eski müzik kutum bir köşede, bisiklete bindiğinde kullanması için ona verdiğim eski sırt çantasının yanında duruyor. Ama sırt çantasında kesinlikle getirmediği iki şey var.

"Tiki meşaleleri mi? Onları nereden buldun?"

Bir eliyle boynunun altını ovuşturuyor ve bana mahcup bir gülümseme veriyor. Başının belaya girmek üzere olduğunu anladığında bana verdiği türden bir gülümseme. "Onları sahilin aşağısındaki bir evden aldım."

"Onları sen mi *çaldın*?"

"Hayır! Onları *ödünc* aldım. Gittiklerini bile bilmiyorlar ve gider gitmez geri koyacağım, söz veriyorum. Hiç mumum yoktu, bu yüzden bulabildiğim en iyi şey buydu."

Ve şimdi kalbim erimiş bir *awwwwww* birikintisi. Cidden, bu çocuk hiç uğraşmadan bana en tatlı şeyleri söylüyor. "Teşekkür ederim Peter, bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en düşünceli şey. Kesinlikle bayıldım."

Sırıttıyor ve göğsünü biraz kabartıyor. "Elbette istiyorsun. Şimdi ayakkabılarını ve çoraplarını çıkar," diyor ve eğilip kolay dinlenen radyo istasyonunu açıyor, "ve bana baloda nasıl dans ettiğimizi göster."

Ayaklarımızı ortaya çıkarmak ve her şeyi battaniyenin üzerine bırakmak için yarışırken kıkırdıyorum. Beni çıplak ayak parmaklarımızın kuma batabileceği bir yere götürüyor, sonra dönüp talimatımı bekliyor. Gülümseyerek ellerini belime koyuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Şimdi böyle ileri geri sallanacağız."

"Bu kadar mı?"

"Mm-hmm. Süslü dans etmenin pek çok yolu var ama biz buna lise dansı diyoruz."

"Bununla kesinlikle başa çıkabilirim," diyor kollarını etrafımda dolaştırıp beni kendine doğru çekerken.

Memnuniyetle iç çekerek, bu anın her ayrıntısını katalogluyorum. Kıyıya vuran su seslerine karışan yumuşak müzik, bir yanda ateşin ışığı diğer yanda bizi yıkayan ay ışığı ve koruyucu bir sihir gibi etrafımızda dönen ve dünyanın geri kalanını uzakta tutan okyanus esintisi.

Peter artık benden daha uzun ve vücudu hâlâ ufak tefek olsa da kaslarını geliştirmiş durumda. Birkaç yıl önce o ve Hook, tüm çocukların ve hatta Tink'in bile fırsat buldukça egzersiz yapmaya başlamaları gerektiğine karar verdiler. Geleneksel ekipmanları yoktu ama direnç için kendi vücut ağırlıklarını kullandılar ya da ağırlık olarak kullanmak için ne bulurlarsa aldılar. Çocuklar hala küçük ama eskisinden daha güçlüler ve daha da önemlisi, Peter bu alışkanlığı onlara aşıladığını ve böylece kendisi gittikten sonra bile güçlenmek için çalışmaya devam edeceklerini söylüyor.

Bu konuda neden bu kadar kararlı olduklarını anlamamıştım, ta ki Nick bana Croc onları küçük bir suçtan dolayı dövmeye niyetlendiğinde Peter ve Hook'un çocukların önünde nasıl durduklarını anlatana kadar. O zaman her şey anlam kazandı. Onların dünyasında, güç eşittir güvenlik. Her şey mükemmel değildi -Croc, Peter onu durdurmak için etrafta olmadığında hala biraz "disiplin" almayı başarıyor- ama artık kendilerini savunmada daha iyi oldukları için durum düzeldi.

"Şu anda Bayan Mills ile ne öğreniyorsun?" Tüylü saçlarının uçlarıyla oynayarak soruyorum.

Bayan Mills, Croc'un birkaç yıl önce çocukları yaşlarına göre eyalet eğitim şartlarına uygun hale getirmek için işe almak zorunda kaldığı bir öğretmen. Eğer yapmazlarsa

onu getirseydi, devlet okulu kapatır ve tüm çocukları normal koruyucu ailelerin yanına yerleştirirdi. Croc ve Delia'nın çocukları bir arada tutma arzusuyla ve onları sevdikleri için buna uyduklarını söylemek isterdim. Ancak gerçek şu ki, devletten aldıkları aylık çekleri ya da dükkândaki ücretsiz işçiliklerini kaybetmek istemiyorlardı. Sebepler ne olursa olsun, Kayıp Çocuklar'ın bir arada kalması ve nihayet eğitim almalarıyla sonuçlandı ki bu harika bir şey.

"Bana *Romeo ve Juliet*'i öğretiyor. Bu hikayeyi hiç duydun mu?"

Gezegendeki bu hikayeyi çalışmamış bir lise çocuğu olduğundan şüpheliyim.

Shakespeare'in en popüler hikâyesi ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine ona gülümseyip başımı sallıyorum. "Geçen yıl Drama Lit'de okumuştuk."

O da başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Sonundan nefret ettim. Birbirini bu kadar seven iki insan sonsuza kadar birlikte mutlu olmalı. Çocukken bize anlattığın tüm hikâyelerdeki gibi."

"Onlar peri masallarıydı Peter. Bunların tüm amacı sonunda sonsuza dek mutlu olmaktır çünkü sonuçta hepsi aşk hikayesidir. Ama *Romeo ve Juliet* bir aşk hikayesi değil, güçlü bir mesajı olan güzel bir trajedi."

"Bayan Mills gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyor. "Bence Shakespeare denen adam o aptal zehri içmeden önce kızın uyanmasına izin vermeliydi. Ya da yetişkinler en başından beri birlikte olmalarına izin vermeliydi."

Kıkırdayarak, "o zaman anlatmaya değer bir hikaye olmazdı" diyorum.

"Evet, sanırım öyle. Yine de tüm hikâyelerin mutlu sona ihtiyacı olduğunu söylüyorum.

Bizimki gibi."

Ona bakıyorum, yüzünde mizah ya da kibir gibi iki varsayılan ayarının işaretlerini arıyorum. Ama tek gördüğüm samimiyet ve güvence. "Hikâyemizin mutlu sonla biteceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü birbirimizi seviyoruz." Tereddüt yok, en ufak bir şüphe bile yok.

Bazen Peter'ın hayat hakkında ne kadar naif olduğunu, onun ve diğerlerinin dünyanın geri kalanından ne kadar kopuk olduğunu unutuyorum. Popüler kültür referansları onlardan tamamen kaçıyor ve yetişkin dünyası hakkında bildikleri tek şey dükkanda çalışırken gördükleri. Peter'a üniversite planlarımdan hiç bahsetmedim bile çünkü gelecek hakkında konuşarak bugünümüzü mahvetmek istemiyorum. Eninde sonunda konuşmak zorunda kalacağım ama henüz değil.

Şimdilik tek istediğim kendimiz için yarattığımız balonun içinde yaşamak. Ancak sonumuzun ne olacağına dair olası senaryolar hakkında

endişelenmemek zor.

Romeo ve Juliet'in trajedisinin metaforik bir versiyonu.

"Ama ya..." Duraksıyorum, söylemeli miyim emin değilim. "Ya sonunda aşkımız yeterli olmazsa?"

Bir elini kaldırıp parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor ve saçımın birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Meşalelerin alevlerinin gözlerinin yansımada dans ettiğini görebiliyorum ve parlayan şeyin benim için yanan ateşi olduğunu hayal ediyorum.

"Olacak," diyor ses tonundaki çelikle. "Bunu yıldızların üzerimizde parladığını bildiğim gibi biliyorum. Mutlu sonumuz o yıldızlarda yazılı, Wendy Darling. Bu dünyada başımıza ne gelirse gelsin, bu asla değişmeyecek."

Her şeyin yoluna gireceğine dair onun sarsılmaz inancına sahip olmayabilirim, ama ona denk düşecek kadar umudum var. Belki de her ikisinden de yeterince varsa, aşık olmak şöyle dursun, asla tanışmaması gereken iki çocuk sonsuza dek mutlu olacaklardır.

"Seni çok seviyorum,
Peter." "Seni daha çok
seviyorum, Wen."

Başını eğiyor ve itiraflarımızı tatlı bir öpücükle mühürlüyor. Ama kuru çıranın üzerine düşen bir kor gibi, kıvılcım olarak başlayan şey öfkeli bir cehenneme dönüşüyor. Peter öpüşmemize hiç ara vermeden beni kaldırıyor ve bacaklarım sanki binlerce kez yapmış gibi doğal bir şekilde kalçalarına sarılıyor.

Birkaç hızlı adımda battaniyeye geri dönüyoruz ve beni yavaşça indiriyor, ta ki sevdiğim çocuk ve üzerimdeki aydan başka bir şey olmadan uzanana kadar. Çok iyi tanıdığım o güzel gözlerine baktığımda, Peter Pan'de gördüğüm ilk belirsizlik belirtisini görüyorum. Bir koluyla kendini tutarken, titreyen eliyle yüzümü kavırıyor.

"Wendy..."

Dudaklarına fısıldadığım ismim hem bir yalvarış hem de bir soru. Yumuşak bir gülümsemeyle uzanıp alnındaki kırıxıklığı düzeltiyorum. Sonra bakışlarıyla buluşuyorum ve cevap verirken gözlerimden parlayan, içimde sadece onun için yanan ateşi görebilmesi için dua ediyorum.

"Evet Peter," diyorum, sonunda ağırlığını üzerime verene kadar onu aşağı çekiyorum, beni ve battaniyeyi kuma bastırıyor. "Lütfen. Daha fazla beklemek istemiyorum."

Söyledikleri doğru. Balo gecesi büyüdür. Peter bunu düşünceliliği ve sevgisiyle kanıtladı. Sonra bunu bedeni ve ruhuyla kanıtladı ve biz artık çocuk değildik.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WENDY

Şimdi...

"Tatlı zamanı," diyor Peter imalı bir şekilde, bakışlarını beyaz üstümde ve soluk sarı kaprilerimde gezdirerek, sanki içlerini görebiliyormuş gibi.

Bunun nasıl başladığına ve nerede gerçekleştiğine dair olası senaryolar aklımdan geçerken sinirden kilitleniyorum. Peter randevumuzda "insanlarla uğraşmak zorunda kalmamızı" istemedi, bu yüzden Michael'ı bu gece John'da kalmaya ikna ettim ve Peter güzel bir İtalyan restoranından paket servis getirdi. Oturma odasının zemininde daha rahat bir düzen kurmaya karar verdik ve her şey sehpanın üzerine yayıldı. Kendi adıma, birkaç mum yaktım ve hayatımın en güzel gecelerinden birinin anılarını canlandıran kolay dinleme istasyonunu açtım.

Şarap kadehimi kaptığım gibi, rahatlamak için büyük bir yudum alıyorum. "Tamam, ama benim odama gitmeliyiz çünkü Michael'ın mobilyalarını *kirletmek* istemiyorum... daha iyi bir kelime bulamıyorum."

Yanındaki kâğıt torbaya uzanıp içinde kocaman bir tiramisü parçası olan şeffaf bir kap çıkarırken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Sanırım ağzımıza atarken dikkatli olduğumuz sürece burada yememiz sorun olmaz."

"Aman Tanrım. Ben- Biliyor musun? Boş ver. Şimdi konuşmayı keseceğim."

Benimle alay edercesine kıkırdaması onu bana daha da sevdirmemeli, ama görünen o ki Peter Pan'ın kalbimin duygusal bataklığa daha da batmasına neden olmadan yapabileceği çok az şey var. Bununla savaşmak sadece daha da kötüleştiriyor, bu yüzden onu kucaklayabilirim.

En azından önümüzdeki bir ay için. Sonra Charlotte'a geri döneceğim, orada bir yuva kurdum ve kendime bir isim yapmaya başladım ve hayatım geri dönecek

normale. *Normal*. Birden bu kelime sıkıcı, kayıtsız ve sıradan ile eşanlamlı gibi gelmeye başladı. Bunların hiçbirisi Peter'la olan hayatı tanımlamak için kullanılamaz. Tekrar, birlikte ne kadar eğlendiğimizi, onun yanında olmanın ne kadar özgürleştirici olduğunu hatırladım. Son üç hafta içinde onunla her birlikte olduğumda yeniden keşfettiğim şeyler.

"Bence Donatello'da bölgedeki en iyi tiramisu var, ama siz ne düşündüğünüzü söyleyin."

Çatalı bana uzatıyor ve ben de ısırmayı kabul ediyorum. Dilime değer değmez takdirimi dile getiriyorum. Kremalı çöküş ağzımda eriyor. Kakao tozu ve espressoyla ıslatılmış ladyfingers'ın acılığı, tatlı muhallebi ve mascarpone ile birlikte eriyerek mükemmel bir yaratıma dönüşüyor.

"Sana söylemiştim," diyor bir ısırmak alarak. Sağlıklı bir parça almak için kendi çatalımı tutuyorum ve ağzım dolar dolmaz neredeyse boğulmama neden olacak bir şey söylüyor. "Bana aşk hayatından bahset."

Hatamı fark etmeden önce dikkat dağıtmak için bir girişimde bulundum. "Bana *seninkinden* bahset." Ne diyorum ben? Duymak istediğim son şey onun yatak odasındaki sayısız fetihleri. Oh, kahretsin. Belki durum bu bile değildir. Belki de bir kıza aşık olmuştur ve ciddi bir ilişki yaşamışlardır ama bir şeyler olmuş ve birlikte olmalarını engellemiştir ve onu asla unutamamıştır. Bu senaryo çok daha kötü olurdu.

"Söyleyecek bir şey yok."

Onun umursamaz omuz silkişini görmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Karnımdaki düğüm çözülmeye başlarken tuttuğum nefesi sessizce dışarı veriyorum.

"Demek istediğim," diye devam ediyor, "yıllar boyunca kendi payıma düşen eğlenceyi yaşadım - bazı erkeklerden daha fazla ve diğerlerinden daha az - ama hiçbir zaman herhangi bir ilişki istemedim."

"Neden olmasın?"

"Bunu bir kez yaptım," diyor bakışlarımı tutarak. "İşe yaramadı."

Sertçe yutkundum, ne diyeceğimi bilemedim. Bu "çok daha kötü" senaryo, kızın ben olmam dışında, olan şeydi. Kız *benim*. Ve bu beni aynı anda hem garip bir şekilde baş döndürücü hem de üzgün hissettiriyor.

"Senin sıran. Şimdiye kadar evlenmiş ve yarım düzine çocuk sahibi olmuşsundur diye düşünmüştüm."

Denemediğim için değildi. Üniversiteden mezun olduktan sonra hayatımı paylaşacak birini bulmaya çalıştım. Bu, çok adımlı planımda işaretlemem gereken bir sonraki kutuydu. İki yıl boyunca özel olarak randevulaşmak, bir yıl nişanlanmak, bir yıl

Bir yıl daha yeni evli kalacağız, sonra ailemizi kurup sonsuza dek mutlu yaşayacağız.

Ama hiçbir zaman bu şekilde yürümedi. Çıktığım erkekler iyiydi - beni önemsiyorlardı, harika işleri vardı, iyi evlerden geliyorlardı ve çeşitli finansal portföyleri vardı. Aynı zamanda öngörülebilir, alışkanlık ve yapı yaratıkları ve sadık kural takipçileriydiler. Tüm bu özellikler benim de paylaştığım özelliklerdi ve bu da bizi neredeyse her yönden mükemmel bir şekilde uyumlu kılıyordu.

Bu yüzden her seferinde kaçınılmaz olarak ayrıldım. "Aradığım şeyi hiç bulamadım."
"Hangisi neydi?"

Peter çatalını bırakıp bana doğru dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. Birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız; yine de aramızda bir mil bile olabilir. Geçen hafta sonundan beri, üç hafta önce ofisine adım attığımdan beri -belki de tanıştığımız ilk geceden beri- bu ana doğru ilerliyoruz ve onun kollarında olmadığım her saniye bana işkence gibi geliyor. Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum, bunu gözlerinde görebiliyorum. Ama cevabını istiyor ve alana kadar da yerinden kıpırdamayacak.

"Tutku," diyorum. "Spontanlık, belki biraz kural tanımazlık. O manyetizma hissini, birine çaresizce çekilmeyi istiyordum. Hayat bizi birbirimizden ne kadar uzaklaştırırsa uzaklaştırsın, her zaman tekrar bir araya geleceğimizi bilmek. Macera, sihir ve..." Derin bir nefes alıyorum ve sonunda yıllardır bildiğim şeyi itiraf ediyorum. "Sen, Peter. *Seni* istedim."

Uzanıp yüzümün kenarlarını kavriyor, mavi gözleri gözlerime bakarken parmakları saçlarımın arasına giriyor. "Ben seninim, Wen. Her zaman senin oldum. Ne istersen al, yemin ederim sana her şeyimi vereceğim."

Neye ihtiyacı olduğunu anladığımda kalbim sıkışıyor. Seviştığımız ilk gece kendini tutmuştu çünkü onunla son adımı atmaya hazır olduğumdan emin olmak istiyordu. Bunun ne istediğimle ilgili bir soru olmadığını, sadece ne zaman istediğimle ilgili olduğunu biliyordu. Ama yaşadığımız onca şeyden sonra -zor seçimler, kalp ağrısı, ayrı geçen zaman- onu *seçmeme* ihtiyacı var.

Ben de öyle yapıyorum.

Ellerimi gömleğinin içine sokarak onu kendime çekiyorum ve her türlü şüpheye son verecek yakıcı bir öpücükle seçimimi netleştiriyorum. Dudakları sıcak ve sert ve her öpüştüğümüzde hiç hazır olmadığım bir şekilde eve dönüyormuşum gibi hissediyorum. On yıl uzun bir zaman ve o zamanki halimiz şimdiki halimizden çok farklı; yine de ergenlik çağındaki hallerimiz hâlâ burada, birbirlerini ilk kez keşfeden yetişkinlerin

altında yeniden bağ kuruyor.

İlk hamleyi benim yaptığımdan memnun olan Peter kontrolü ele aldı. Dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırıyor ve dilini içeri sokarak aldığım her şeyi geri vermemi istiyor. Kucağına tırmanırken boğazımdan bir inilti kaçıyor, daha yakın olmaya, bizi çok uzun zamandır ayıran boşluğu nihayet ortadan kaldırmaya ihtiyaç duyuyorum. Onu kucağıma alarak, benim hapishanesini zorlayan ve göğsünden acı dolu bir inilti çıkaran sert sikinin üzerine yerleşiyorum.

"Özür dilerim, seni incittim mi? Biraz paslanmışım-"

"Beni incitmenin tek yolu, son üç haftadır arzuladığım gibi tatlı bedenini parçalayamamamdır."

Oh...iyi o zaman. "Odamda olduğu sürece, beni istediğin kadar tahrip etmekte özgürsün."

Çenesini ayarlayarak, striptizcinin direğine yapışır gibi ona yapışmama rağmen kolaylıkla ayağa kalktı ve daireyi adımladı. Saniyeler içinde misafir odamı buldu ve beni orta boy yatağa yatırdı.

Bana katılmamasından şikâyet etmek üzereydim ki gömleğini çıkarıp tüm o kesik kaslarını ve kötü çocuk dövmelelerini ortaya çıkarınca kelimeler dudaklarımda kayboldu - göğüs kaslarından omuzlarına ve kollarına uzanan, tek bir şaheser oluşturan ayrı ayrı sanat eserleri. Zaman ayırmak, her birini incelemek ve anlamlarını, onları tenine kalıcı olarak kazımayı seçmesinin nedenlerini sormak istiyorum.

Ama şimdi değil.

Şimdi odaklanmak istediğim başka şeyler var, yani kotunun fermuarının içerdiği devasa ereksiyon. Dirseklerimin üzerinde yükselirken, aç gözlerim düşüncelerimin sapıp kaldığı yere dalıyor ve ereksiyonunun kot pantolona karşı esnemesini izliyor.

Yavaş ve bilinçli hareketlerle düğmelerini açıyor ve fermuarını indiriyor. İç çamaşırının üzerinden kendini avuçladığında, ellerimi yumruklamak zorunda kalıyorum, böylece oturup her şeyi aşağı çekip sonunda onu sıcak bakışlarıma maruz bırakmak için cazip gelmiyorum.

"Sikime böyle bakmaya devam edersen, Wen, işleri ağırdan alma planlarımdan hepsi pencereden uçup gidecek."

Tehdidinin sıcaklığı daha çok tutacağını umduğum bir söz gibi geliyor. Omurgamın üzerinde eriyor ve boş, ağrıyan seksime sıcaklık biriktiriyor. Yoğun içgüdüsel tepkimi saklamaya çalışarak, "Ne biçim konuşuyorsunuz Bay Pan. Ben de sizin bir beyefendi olduğunuzu sanıyordum."

Vahşi sırtışı, kelimeleri nefes nefese söylerken onu kızdırmak için yaptığım her türlü girişimin boşa gittiğini kanıtlıyor. Aloof Operasyonu başarısız oldu ve

Ne kadar ileri gittiğimi bilmesini umursayacak kadar bile kendime saygım yok.

Kot pantolonunu açık bırakarak - kahretsin, neden hala çıkarmadı? - Kendini yatağa bırakıyor ve vücudumu görmesini engellemeden hakimiyetini gösterecek kadar üzerime uzanıyor.

"İkimiz de bunun rol yaptığımız başka bir şey olduğunu biliyoruz. Bir hanımefendi olarak sana saygılı olabilirim, ama bende centilmenlik namına hiçbir şey yok, özellikle de seni altıma almak söz konusu olduğunda. Bu yüzden böyle zamanlarda küfürlü konuşmama izin vermelisin."

Peter'ın - kasları, dövmeleleri ve her yönden iriliğiyle Peter'ın *bu* versiyonunun - yatak odasında sınırsız olduğu düşüncesi içime arzu dolu ürpertiler gönderiyor. Bunu istiyorum. *Onu* istiyorum. Çok, çok kötü bir şekilde.

"İyi," diyorum ona, ellerimi saçlarının arasından geçirirken tırnaklarımı kafa derisinin üzerinde gezdiriyorum. "Çünkü böyle zamanlarda olmanı istediğim son şey bir centilmen olman."

"Aynı şey senin için de geçerli, Wen. Birlikte olduğumuzda, çekingen ve düzgün bir kadın istemiyorum. Senin ham, sansürsüz duygularını istiyorum. Senin, benim ve seni boşaltırken birlikte uçtuğun yıldızların dışında hiçbir şey yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Tatmin olan Peter üstümü ve pantolonumu çıkarıyor, beni beyaz dantel sütyen ve külot takımım ile bırakıyor. Birden kendimi çok açıkta ve bilinçli hissettim. Egzersiz yapmak için hiç çaba sarf etmedim ve kıvrımlarım Tinker Bell gibi kızların tonlanmış fiziğinin aksine yumuşak. Peter'ın her zaman güçlü olmaya ne kadar önem verdiğini hatırlayınca, beni eksik bulacağından endişeleniyorum. Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturmaya çalışıyorum ama o bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde kelepçeliyor ve onaylamaz bir şekilde başını sallıyor.

"Gözlerindeki düşünceleri görebiliyorum ve onların gitmesini istiyorum. Sadece şimdi değil, sonsuza dek. Sen mükemmelsin Wen ve hep öyle kalacaksın."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir sürü kilo alsam bile mi?"

Çenesindeki kaslar titriyor ve gözlerini bana dikeyyor. "Senin hakkındaki fikirlerime karşı çıkmandan hoşlanmıyorum, Wendy Darling. Seni *her zaman* güzel bulacağım." Boştaki eli karnımı okşuyor, parmak uçları külotumun beliyle oynuyor. "Nasıl görüldüğün için değil, ben böyle şeyler yaptığımda nasıl görüldüğün için."

Tek bir akıcı hareketle, parmakları ipeğin altından kayıyor ve kaygan dudaklarımı ayırmak ve şişmiş klitorisimi kızdırmak için tümseğimin üzerinden geçiyor.

"Ohhhh," diye inliyorum, pelvisim kalkarken gözlerim kapanıyor ve onun dokunuşunu kovalıyorum.

"İşte böyle bebeğim," diye mırıldanıyor, boynuma sokuluyor ve kulağımı ısırtıyor. "Aynen böyle."

Parmakları sihirlerine devam ediyor, sinir demetimin etrafında dönüyor, sonra tepesinden sıyrıyor ve içimden fırlayan zevk sarsıntısıyla kalçalarımın sarsılmasına neden oluyor. Ağzı göğüslerimi buluyor, sütyenimin ipeği arasından meme uçlarımı yalıyor ve emiyor. Büyük ıslak noktalar ince malzemeyi transparan hale getiriyor ve hassas etime sürtünmesi doğrudan seksime giden canlı bir elektrik teli yaratıyor.

Karnımdaki gerilim arttıkça artıyor, ama ne zaman doruğa ulaşmanın eşiğine gelsem, geri çekiliyor, sadece her şeye yeniden başlamak ve beni uçuruma geri sürüklemek için. Daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğümde, iki parmağını sırlıklam kanalıma sokuyor ve sanki sadece kendisi için var olan bir enstrüman çalışırmış gibi vücuduma girip çıkmaya başlıyor.

Nefes alıyorum, inliyorum, miyavlıyorum ve inliyorum. Bedenim artık benim kontrolümde değil. Onun altında kıvranıyor, dönüşümlü olarak daha fazla işkence için yalvarıyor ve ondan kaçmaya çalışıyor. Uzun zaman önce *kızarmıştım* ve şimdi alev alıyorum, alevleri söndürme umudu olmadan onun için yanıyorum.

"Tanrım, böyle çok güzelsin. Her şeyin benim için olduğunu söyle, Wen. Başka kimsenin sana böyle hissettirmediğini söyle."

"Hiç kimse," diye inledim. "Sadece sen, Peter. Sadece...*sen ohmigod.*"

İçimdeki hareketlerini değiştiriyor, parmaklarını G noktama vurmak için öne doğru kıvrıyor -diğer sevgililerimden hiçbirinin bulmayı umursamadığı bir şey. Sonunda ellerimi bırakarak tek kolunun üzerinde yükseliyor ve ben de bu ani özgürlükten yararlanarak omuzlarını kavıyorum, kendimi bu dünyaya, bu ana bağlamak için onu kullanıyorum. Kendimi bu belirsizlik ortamında sıkışmış hissediyorum, olduğum yerde kalamıyorum ama devam edersem sonumun nereye varacağından korkuyorum.

Peter nefesimi kesiyor ve gözlerimin içine derin derin bakarken alnımızı birbirine bastırıyor. "Bırak beni, Wen," diye mırıldanıyor. "Benim için uç, meleğim. Yükseklerle uç."

Üçüncü bir parmak eklerken başparmağını klitorisime bastırıyor, derinlere sokuyor ve beni kanatlandırıyor. İlk orgazmım patladığında adını

haykırıyorum, sırtımı eğen ve etrafımdaki dünyayı bulanıklaştıran titreşimli
bir güçle beni parçalıyor. Uzuvarım artçı sarsıntılarla titriyor ve ben

saniyelere sığdırılmış bir sonsuzluk için yıldızlar. Uzaklardan, dünyaya geri dönerken duyduğum övgü dolu sözler, beni yan yattığım yere geri götürüyor, Peter'ın sert göğsüne yaslanıyorum ve eli saçlarımı okşuyor.

"İşte orada," diyor nadir görülen yumuşak bir gülümsemeyle ve şu anda kalbimi bacaklarım kadar zayıflatıyor. "Tekrar hoş geldin."

"Peter, o... Ben..." Görünüşe göre söyleyecek sözüm yok. Neyse ki, hiç beklemiyor.

"Şşşt, bir şey söylemene gerek yok. Tek yapmanı istediğim hissetmek, hatırladın mı?"

Üst bacağımı kalçasına doğru çekerken başımı sallıyorum, işte o zaman ben orgazmdan mutluluktan uçarken, onun kıyafetlerimizin geri kalanını çıkardığını ve prezervatif taktığını fark edecek kadar kafam açılıyor. Bu gösteriyi kaçırdığım için kısa bir süre hayal kırıklığına uğradım, ta ki sikiinin başı açıklığımda çentiklenene kadar ve artık onun sonunda beni kapasitesine kadar doldurmasından başka hiçbir şeyi umursamıyorum.

"Evet," diye miyavlıyorum. "Lütfen Peter, seni istiyorum."

"Ben seninim, Wen," diye boynumu törpülüyor. "Al beni. Hepsini al Ben."

Kalçalarını ileri doğru iterek, vücudunu benimkini istila etmek için kullanıyor, tüm tek bir hamleyle kabzasına kadar sokuyor, sonra hareketsiz kalarak etrafına uyum sağlamama izin veriyor. İkimiz de ağır nefes alıyoruz, efordan değil ama beklentiden.

Karşılıklı eğlence uğruna eski bir aşkı yeniden alevlendiren iki insanmışız gibi davranabiliriz, ancak bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz. Bu anın bir *anlamı var*. Bir ağırlığı var. Sanki göğsümüzün içindeki mıknatıslar birbirimize doğru dönüyor ve eğer bunu yaparsak, bu inkar edilemez çekim bizi eskisinden daha güçlü bir şekilde birleştirecek.

Eğer sağlıklı düşünebilseydim, kalmaya dair hiçbir planım yokken ruhen derin bir bağdan başka bir şey olamayacak bir şeye başlamanın iyi bir fikir olmadığını fark ederdim. Ya da kalma planım *yoktu*. Şu anda hissettiklerim, tüm hayatımı kökünden söküp atmanın ve şirketimi yeni bir yerde yeniden kurmanın o kadar da büyük bir mesele olmadığını düşündürüyor. Çünkü Peter nihayet hareket etmeye başladığında, baskınlık için savaşılan duygular ve fiziksel hislerle boğulmuş durumdayım ve tek istediğim onunla sonsuza kadar böyle kalmak.

Birbirimizin bakışlarını tutarken sadece bizim için yazılmış olan ritmimizi buluyoruz. Ter, ısınmış tenimizi kayganlaştırıyor ve yüzlerimizdeki saçları nemlendiriyor. Savaşçı güzelliğinde, yontulmuş çenesi, yanakları kızarmış ve gözleri şehvetle parlıyor.

Tekrar ve tekrar, beni dolduruyor, geriyor, beni daha yükseğe itiyor. Ve her seferinde daha fazla dayanamayacağımdan, bir sonraki dalışının beni uçurumun kenarına sürükleyeceğinden emin olduğumda, beni daha da yukarı itiyor.

"Kahretsin, çok sıkısın. Sıcak. Mükemmel," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Sadece sen, Wen. Sadece sen."

Bacağımı kolunun kıvrımına geçiriyor, beni cezalandırıcı hamleleri için daha geniş açıyor, beni mümkün olduğunu düşündüğümde daha derine vuruyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Benimle gel, bebeğim. Hemen şimdi gel."

Kalçalarının açısını değiştiriyor ve bildiğim evrenimi değiştiriyor. Orgazm içimde zonklayan dalgalar gibi yuvarlanırken nefesim göğsümde sıkışıyor, dalgalara binerken ekstremitelerime karıncalı bir sıcaklık itiyor. Seksim onun sikinin etrafında tekrar tekrar kenetleniyor, serbest bırakılmasını talep ediyor ve hayvani bir kükreme ile bana veriyor, lateksten bile hissedebileceğim güçlü akışlarla kendini boşaltıyor.

Kendime gelmeye çabalarken, Peter'ın prezervatifi yatağın yanındaki küçük çöp sepetine attığını, sonra da örtüleri üzerimize çekmek için serbest bıraktığını hayal meyal fark ediyorum. Hareket edemeyecek kadar güçsüz olduğum için beni diğer tarafıma yuvarlamasına izin veriyorum ve sırtımı göğsüne yaslıyorum. Bir kolunu başımın altına sokuyor ve diğerini göğüslerimin ortasından geçirerek elini kalbimin üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdiriyor.

"Ve böylece maceram geri dönüyor," diyor kulağıma hoyratça. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Wen?"

"Ne var, Peter?" Doruk noktamın neden olduğu bulanıklığın içinden fısıldıyorum.

"Beni bir kez terk ettin. Benden kurtulmak için bir şansın vardı. Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim. Savaşmadan olmaz."

Son duvarlarım da yıkılıp kalbimi savunmasız bırakırken, gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kapatıyorum. Tekrar. Saniyeler sonra, nefesleri derin ve eşit, sanki benim için niyetlerini belirtmek zihinsel bir Ambien gibi çalıştı.

Elimi onunkinin üzerine koyarak, açıklamasından beri tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum ve kaderle savaşmayı bırakmaya yemin

ediyorum. Faydası yok. Peter ve ben

On iki yaşımızdan beri birbirimiz için yaratılmışız. Belki de bir çift olarak bir araya gelmeden önce bir süre ayrı yollardan gitmemiz, bireyler olarak büyümemiz gerekiyordu ve şimdi bunu yaptığımıza göre artık ayrı olmak zorunda değiliz.

Yüzümde bir gülümsemeyle Peter'ı unutuşa doğru takip ediyorum ve sonsuza dek mutlu olduğumuzu hayal ediyorum. Mükemmel, harika ve umduğum her şey... uzaklarda yankılanmayı kesmeyen o çınlayan çan hariç.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PETER

Yarışlardan sonra sık sık gittiğimiz bilardo salonu Mermaid Lagoon'un önünde tedirgin bir aslan gibi dolaşırken parmaklarım yanımda seğiriyor. Önce duş almak için eve giden Tink ve Lily hariç çetenin geri kalanı çoktan içeri girmiş, sürahi sürahi bira sipariş etmiş ve arkadaki birkaç elektronik dart tahtasının yanındaki favori yerimizi almışlardı.

Wendy'nin Varolmayan Ülke'ye dönüşünün dördüncü haftasındayız ve birbirimizi kaç kez gördüğümüzü iki elimle sayabilirim. En son bu hafta başında, 2 numaralı şartım uyarınca Bel Air'in tüm aksesuarlarını ve son detaylarını seçmek için bir saatini ayırdı. Bunu yaptığım sırada, benimle vakit geçirmesi için ek bir bahane olmasını istemiştım, ancak bunun gereksiz olduğu ortaya çıktı. Bu konuda beni memnun etmekten mutluluk duyuyor. Sorun programlarımız.

Büyük bağış toplantısına yaklaştıkça, o daha da meşgul oluyor ve Bel Air'de kışımı taşımak zorunda olduğum için ben de öyle yapıyorum, ama bu mesafeden daha az nefret etmediğim anlamına gelmiyor. Wendy'nin önüme attığı bu komisyon işiyle, normal LB işlerimizin dışında daha fazla özel proje üstlenmemizin nasıl bir şey olacağına dair küçük bir tat alıyorum ve bunun biraz berbat olduğunu söylemekte sakınca görmüyorum.

Eşit miktarda iş ve oyuna alışkınım - aslında bunu bir kural olarak kabul ediyorum - ancak son birkaç haftadır gündüzlerimden sonra geceleri de çalışıyorum ve dört gözle beklediğim tek eğlence Cuma şenlikleri. Wendy döndüğünden beri bir yarışa katılmamıştım ama dün gece gelemeyeceğini söyleyince bu gece bizimle gelmesi için *ısrar ettim*.

Tink ve ben bu sabah Bel Air ile birkaç saat geçirdikten sonra çocuklarla birlikte Neverland Speedway'e giderek Tiger Lily'yi destekledik. Wendy'nin Lily'nin yarışını görmesini istiyordum ama onun günü

onun yerine benimle burada buluşacak. Ama on **d a k i k a** gecikti ve ben de Cuda'ya atlamak üzereyim.

"Peter!"

Adımlarımın ortasında duruyorum ve Wendy'nin otoparka doğru ilerlerken elini kaldırdığını görmek için ona bakıyorum. Buradan bile onun parlak gülümsemesini görebiliyorum ve bacaklarımı altımdan kesmekle tehdit ediyor. Onun gibi bir meleğin sevgisini nasıl kazandım bilmiyorum ve umurumda da değil. Evreni sorgulayacak ve işleri düzeltme riskini alacak kadar aptal değilim. Planlarım çok basit: Onun değerini bileceğim ve asla gitmesine izin vermeyeceğim.

Geçen Cuma onunla sevişmek dünyayı sarsan bir keşif olmuştu. Bu dünyada ait olduğum tek yere geri dönmek ve aynı anda yeni bir yer keşfetmek gibiydi. Eskiden kayıp bir çocuktum ama Wendy ile tanıştığım gece kendimi *buldum*. Ben ona aitim, ona ve beni uzaklaştıracak kadar büyük bir macera yok.

Sadece birkaç adım uzaktayken, aceleyle yaklaşıyorum ve kollarımı kışının altından geçirerek sahiplenici bir hırıltıyla onu kaldırıyorum. Ciyaklıyor ve omuzlarımı ölümüne kavırıyor. Sanki onu hiç bırakacaktım gibi.

"Buraya gelmenin tam zamanı, kadın. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Yumuşak, karamel rengi dalgaların perdesinden bana gülümseyerek, "Sorumlu bir yetişkin olarak yaptığınız bir şey, buna iş deniyor. Hiç duymuş muydun?"

Homurdanıyorum. "Evet. Yine de büyük bir hayranı değilim. Öte yandan *senin büyük bir hayranımım*."

Karnını açıkta bırakan bir tişört giymesine neden olan tanrılara şükrederek, yüzümden sadece birkaç santim ötedeki saten teni öpüyorum. Orada durmaya niyetliyim ama cazibeme yenik düşüyorum ve dilim sarkan yıldızın yanından göbeğine doğru kayıyor. Bu mahrem istila karşısında nefesinin kesildiğini *hissedebiliyorum*. Yukarı baktığımda gözbebeklerinin genişlemesinden ve dudaklarının aralanmasından anlıyorum ki o da tıpkı benim gibi anatomimin çok daha sert bir parçasının onunkinin çok daha ıslak bir parçasını ittiğini hayal ediyor.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek yüzümü karnından uzaklaştırıyor ve arkamdaki büyük resim penceresine bakıyor. "Olay çıkarmadan önce beni yere bırak, seni koca hayvan."

Dönerken isteksizce tutuşumu gevşetiyorum, vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum, böylece şimdi fermuarımın arkasında spor yaptığım çelik çubuğu hissediyor, sonra onu ayağa kaldırıyorum. Birbirimizi günlerdir görmemiş olsak da telefonda konuştuk ve bol bol

mesajlaştığ. Ve benim tatlı, düzgün hanımım

Beş gündür düşünmeden edemediğim çok uygunsuz arzularım var.

"Bu olay çıkarmaya yakın bile değildi, Wen." Onu cama yaslayarak eğildim ve dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdirdim. "Olay, seni tüm o insanların önünde dizlerinin üzerine çöktürmek olurdu, böylece onlara sikime ne kadar tapmak istediğini gösterebilirdin. Yüzünü kedi nanesi yemiş kedi yavrusu gibi kotumun üzerinden okşarken, amın o şirin şortunun içinde herkesin görebileceği nemli bir nokta oluştururken bana yalvarmanı izlerlerdi. *Bu bir sahne olurdu.*"

Fantezimi kulak memesine keskin bir ısırık atarak noktalıyorum ve tatmin edici bir inilti çıkarıyorum. Yanımızda birinin durduğunu hissediyorum ve bizi böylece kadar aptal olanın kim olduğunu görmek için geri çekiliyorum. *Lanet olası Şef.* Her zamanki gibi kollarını kavuşturmuş ve yüzünde boktan bir sırıtişla binaya rahatça yaslanıyor.

Uzun saçlarını omuzlarına döktü ve tişörtünün kollarını kıvırdı; bir kolundaki Samoa ve diğer kolundaki Piccaninny dövmeleleriyle etrafta olabilecek kabile üyelerine sert bir orta parmak gösterdi. Piccaninny'lerin Denizkızı Lagünü'nün sahibi olduğunu düşünürsek, ihtimal yüksek. Umarım bu gece bir bar kavgasına karışmak zorunda kalmam. Bir sakatlık Wendy ile ilgili planlarımı ciddi şekilde bozar.

Şef planlarımı umursuyormuş gibi görünmüyor. Sürekli gülümsemesi ve muzip doğasıyla bu devin nasıl bir acıyı sakladığını asla tahmin edemezsiniz. Kız kardeşi ve ben, gerçek Gri Kurt'u tanıyacak kadar içeri girmesine izin verdiği tek kişileriz. Dünyanın geri kalanı için o kaygısız bir göçebe, her partinin can damarı ve James Bond'a rakip uluslararası bir çapkın.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kuru bir sesle sordum. Wendy yüzünü göğsüme çevirip gülüyor ama ben bu kesinti karşısında o kadar da eğlenmiyorum. Yine de Lagün, Wendy Darling'e yapmak istediğim sayısız iğrenç şey için heyecanlanacak bir yer değil, bu yüzden muhtemelen en iyisi bu.

Şef ellerini aşağı yukarı hareket ettirerek devasa gövdesini işaret ediyor. "*Herhangi* bir konuda yardıma ihtiyacım varmış gibi görünüyor muyum? Wendy, sen ne düşünüyorsun?"

Kadın yüzünü açtığı anda, adam kaşlarını ona doğru sallayarak yeniden gülmesine neden olur. "Hayır, Şef, siz çok..."

"Dikkat et," diye homurdandım.

"Yetenekli." O muhteşem gülümsemesini bana çeviriyor. "Bu kabul edilebilir mi?"

"Ben aptalca olmasını umuyordum ama sanırım bu da işe yarar." Dudaklarına uzun bir öpücük kondurduktan sonra kıkırdayan Gray'e bakıyorum. "Kızlar yolda mı?"

"Beş dakika içinde burada ol. Hadi, bayana bir bira ısmarlamak istiyorum."

Wendy'nin elini tutuyorum ve onu herkesin oyun oynamaya başladığı ve birkaç sürahinin boş olduğu içeri götürüyorum. Çocuklar her zamanki gibi Wendy'yi kucaklıyor ve yanaklarından öpüyorlar. Ben bakarken bir şey göğüs kemiğime sertçe vuruyor.

Bu mükemmel. İstedğim şey bu. Hep istediğim şey buydu. Çocukken birlikte pek çok macera yaşadık.

Tink ve Kayıp Çocuklar ve diğerlerini kendimiz oynadık. Gerçekte bunlar hayal ürünü ya da Mezarlıktaki Hayalet gibi basit oyunlardı ama bizim için bundan çok daha fazlasıydı. Onlar bizim hapisanemizden kaçış yolumuzdu.

Bugünkü maceralarımız da o kadar büyük değil. İster evde bir parti, ister yarışlarda bir gece ya da Lagoon'da takılmak olsun, eğlenmeyi ve gevşemeyi seven bir grup arkadaşız; her zaman bir önceki hafta ve ondan önceki hafta yaptığımız anıların üzerine inşa ederek çok iyi vakit geçiriyoruz. Şimdi Wendy döndüğüne göre, onun da bunun bir parçası olmasını istiyorum.

Bağlanma. Temelli dönmedi, kendisi söyledi.

Zihinsel olarak, törenimi mahvetmeye çalışan beynime hırlıyorum. Bunu daha önce de söylemişti. Yani, hırpalanmış kalbimi onun bedeninin sunağında isteyerek kurban etmeden ve ona benden ikinci kez kaçmasına izin vermeyeceğimi kesin bir dille söylemeden önce. Benimle hiç tartışmadı, yani bunun bir anlamı olmalı. En azından ben öyle düşünmüyorum. Hemen ardından bayıldım ve ölü bir adamın rüyasız uykusunu uyudum, hem de çok doymuş bir adamın.

İkizlerin Wendy ve Thomas'la bilardo oynamasını izlerken Gray yanımda, "Onu seviyorsun," diyor. Wendy isteka topunu tamamen ıskalayınca Silas öyle bir gülüyor ki burnundan bira geliyor, Wendy de kahkahadan iki büklüm oluyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan gülümsüyorum ve ona dürüstçe cevap veriyorum. "Her zaman."

"O gidince ne yapacaksın?" Yüzüm düştü.

"Gideceğini kim söyledi?"

"Küçük bir peri bana bağış kampanyası bittikten sonra birkaç hafta

içinde Charlotte'a geri döneceğini söyledi."

Tinker Bell. Wendy'nin o gün hastanede Tink'in bana aşık olduğu konusunda söyledikleri aklımı kurcalıyor. Bana karşı her zaman olduğundan farklı davranmıyor ve dikkatimi çekmek istediklerinde diğer kadınlar gibi davranmadığı da kesin: nazlı bakışlar, söylediğim her şeye kıkırdamalar ya da "yanlışlıkla" bana sürtünmeler yok.

Ama Wendy'den nefret etmesi için daha mantıklı bir neden bulamıyorum ve iki noktayı kolay bir cevap için uzlaştıramamaktan nefret ediyorum. Eninde sonunda onunla bu konuyu konuşmam gerekecek ama bağış kampanyasından sonra. Bel Air'i birlikte yeniden inşa ederken harika vakit geçiriyoruz ve bunu, krikoyu çekip beni bir ton çeliğin altında ezme fırsatı bulamadığı zaman kolayca gerçekleştirebilecek zor bir tartışmayla mahvetmek istemiyorum.

"Asıl planı buydu," diyorum, "ama bunu değiştirmek için çalışıyorum." "Peki ya değiştirmezse?"

On yıl önce yaptığım seçimin aynısıyla karşı karşıya kalma ihtimalimi bastırmaya çalışarak içkimin kalanını yudumluyorum. Biranın tadı aniden ekşidi ama zorla içmeyi başarıyorum. "O zaman Si'yi dükkânın başına geçirir ve onu takip ederim."

Çevremde Şefin başını çevirip bana baktığını görüyorum. "Kayıp Çocukları bırakacak mısın?"

Geçen sefer yapamadım. Hâlâ Croc'un gözetimi altındaydılar ve ben yanlarında olmazsam onlara nasıl davranacağını bilmiyordum, bu yüzden kalmak zorundaydım. Wendy'ye oda ve yemek sunan bir iş bulduğumu söylemişim ama kabul etmedim çünkü Croc'un diğer dükkanındaydı - Hook'un okuldan ayrıldıktan sonra gittiği yer - ve çocukken yaptığımız yasadışı işleri çocuk oyuncağı gibi gösteriyorlardı. Oraya gidersem çocukların ve Tink'in beni takip edeceğini ve asla özgür olamayacağımızı biliyordum.

Bu yüzden yaz aylarında sokaklarda, soğuk havalarda ise evsiz barınaklarında yaşadım, para kazanmak için ufak tefek işlerde çalıştım, para biriktirdim ve çocuklar evden çıkana kadar onlara göz kulak oldum.

Tıpkı Wendy'nin gitmesi gerektiği gibi, o zaman da kalmam gerekiyordu. Ama şimdi...?

"Nereye gidersem gideyim, çocuklar ve ben her zaman bir aile olacağız." Gözlerimi ondan ayırıp onun sabit bakışlarıyla buluşuyorum. "Ama o benim soluduğum hava. Onsuz yaşayamam Gray, bir daha olmaz. O giderse, ben de giderim."

"Kahretsin, kardeşim, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor, sırtımı tokatlarken sırtışı geri dönüyor. "Peter Pan, büyümüş de küçülmüş."

Kıkırdıyorum -ve muhtemelen omzuma kazınan Grizzly büyüklüğündeki el izi yüzünden irkiliyorum- ve kendime bir bira daha dolduruyorum. "Kendimizi fazla kaptırmayalım."

"Neye gülüyorsunuz çocuklar?" Wendy biramı çalıp uzun bir yudum alırken soruyor.

"Sen, bilardo oynamaya çalışıyorsun," diyorum biramı geri alarak. "Barın karşısına atman gereken bir cirit değil, Wen. Bundan daha fazla incelik gerektirir."

"Bana nasıl yapıldığını göstermekten çekinme, Pan." Yine bardağımı elimden alıyor ama bu sefer bakışları bir anlığına kıcıma kayarken bardağımı uzakta tutuyor. "O zaman masanın üzerine her eğildiğinde sıkı kıcının gösterisinin tadını çıkaracağım."

Şef kahkahalarla kükrerken ağzım açık kalıyor. "Carlos," diye bağıriyorum. "Buraya geldiğimizden beri geçen on dakika içinde ne kadar içti?"

"Sadece bir tane, patron!"

Wendy kıkırdıyor ve kolunu belime doluyor. "Sarhoş değilim Peter, sadece seninle eğleniyorum."

Onu kendime çekiyorum ve sırtıyorum. "Eğlence mi istiyorsun, kadın? Hadi buradan çıkalım ve sana her türlü eğlenceyi göstereyim."

"Henüz gidemezsiniz," diyor arkamdan bir ses, "daha yeni geldik."

"İşte orada," diye yüksek sesle anons eden Şef, küçük kız kardeşini ses efektleriyle tamamlanan bir ayı sarılmasıyla sarmaladıktan sonra bırakıyor. "Bu gece o duvara çarptığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bana altı bira borçlusun."

"İlk kez kaza yapmadım, son da olmayacak ağabey."

İlk kez kaza yapmıyor olabilir ama tekerleğini kaybettiğini ilk kez görüyorum. Lily yirmi beşinci turda üçüncü virajı alırken, sürücü tarafındaki ön tekerleği bir anda fırladı. Kafasını sakın tutarak ve duvara çarpmadan önce arabayı yaklaşık yirmiye kadar yavaşlatmayı başarak yaralanmaktan kurtuldu, ancak bu onu yarış dışı bırakacak kadar arabasını mahvetti.

"Benim hatam," diyor Tink Lily'nin yanında, yüz hatları fırtınalı ve sarı saçları sanki çekiştiriyormuş gibi yukarı kalkık.

Tink ve Tiger Lily, Lil'i çocukken kurtardığımız geceden beri en iyi arkadaşlar. İkisi de mizaç olarak birbirine benziyor ama daha zıt görünemezlerdi. Tink ağır göz makyajını çok sever ama Lily neredeyse hiç makyaj yapmaz.

Herhangi biri. Biri soluk tenli ve minyon, platin rengi pixie kesimli, diğeri ise bronz tenli ve uzun boylu, siyah saçları kıçına kadar iniyor.

Şef Samoalı babasına benziyor, ama Lily annelerinin daha genç bir versiyonu, bir podyum mankeni kadar görkemli, keskin kahverengi gözleriyle sizi dilim dilim doğrayabilir. Şefin kızı olarak görevlerini dengelemek için elinden geleni yapıyor ve bir yandan da yarış kariyerini sürdürüyor; her ikisi de profesyonel ve biraz sert olmasını gerektiriyor. Ama bizim yanımızda çok eğlenceli ve bizim için çocuklardan biri.

Belki ikizler hariç. İçimden bir ses o ikisinin Piccaninny Prensesi için planları olduğunu ve harekete geçmeden önce zaman kolladıklarını söylüyor. Eğer taşaklarını oldukları yerde seviyorlarsa, ağabeyi gidene kadar bekleyeceklerdir. Öte yandan, Lily de Gray gibi onların aletine bir baltayla saldırabilir, yani her iki durumda da izlemesi eğlenceli olacak.

"Ne demek istiyorsun?" Tink'e soruyorum.

"Piste çıkmadan önce tekerlekleri sıkın son kişi bendim."

Lily elini arkadaşının omzuna koydu. "Hey, yeter artık. Her şeyi doğru yaptığını biliyorum. Sadece kötü bir bijon somunuydu, kimsenin suçu değil, tamam mı?"

Wendy söze giriyor, "Katılıyorum, Tink. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama arkadaşlarından birinin güvenliğini asla riske atmayacağını biliyorum. Şans eseri olmuş olmalı."

Alınan perimiz gözlerini deviriyor ve Si'nin kendisine bira uzattığı yere doğru giderken bir içkiye ihtiyacı olduğunu mırıldanıyor. Wendy'nin belini hızlıca sıkarak bu girişimini takdir ettiğimi ve fırçalanma konusunda endişelenmemesini söylüyorum.

"Demek söylentiler doğruymuş," diyor Lily, Wendy'yi döndüğünden beri ilk kez gördüğüne dikkat çekerek.

Wendy'nin kaburgalarının yan tarafıma doğru genişlediğini hissedebiliyorum ve sonra kendini pek de sıcak olmayan bir karşılamaya hazırlıyormuş gibi tutuyor. Kaplan Lily çenesini hafifçe kaldırıp Wendy'yi inceliyor, sanki kabilesini terk eden bir hainin kaderine karar veriyormuş gibi. Yine de endişelenmiyorum. Wendy, Lily'nin saygısını uzun zaman önce kazandı ve bunu kırmak kolay değil.

Sonunda Lily'nin keskin kahverengi gözleri sıcak gülümsemesinin üzerinde yumuşadı. "Wendy, seni görmek gerçekten çok güzel. Varolmayan Ülke'ye tekrar hoş geldin."

Wendy rahatlayarak sarkar ve gülümsemeye karşılık verir. "Teşekkür ederim, bir süreliğine evde olmak harika. Keşke herkes beni gördüğüne bu kadar sevinse," diyor Tink'e doğru bir bakış atarak.

Lily elini havada salladı. "Ah, bunu atlatacaktır. Haydi, bir biraya ve bilardo için bir partnere ihtiyacım var. Yaptığın tüm heyecanlı şeyleri bana anlatabilirsin."

"Tamam, ama ortağın olmamı tekrar düşünmek isteyebilirsin. Bilardoda biraz berbatım," diyor kıkırdayarak.

"Sorun değil çünkü ben bu işte harikayım." Lily kolunu Wendy'nin koluna doluyor ve onu gruba geri götürerek ikizlere bağırıyor. "Hey, mankafalar, toplanın da kışınızı tekmeleyeyim."

Lily yanlarından geçerken Tobias ve Ty birbirlerine hararetli bir bakış atarlar. Şef de bunu fark etmiş olmalı çünkü gözleri kısıldı ve omuzları gerildi. Çocuklarım için araya girerek dağın önüne çıkıyorum ve Tink bahsettiğinden beri aklımda ne olduğunu soruyorum.

"Birinin Lil'in arabasıyla oynadığını düşünüyorsun, değil mi? Bu yüzden geldin."

Sabit bakışlarını bana çeviriyor ve sesini alçaltıyor. "Bazı şeyler duydum ve onu kendim kontrol etmek istedim. Dikkat çekmeye başladı ve eğer dereceleri bu şekilde devam ederse, bir yıl içinde ya da daha kısa bir süre içinde büyük liglere yükselebilir. Ancak herkes bir kadının, üstelik de bir yerlinin, profesyonel ligde beyaz erkeklerle oynaması fikrinden memnun değil."

Birinin Lily'nin peşine düşeceği düşüncesi damarlarımda ateş kıvılcımları çıkarıyor. Kendi dünyasında ayrıcalıklı olabilir ama bizim dünyamızda pek çok insan tarafından çöp olarak görülüyor ve bugün bulunduğu yere gelebilmek için tırnaklarıyla kazıyarak mücadele etmek zorunda kaldı. Şimdi de herhangi bir küçük beyinli pisliğin onun yoluna çıkmasına izin verirsek lanetleneceğim.

"O birilerinin kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Başını iki yana sallar. "Henüz değil. Ama halledildiğinden emin olana kadar gitmiyorum."

"Anlaştık. Hook'la konuşacağım, bakalım bağlantılarından biri bir şey biliyor mu?"

Şef alay ediyor. "Sana zar zor tahammül ediyor. Yardım edeceğini nereden çıkardın?"

Bu doğru. "Kaptan" James Hook ve ben hiçbir zaman tipik arkadaşlarınız olmadık, ama en azından ona saygı duyuyorum ve bunun da ötesinde, ortak bir geçmişimiz var. Yine de, okuldaki deneyimlerimiz çok farklıydı. James hepimizden çok daha kötü şeyler yaşadı. Yıllarca onun yaşadığı cehennemden bihaberdim, ta ki yanlış zamanda dükkânın deposuna girene kadar. Ne olduğunu bile tam olarak anlayamamıştım.

Croc'u bir kenara koyduğum yangın söndürücüyle bayılttım.

Yere yığılır yığılmaz neyi yarıda kestiğimi anladım ve sonunda pek çok şey anlam kazandı. Oracıkta kusmak istemiştım ama Kanca beni duvara yaslamış ve eğer midem bulanırsa ya da gördüklerim hakkında içimi dökmeyi düşünürsem hayatımla tehdit etmişti. İkisini de yapmayacağıma yemin ettim.

Bu olay bana Hook'un gözünde herhangi bir iyilik kazandırmadı -en azından onun hiç göstermediği bir iyilik- ama bizi birbirimize kimsenin anlayamayacağı bir şekilde bağladı. Peki, arkadaş mıyız? Muhtemelen değiliz. Ama daha önce de söylediğim gibi, biz hâlâ aileyiz. Bizim ona bulaşmamızdan daha kısa sürede birinin bize bulaşmasına izin vermezdi. Bu işler böyledir. Yetim yasası.

"Merak etme, Kanca'yla konuşurum. Zaten Starkey'nin durumunu kontrol etmem gerekiyor. İkimiz de Lily'ye göz kulak olacağız. İkiizlere onun pit ekibine katıldıklarını söyleyeceğim, bakalım perde arkasında şüpheli bir şey bulabilecekler mi?"

Şef hırslayarak şöyle der: "Onlar değil. Onlar kırgınlık dönemindeki bir dişinin peşinden nefes nefese koşan köpekler gibiler. Dikkatleri çok dağınık olacak."

"Evet, öyle ve hayır, yapmayacaklar," diye iddia ediyorum. "İlgileri onları sadece daha uyanık hale getirecek. Güven bana, eğer onun korunmasını istiyorsan, bunu yapmasını istediğin kişiler onlar."

"Tamam, ama ona dokunurlarsa taşaklarını keser ve Tasi'ye yediririm."

Homurdanıyorum. "Kız kardeşin onları aynası için kendi bulanık zar versiyonuna dönüştürmeden önce kurdunun buna fırsat bulacağını sanmıyorum."

Gururlu bir sırıtış yüzünü böler. "Doğru. Hadi gidelim, seni bir dart oyununda yeneceğim."

Gülerek, diğerlerinin etrafta dolandığı yere kadar peşinden gidiyorum. "Bana karşı hiç şansın yok koca adam." Wendy'nin arkasında durup eğilerek kulağına konuşuyorum. "Ve bu geceden sonra, senin de olmayacak."

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken dudakları nazlı bir şekilde kıvrılıyor. "Tam bana göre bir macera."

Kesinlikle olacak, bundan emin olacağım. Bu gece ve her gece.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

WENDY

Sonra..

. Yaş

15

"Pekâlâ, herkes kuralları anladı mı?" Peter soruyor ve biz de başımızı sallıyoruz.

Bu, kardeşlerim de dahil olmak üzere hepimizin birlikte okul dışına çıktığımız ilk geceydi. Peter'ın aklına Croc'un hurdaya çıkmış ve parçalanmış arabaları depolamak için kullandığı birkaç dönümlük alanda Mezarlıktaki Hayalet oynamak geldi. Bu geceyi seçtik çünkü dolunay ve açık bir gökyüzü var, böylece nereye gittiğimizi kolayca görebilirken gecenin gölgelerini saklanma avantajımız için kullanabiliyoruz. Göz alabildiğine sessizlik içinde duran yüzlerce eski ya da kırık dökük araba ile burası neredeyse ürkütücü bir yer. Bazıları tek başınayken, diğerleri kümeler halinde, hatta bir tarafı sınırlayan kayalığa karşı beş veya daha fazla yükseklikte yığılmış durumda.

Bunun güvenli olmayabileceğinden endişeliydim ama Peter küçük çocuklarla birlikte olduğumuz sürece neye saklanıp saklanamayacağımızı bileceğimizi söyledi. Ben kendi adıma, yerdeki arabalardan ayrılmayacağım.

"O zaman eş seçme zamanı. Büyük çocuklar ben, Wendy, Hook, Silas ve John. Smee ve Starkey'nin Hook'la birlikte olacağını varsayıyorum, bu da Carlos, Tink, Nick, ikizler, Michael ve Thomas'ın hepimizle ortak olması gerektiği anlamına geliyor."

"Nasıl oluyor da John ve Wendy büyük çocuklar olabiliyor?" Michael somurtuyor.

John küçük kardeşimizin saçlarını karıştırıyor. "Çünkü Wendy on beş yaşında ve ben on üç yaşındayım, işte bu yüzden. Büyük bir çocuk olmak için senin yaşlarında bir -teen'e ihtiyacın var ve 'on'da bu yok. Burada olduğun için şükret. Haksız mıyım, Kaptan?"

Hook sigarasını yakıyor ve John'un neden onunla konuşmaya cesaret

ettiğini sorgular gibi kardeşime kaşlarını çatıyor. Neden John'la

Çünkü tek yaptığı bizim ne kadar ezik olduğumuzu söylemek. Ama bazen bunun sadece bir rol olduğunu ve gizliden gizliye bizimle olmaktan hoşlandığını düşünüyorum. John'un en iyi arkadaşı olmaya çalışmasından o kadar da mutlu olduğundan emin değilim ama kardeşime kötü davranmadığı sürece bir şey söylemeyeceğim.

Michael iç çekerek gözlerini devirir.

"Fiiiiiiiine." "Ben Peter'la birlikteyim."

Tinker Bell'in hak iddia etmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Peter görmüyor ama o küçük kız ona deli gibi aşık. Bence bu çok şirin. Peter onu koruyor, bu yüzden ona aşık olması çok doğal. Benim için sorun değil. Hayatı kolay değil ve Peter gibi ona göz kulak olan biri olduğu için mutluyum.

Peter, "Tamam Tink, sen benimlesin," diyor. "Başka kimse var mı?" "Ben!"

Yine, hiç şaşırmadım. Konu Peter olunca Michael'ın ciddi bir kahraman hayranlığı var ve iki ay önce onu ilk kez okula getirdiğimden beri Tink'ten hoşlanıyor. Ama o yanımda olursa kendimi daha güvende hissederim. Peter ve Tinker Bell o devasa araba kulelerinden birine saklanabilir ve Michael'da o tür bir çeviklik yok. Bunun beni kötü adam yapacağını umursamadan Michael'a benimle olması gerektiğini söyledim. Thomas bize katılıyor, ikizler John'la gidiyor ve Nick ile Carlos da Si ile eşleşiyor.

Tekrar tekrar oynuyoruz, her takım sırayla Hayalet oluyor ve biri onları bulduğunu açıklayana kadar saklanıyor, herkes bir sonraki Hayalet olmak için birini etiketlemeye çalışırken ana üssün güvenliğine geri koşuyor. Yaklaşık bir saat sonra nihayet Peter ve Tink'in sırası geldi.

"Pekâlâ," diyorum gruba, "herkes yüzünü kamyona dönsün ve saymaya başlasın, böylece saklanabilirler."

Hepimiz üs olarak kullandığımız paslı Chevy pikaba doğru dönerken, Peter ve Tink'in koşarak uzaklaştıklarını duyabiliyorum. Ben sayıyorum ve küçük çocuklar "mezarlığa" gidecekleri anı bekleyerek dans ediyorlar.

Birden Hook dikkatimi çekmek için bileğimi tutuyor ve çocukları sessiz olmaları ve hareket etmemeleri için susturuyor. Önce nedenini anlamıyorum ama sonra duyuyorum. Uzaklardan gelen erkek sesleri. Arkama bakıyorum ama Peter'ı hiçbir yerde bulamıyorum. Onu tanıyorum, buradaki en uzak ve en ücra saklanma noktasındadır. Çocukların yakalanmasına izin veremem, ama adamlar daha fazla gelmeyi planlamıyorlarsa onları hareket ettirmek gerekemeyebilir.

"Gidip ne için burada olduklarını görelim," diye fısıldıyorum Hook'a.

Önerime şaşırılmış görünüyor ama başını sallıyor. Çocuklara yerlerinde kalmalarını, John ve Si'nin gençlerden sorumlu olmalarını işaret ettikten sonra, mümkün olduğunca gölgelerde kalarak ve araçların arkasına saklanarak harekete geçiyoruz. Kısa süre sonra, yaklaşık elli adım ötede bize doğru yürüyen üç adam buluyoruz.

"Gezinti için ne güzel bir gece, değil mi? Hadi gidelim, tatlım."

Adamlardan biri bir şeyi çekiştiriyor... ve işte o zaman üçüncü kişinin bir erkek olmadığını fark ediyorum. Benim yaşlarımda, belki biraz daha genç bir kız, bileklerine ip bağlanmış ve onu çekmek için köpek tasmaı gibi kullanılıyor.

Bu mesafeden beni duymaları imkânsız olsa da, keskin nefes alışımı bastırmak için bir elimi ağzıma götürüyorum. Yanımdaki Kanca geriliyor ve ellerini arkasına saklandığımız arabaya doğru yumruk yapıyor.

"Bunlar Davey ve Tito, Croc'un tayfasından ikisi," diye fısıldıyor Hook. "Ve şu kız da Piccaninny kabilesinden Kaplan Lily. Croc onu araba takviye işi için şoför olarak kullanıyor."

Başımı yana çevirip ona bakıyorum. "*Araba mı çalıyor?*"

"Tanrım, sevgilim. Gerçekten de onun dükkanında yaptığımız işin yasal olduğunu düşünmedin, değil mi?"

"Çocukları çalıştırmanın yasadışı olduğunu biliyorum ama *senin yaptığının* da yasadışı olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum öfkeyle.

Hook başını sallar ve mırıldanır, "Sen ve Pan birbirinizi hak ediyorsunuz."

Bu küçümseyici yorumu görmezden gelerek, "Araba kullanacak yaşta bile görünmüyor," diyorum.

"Yasal olarak değil. Ama Res'deki çocuklar çok daha küçük yaşta araba kullanmaya başlıyor çünkü orada bu konuda bir kural yok ve o *iyi*. Bir banka soygununun direksiyonuna geçecek kadar iyi."

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Benim okulumdaki kızlar Londra'daki alışveriş merkezlerinde son moda kıyafetleri kapma ve hoşlandıkları erkeklerin dikkatini çekme derindeydi. Ben de dahil olmak üzere hiçbirinin, bırakın yasadışı amaçları, aşırı hızda araba kullandığını hayal bile edemiyorum.

"Yani hepiniz onu tanıyorsunuz?"

"Hayır, Croc onunla ayrı ilgileniyor. Gerçi onu birkaç kez geceleri arabaları bırakırken görmüştüm."

"Tanrı aşkına, daha ne kadar var Davey?" İpi tutmayanın yakınması dikkatimi tekrar onlara çeviriyor.

"En az yüz metre daha," diyor Davey. "İnsanların kaltağın çığlığını duymasını mı istiyorsun?"

Tito omzunun üzerinden ona bakıyor ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum, henüz bizimle dövüşmedi. Belki de yapmayacak."

"Çünkü henüz sikimi içine almadı. O zaman çok çığlık atacak." Davey onun dudaklarından dökülecek işkenceyi duymak için sabırsızlanıyormuş gibi gülüyor, sanki bu onun rüyalarını süsleyecekmiş gibi.

Kanım damarlarımda buza dönüşüyor ve midem bulanıyor. O zavallı kıza tecavüz etmeyi planlıyorlar. Ve bunu tam da çocukların bizi beklediği yerde yapmayı planlıyorlar. Kanca da aynı şeyi fark etmiş olmalı çünkü onu takip etmem için başını sallıyor ve ben de takip ediyorum, birkaç dakika önce gittiğimiz yoldan hızla ilerliyorum.

Ama üsse varmadan önce Hook'u kısa kesiyorum. "Kardeşlerimi sağ salim eve, Kayıp Çocukları da okula geri götürmeni istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Hepimiz gidiyoruz."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, yapamam. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım."

"Ne gibi?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından öfkeyle. "Bilmiyorum, bir şeyler düşüneceğim."

"Yakalanırsan ne olacağının farkında mısın?"

"Evet," diyorum, henüz buraya kadar gelmediklerinden emin olmak için arkama bakıyorum. "Ama gidersem ona ne olacağını da biliyorum."

"Wendy," diyor sanki adımı daha önce hiç kullanmamış gibi sıkıca ve ben bunun aslında ilk kez olabileceğini düşünüyorum. "Çocuklar ve ben, Croc-"

Elimi koluna koydum. "Biliyorum. Bu yüzden onları geri almalısın, bu adamlar patronlarına kaçarlarsa diye. Seni burada göremezler. Çıkarken Peter ve Tink'i bul, sonra da kardeşlerimi eve götür. *Lütfen*." Plana karşı çıkınca, "İyi olacağım, söz veriyorum." diye ekliyorum.

Mavi bir çizgiye küfrediyor. "Öyle olsan iyi olur yoksa Pan beni uykumda hadım eder. Aptalca bir şey yapma. Sadece buranın perili falan olduğunu düşünmelerini sağla."

"Evet, tamam, şimdi *git*."

Kardeşlerimin ve Kayıp Çocuklar'ın beklediği yere doğru koşarak uzaklaşmasını izlerken nefesimi tutuyorum. Onu artık göremediğimde, etrafı araştırıyor ve bir plan düşünmeye çalışıyorum. Otuz saniye sonra bir planım vardı. Harika olduğundan emin değilim ama adamlar ortaya çıktığında zamanım kalmamıştı.

Davey, Kaplan Lily'yi bir arabanın kaputuna geri itiyor, ipin ucunu eksik ön camdan direksiyona başlıyor, böylece kolları başının üzerinde uzanıyor. Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki, barbarları bana doğru yönlendireceğinden korkuyorum, ama o zaman en azından onunla ilgili planlarına odaklanmamış olurlar.

Davey, metanetli ve şaşırtıcı derecede sakın Kaplan Lily'nin önünde dururken kemer tokasının gevşeme sesi beni harekete geçiriyor. Yakınlarda yerde bulduğum römork askısını kaptığım gibi dükkânın olduğu yöne doğru olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum. Metal bir şeye çarpıp, adamları ürküten büyük bir *gürültü* çıkardığında dualarım kabul oluyor.

"Bu da neydi böyle?" Tito sorar.

"Ben nereden bileyim? Git bir bak."

Tito yanından büyük bir bıçak çıkarır ve yeni adam olmanın adaletsizliği hakkında nefesinin altında mırıldanarak uzaklaşır.

Hay aksi! Sanırım *ikisinden de* gidip kontrol etmelerini istemek çok fazlaydı. B planını çok daha az seviyorum ama sanırım bu oldukça tipik; aksi takdirde, aslında As planı olurlardı. Benden iki kat büyük bir adamı alt etmenin yollarını bulma konusunda pek becerikli olmadığım için, Peter'ın kitabından bir oyun çıkarıyorum. Geçen ay bana Croc'u yangın söndürücüyle nasıl alt ettiğini anlatmıştı, nedenini söylememişti. Kendi iyiliğim için, umarım kafaya alınan bir darbenin neler yapabileceğini abartmıyordur. Onu bayıltmak istiyorum, böylece Kaplan Lily'yi çözebilirim ve Tito dönmeden kaçabiliriz.

Sinirlerimi mümkün olduğunca yatıştırmak için derin bir nefes alarak, beyzbol sopası büyüklüğünde kırık bir tahta parçası olan geçici silahımı alıyorum ve saklandığım yerden gizlice çıkarken iki elimle kavıyorum. Tanrım, ayın yumuşak parıltısı şu anda kendimi ne kadar korunmasız hissettiğimi gösteren bir spot ışığı bile olabilir. Neyse ki Davey yapmak istediği iğrenç şeyleri sıralamakla o kadar meşgul ki, arkasından sürünerek yaklaştığımı duymuyor.

Tam pantolonunu indirmeye başladığında, tahtayı başımın üzerine kaldırıyorum. Hızla boyumu onunkine kıyasla hesaplıyorum ve John'un dövüş sanatları derslerinde yaptığını gördüğüm bir şeyle oyun alanını eşitlemek için ani bir karar veriyorum. Ayağımı kullanarak Davey'nin dizinin arkasına tekme atıyorum ve dizinin bükülmesine neden oluyorum.

"Ne-"

O cümlesini tamamlayamadan, elimden geldiğince sert bir yumruk savuruyorum. Darbenin yankısı ellerime ve kollarıma vuruyor,

sanki beni sokmuş gibi odunu düşürmeme neden oldu. Davey inledi ve yere yığıldı.

"Aman Tanrım, işe yaradı," diyorum ağızım açık bir şekilde. Sonra adam ellerini yere dayayıp biraz önce başı dönmüş gibi başını salladığında nefesim kesiliyor.

"Hayır, olmadı," diyor Tiger Lily. Korku beni olduğum yerde donduruyor, ama kız bacaklarını kaldırarak arabanın kaputunda bir takla atıyor ve en tepeye diz çöküyor. Açık ön camdan uzanarak bağlı bilekleriyle düğüm üzerinde çalışmaya başlıyor, tam o sırada Davey ayaklarını altına alıyor. "Koş!"

"Yapamam," diye fısıldadım. Bana bunu yapabileceğimi, onu kurtarabileceğimi düşündüren neydi? Peter kadar cesur ya da Hook kadar güçlü değilim; John gibi kendimi nasıl savunacağımı bile bilmiyorum. Ben sadece başka bir kızın tecavüze uğraması düşüncesine dayanamayan bir kıyım ve şimdi işleri daha da kötüleştirdim.

Davey kendisine kimin saldırdığını görmek için dönüyor ve yüzünde hastalıklı bir sırtıma beliriyor. "Bir fiyatına iki tane. Şanslı günümde olmalıyım."

"Bu gece olmaz, göt herif."

Göz ucuyla Tiger Lily'nin düğümü çözdüğünü görebiliyorum. Kapüşondan aşağı kayıyor, sonra ayaklarını kenara koyuyor ve muhtemel saldırganına doğru havaya fırlıyor. Bir ölüm perisine yakışır bir savaş çığılığı atarken, soluk ay ışığı uzun, kuzguni siyah saçlarında parıldarken uçuşu ağır çekimde gerçekleşiyor. Adamla çarpışıyor ve ikisi de yere düşüyor. Belki bir darbe daha vurabilirim diye düşünerek odun parçamı geri alıyorum. Kafatasına gelen *iki darbeye* dayanamayacağı kesin, değil mi?

Ancak Tito elinde devasa bıçağıyla suç ortağını kurtarmak için koşarak geri döndüğünde işler daha da kötüye gider.

"Davey, bu da ne- Hey, sen kimsin?"

Oh hayır, oh hayır, oh hayır.

"O benim."

Peter'ın küçük açıklığa doğru koştuğunu ve doğruca Tito'ya yöneldiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bıçağı olan Tito'ya.

"Peter, *hayır!*"

Ama hiç yavaşlamıyor bile. Yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim bir ifade. Bu andan önce onu tanımasaydım, ondan korkardım. Acı ve gazap vaat ediyor ve gümüş parıltılı gözleri rakibinin bıçağı kadar kana susamış. Peter Tito'ya ulaşmadan hemen önce

Adamın bacakları kale sahasında kayar gibi, sonra diğer tarafta ayağa fırlıyor ve benim yaptığım aynı tekme yöntemini kullanıyor.

Zil sesine karışan minik bir çığlık dikkatimi dağıtıyor ve tam zamanında dönüp Tink'in Davey'nin sırtına atlayarak mücadeleye dahil olduğunu görüyorum. Tıslayan bir kedi yavrusu gibi tükürüyor, pençeliyor ve kendisinden çok daha büyük olan avcısını tırmalıyor, dikkatini yeterince dağıtıyor ki Tiger Lily kasıklarından vurabilsin. Davey bir eliyle yaralı bölgeyi tutarken homurdanıyor ve diğer eliyle Tink'i fırlatıyor.

"Kes şunu, seni pis domuz!" Nefret ve tiksintiyle dolu kendi savaş çığlığını haykırarak, tahtayı havaya kaldırıp koşarken adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Sahip olduğumu bilmediğim gücümün her bir zerresiyle, Thor'un kudretli çekiciyle yaptığı gibi silahı iki elimle yere indiriyorum. Tahta ikiye ayrılıyor ve bu kez Davey yere yığıldığında ne bir ses çıkarıyor ne de en ufak bir kıpırdanma oluyor.

Kızlar ve ben nefesimizi tutmaya çalışırken ona bakıyoruz. Tink yanına gidip kaburgalarına tekme attı. Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ne? Sadece uyanık olmadığından emin olmaya çalışıyorum," diyor kollarını kavuşturarak.

"Teşekkür ederim," diyor Kaplan Lily, Davey'nin elindeki bıçağı alırken.

Kemer.

"Bir şey değil," diyorum onu ayaklarının arasına yerleştirirken. "İ Bu kadar sakın kalmayı nasıl başardın bilmiyorum. Gerçekten cesur olmalısın."

Bağlarının geri kalanını keserek hızlıca hallediyor, sonra ayağa kalkıyor. Benden biraz daha genç olduğu kesin ama bir dansçı gibi uzun boylu ve zarif. "Bunun cesaretle bir ilgisi yok. Çığlık atmamı, ağlamamı ve merhamet dilememi istediler ama ne olursa olsun bana tecavüz edeceklerini biliyordum, bu yüzden çenemi kapalı tuttum. Zaten istediklerini alıyorlardı, bunu onlar için de eğlenceli hale getirmeme gerek yoktu." Kaplan Lily, sanki doğduğundan beri keskin nesnelerle oynuyormuş gibi elindeki bıçağı bir uçtan bir uca çeviriyor. Hınzırca gülümseyerek, "Ama eninde sonunda onları avladığımda, taşaklarını kendi bıçaklarıyla kestiğimde ve onları köpeklerime yedirdiğimde intikamımı alacaktım" diyor.

"Oh, tamam o zaman," diyorum zorlukla yutkunarak. *Bu gerçekten karanlıktı-* "Oh hayır, Peter."

Topuğumun üzerinde dönerek, Tito'nun yerde hareketsiz ama hala nefes alıyor olduğu yere koşuyorum, kızlar da hemen arkamda. Peter oturuyor

Bir arabanın kenarına yaslanmış, zor nefes alıyor ve yan tarafını tutuyor. Ter ve kir içinde ve acı gözlerini parlatıyor.

"Yaralanmışsın." Endişeye boğuluyorum, ama sözlerim bir suçlama gibi çıkıyor, sanki ona bunu yapmamasını söylemişim gibi.

"Yok, ben iyiyim."

Tink çömeliyor ve kahramanına gülümsemeden önce Tito'nun yüzüne bir fiske vuruyor. "Onu iyi yakaladın Peter."

"Kesinlikle öyle, sprite," diyor sıkıca.

Uzaktan köpeklerin havladığını ve bir adamın onlara arama yapmaları için bağırdığını duyabiliyoruz.

Kaplan Lily kaşlarını çatar. "Croc geliyor. Gitmemiz gerek."

Peter'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanıyorum ama inliyor ve acı dolu bir homurtuyla tekrar arkasına yaslanıyor. Elini yanından çekti ve işte o zaman gördüm. Kan. Çok fazla kan.

"Aman Tanrım, Peter," diye ağlıyorum, dizlerimin üzerine çöküp yarasını incelemeye çalışırken. Ama ellerim ona her yaklaştığında, onları fırçalayıp uzaklaştırıyor. "Peter, dur, bakmama izin ver."

"Olduğundan daha kötü görünüyor, Wen, yemin ederim. Beni bir kenara çekti, hepsi bu. Ama sizin buradan gitmeniz gerek. Ben kalacağım." Tink ve ben hemen itiraz ettik. "Hey, beni dinleyin. Eğer buradaki tek kişi bensem, Croc'a bu adamlar beni bulup içeri almaya çalıştıklarında dışarıda takıldığımı söyleyebilirim. Aksini söylemeyeceklerdir çünkü Croc ödüllü şoförüyle uğraşmaya çalıştıklarını öğrenirse, ödeyecekleri cehennem olacaktır. Benim hikayem onları kahraman ve kurban yapar, bu yüzden çenelerini kapalı tutacaklar ve diğer çocukların gizlice kaçtığını ya da senin hakkında hiçbir şey bilmeyecek, Wendy. Olması gereken bu."

"O haklı," diyor Tiger Lily. "Bu herkesin en iyi seçeneği. Buradan çıkmanın bir arka yolunu biliyorum. Arabamı sakladığım yere gidebiliriz. İkisinin de eve dönmesini sağlayacağım, şerefim üzerine yemin ederim."

"Teşekkürler. Wendy, Tink'le bana bir saniye izin verir misin?"

Ayağa kalkıp yana doğru birkaç adım atıyorum, midem o kadar çok bulanıyor ki kendimi hasta hissediyorum. Tink eğiliyor, böylece Peter ona bir şeyler fısıldayabiliyor. Birkaç saniye sonra geri çekiliyor ve ben de onun yanına düşüyorum. Havlamalar giderek artıyor ve yapmak istediğim son şey onu burada bırakmak. Adamlarının başına gelenlerle Croc'a yakalanmak Peter'ın daha önce hiç almadığı cezalara çarptırılması anlamına gelebilir ve çok kötü cezalar aldı.

Ona son bir kez yalvarırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Peter, lütfen bizimle gel. Sana yardım edebiliriz."

"Şşşt, diğerlerini kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu biliyorsun. Buradan çıkman gerek Wen. Eğer Croc seni öğrenirse, ben-"

Sanki duymak istemeyeceğim bir şey söylemeden önce kendini durdurması gerekiyormuş gibi sakın bir nefes alıyor. Peter beni her zaman korudu, kendinden bile, şimdi bile. Genç ve saf olabilirim, ama bu dünyada şu anda Peter Pan'a duyduğum sevgiden daha güçlü bir şey varsa, onun ne olduğunu bilmek istemiyorum. Çünkü bu her şey, o her şey.

Tiger Lily arkamdan, "Hemen gitmemiz gerek," diyor.

"Lütfen Wen," diye fısıldıyor, yarasına baskı yapmayan elini kaldırıyor ve parmak uçlarını yanağımdaki ıslak çizgilerin üzerinde gezdiriyor. "Kaplan Lily ile git, Tink'in eve döndüğünden emin ol. Bunu benim için yap."

Sertçe burnumu çekiyorum ve kolumun tersiyle burnumu siliyorum. "Yarın gece geleceğim, tamam mı?" Başını sallıyor ve bana zayıf, çarpık bir sırıtış atıyor. Seyircilerimizi umursamadan onu nazikçe öpüyorum, sonra da parmaklarımı dudaklarına bastırarak mühürlüyorum. "Seni seviyorum, Peter."

Gözleri ay ışığında parlıyor ve sırıtışı tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu sözleri ilk kez söylüyorum ama kesinlikle ilk kez hissetmiyorum.

"Seni daha çok seviyorum, Wen."

Kaplan Lily beni ayağa kaldırıyor ve Peter'a bakıyor. "Benimle her zaman bir müttefikin olacak Peter Pan. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, beni nasıl bulacağını biliyorsun."

Bir kez başını sallar. "Git."

Üçümüz Croc'un ilerlediği yönün tersine doğru koşmaya başladık. Ciğerlerimdeki yanmayı ve rüzgârdan yanaklarımda kuruyan, tenimi gerginleştiren gözyaşlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Sonunda Lily'nin arabasına ulaşıyoruz ve ona adresimi vermem dışında sessizce sokağıma doğru gidiyoruz.

Tiger Lily arabayı evimden bir blok ötede durduruyor ve ben bir zombi gibi dışarı çıkıyorum, içimde Peter için korkudan başka bir şey yok.

"Onun için endişelenme Wendy," diyor Kaplan Lily açık penceresinden. "Güçlü bir zihni ve kalbi var. İyileşecektir."

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım, sonra evime doğru yürümeye başladım.

"Hey, bekle." Tinker Bell'in doğrudan benimle konuşmasına şaşırarak arkamı döndüm. Kaşlarını bile çatmıyor. "Yaptığın şey... öylece geride kalıp onu kurtarmaya çalışmak... çok cesurcaydı."

On yaşındaki peri boylu çocuk bana iltifat etmekte zorlanıyor gibi görünüyor, ama denediği için onu takdir ediyorum. Belki bu bizim için yeni bir başlangıç olabilir.

"Sana bir iyilik veriyorum - sadece *bir iyilik* - ne zaman istersen alabilirsin," diyor. "Bizden biri için kendini tehlikeye attın - o bir Kayıp Çocuk değil ama o da bizim gibi Croc'un kuklalarından biri - bu da sana bir iyilik kazandırdı. Benden. *Bir*," diye işaret parmağını yüzüme doğru tutarak vurguluyor.

Tamam, sonuçta kanka olmayacağız. Ama onun saygısını biraz kazandım. Bunu kabul edeceğim. "Bir" dedim. "Anladım. Şimdi acele et ve okula dönüp yatağına gir."

Bak, kaşları yine çatılmış. "Sen benim annem değilsin," diyor ve yol boyunca çınlayarak arabaya koşuyor.

Öyle demek istemediğimi iddia edemeyecek kadar yorgun bir şekilde iç geçirdim ve eve doğru yola koyuldum.

-Bir yandan Peter için endişeleniyor, bir yandan da Tinker Bell'den ödeşmemizi sağlayacak ne isteyebileceğimi merak ediyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

PETER

Şimdi...

"Tamam, Tink, çalıştır onu." Bel Air'in sürücü camından içeri eğilen Tink anahtarı çeviriyor ve önümdeki motoru çalıştırıyor. "Evethhhh, *mırıltısını* dinle. İyi iş, Sprite."

Tinker Bell başarımızı alkışladıktan sonra tekrar kapatıyor ve yanıma geliyor. "Tek ihtiyacımız olan son rötuşlar, sonra her şey tamam."

Kaşlarımı çattım. "Bu arada, o sevkiyatın çoktan gelmiş olması gerekmez miydi? Her şeyi kurmak için sadece bir haftamız kaldı."

"Merak etme, eminim Pazartesi günü burada olur," diyor ve yerden aletleri alıp kaldırıyor.

"Kahretsin, siparişi çok daha önce vermeliydim. Ama bunu telafi etmek için hızlı kargo ücretini ödedim, yani herhangi bir yerde bekletilmediği sürece sorun olmaz." Bir elimi yüzüme sürerken, bunu daha iyi planlamadığım için zihinsel olarak kendi kıcımlı tekmeliyorum. "Eve gittiğinde bana bir iyilik yap ve izleri kontrol et. Nerede olduğunu ve ne zaman geleceğini bilmek istiyorum."

"Elbette." Arkasını dönüp dirseklerini alet tezgahına dayayarak arkasına yaslanıyor. "Biliyor musun, eğer o havalı puştlardan hiçbiri arabaya teklif vermezse, onu iyi bir paraya satabiliriz. Tamir edebileceğimiz başka bir araba almaya yeter."

Ellerimdeki yağı bir bez parçasına silerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu arabaya kimsenin teklif vermeme ihtimali olduğunu mu söylüyorsun? Belki de yeni boyanın dumanı kafana giriyordur."

Omuz silkiyor. "Elbette *yapmalılar*. Ben sadece bunu yapamayacak kadar aptallarsa diyorum, hepsi bu."

"Umalım da durum böyle olmasın, yoksa Wendy'nin bağış toplama etkinliği mahvolur."

"Her şey bittikten sonra gidiyor, değil mi?" Tink rahat görünmek için elinden geleni yapıyor ama *umutlu demek* daha doğru olur.

Kendimi metal bir katlanır sandalyeye bırakıp kollarımı kalçalarımaya dayıyorum ve tatsız bir konuşmaya hazırlanıyorum. "Henüz bilmiyorum. Bu konuda fazla konuşma fırsatımız olmadı. Ama yüksek bir ihtimal var, evet."

"Oh," diyor, sesi biraz fazla neşeli çıkıyor. "Şey, onu burada ziyaret etmek güzeldi, ama geri dönmesi gereken kendi hayatı var. Muhtemelen arkadaşlarıyla görüşmesi gereken bir sürü şey vardır, onu bekleyen bir erkek arkadaşı vardır, bunun gibi şeyler. Sanırım Varolmayan Ülke'de hayat normale dönecek."

"Onun bir erkek arkadaşı yok," diyorum göz devirmemi zar zor durdurarak, "ve ne olursa olsun, Varolmayan Ülke'de hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Tink donakalır. "Ne demek istiyorsun? Neden olmasın?"

Dükkândaki alet sandığımdan çıkardığım yüzük kutusunu düşünüyorum. Üzerindeki tozu temizledim ve on yıl boyunca hiç dokunulmadan içinde duran şeyi parlattım. Sonunda arabanın bitmiş halini ona gösterdiğimde, onun için her zaman yanımda olacağıma güvenebileceğini ona gösterdiğimde bu kutuyu ona vermeyi planlıyorum. Çünkü bazı konularda -hatta çoğu konuda- çok olgun ya da yetişkin olmasam da, her zaman onun ihtiyaç duyduğu kişi olacağım. Onu her zaman seveceğim, değer vereceğim ve onunla ilgileneceğim.

Uzun bir nefes veriyorum, kurşunu ısıyorum ve niyetimi açıklıyorum. "Wendy'den kalmasını isteyeceğim. Eğer evet derse, o zaman sonsuza dek ailemizin bir parçası olacak Tink ve senden buna saygı duymanı ve ona saygı göstermeni bekleyeceğim," diyorum kararlı bir şekilde.

"Peki ya hayır derse?" diye yavaşça sorar.

Duraksıyorum, bunu ona şimdi söylemek isteyip istemediğimden emin değilim. Ama bunun için asla iyi bir zaman olmayacak. Ne zaman ve nasıl söylersem söyleyeyim Tinker Bell cevabımdan hoşlanmayacak. Sadece eninde sonunda yola geleceğini umabilirim. "O zaman ben de onunla gideceğim."

Yeşil gözleri kocaman açılmış. "*Ne? Varolmayan Ülke'den ayrılamazsın! Burası senin evin. Senin ailen o değil, biziz. Onun için beni ve çocukları terk ettiğine inanamıyorum.*"

Kahretsin, istediğim bu değil. Tink'in ciddi konularda bana kızmasından ya da üzülmesinden nefret ediyorum. Bensiz olmanın onun için bir alışma süreci olacağını biliyorum - bebekliğinden beri onun

kişisiydim - ama iyi olacak. Belki de gitmem onun için daha iyi *olur*. Eğer Wendy, Tink'in

Benim için duygular, eğer kafasını karıştırmak için etrafında olmazsam hayatına devam edebilir ve daha kolay birini bulabilir.

Ayağa kalkıp ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sakin ol, sprite-" "Sakin bana sakın olmamı söyleme, Peter Pan. Bunu yapmaya hakkım var. duygularım ve eğer sana bağırıp çağırmak istiyorsam bunu yaparım."

"Haklısınız, özür dilerim. Patronluk taslamak istememiştim. Sadece seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum."

"Gerçekten mi?" diyor alaycı bir şekilde, gözlerini bana dikerek. "Bunu göstermek için komik bir yöntemin var."

"Kim Çin yemeği ister?"

Tink ve ben dönüp Wendy'nin açık bölme kapısının altında, gülümseyen gözlerine uyan peygamber çiçeği mavisi bir sundressle durduğunu ve az önce kazandığımız şeyi sergileyen bir yarışma programı sunucusu gibi beyaz plastik paket servis poşetlerini tuttuğunu görüyoruz. Havadaki gerilimi hissedince duraksıyor.

"Kötü bir zaman mı?"

Tink tiksinti dolu bir ses çıkararak yanımdan geçip gidiyor ama elimi koluna atarak onu durduruyorum. "Tink, bekle. Bunu daha sonra konuşmamız gerekiyor."

"Ne için? Sen kararını çoktan verdin. Ve hepimiz biliyoruz ki büyük ve güçlü Peter Pan her zaman istediğini yapar." Beni silkeliyor ve Wendy'yi görmezden gelerek eve doğru fırlıyor.

"Özür dilerim," diyor Wendy iç çekerek. "Bu benim hakkımdaydı, değil mi?"

Onu kollarıma çekip alnından öpüyorum. "Hayır, benim hakkımdaydı. Merak etme, sakınleştikten sonra onunla konuşurum. Bana ne getirdin?"

Poşetlerden birini ona veriyorum ve onları tezgâha götürüyoruz. "Tavuklu Lo Mein, biftek ve brokoli, wonton çorbası, kızarmış pilav ve Yengeç Rangoon."

Sotelenmiş etlerin ve soslara bulanmış sebzelerin aromaları burun deliklerime çarpıyor ve ağzımı sulandırıyor. Şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. "Güzelmış. Peki o zaman ne yiyeceksin?"

"Bu ikimiz için," diyor ve karnıma ters bir yumruk atıyor. Büyük hata çünkü onu yakaladım ve yanlarını gıdıklamak için içeri çektim. "Ahhh, Peter, *stahhhhhp!*"

Elimden kurtulmak için elinden geleni yaparken, kahkahalarının kesik kesik vuruşlarından onu zar zor anlayabiliyorum. Hatırlıyorum da

Her seferinde sadece birkaç saniyeliğine gıdıklanmayla başa çıkabiliyor, o soluklanırken ben de birkaç kap yemek çıkarıyorum.

"Sen saf kötüsün, bunu biliyor musun?"

Tam ona ne kadar şeytani olabileceğimi göstermek istediğimi söylemek üzereydim ki telefonum cebimde çaldı. Arayan Hook'tu ve ben de ondan haber bekliyordum. "Lafını unutma bebeğim, buna bakmam lazım."

Onu yanağından öperek Bel Air'in koyun ortasında durduğu yere doğru ilerliyorum ve aramayı bağlamak için başparmağımı kaydırıyorum. "Hey, dostum, ne duydun?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Koca bir hafta oldu ve sen bana o sümüklü, bel altı ortaklarından *hiçbirinin* Lily'ye bulaşan birinden haberi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ben de öyle dedim. Bakın, eğer sonuçlarım hoşunuza gitmiyorsa o zaman kendi bağlantılarınızı kurmanızı öneririm. Zaten başımda yeterince dert var. Senin nankör saçmalıklarına ihtiyacım yok."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, hiç şüphesiz saçlarımda yağ izleri var ve bir nefes veriyorum. "Üzgünüm dostum, sadece onun için endişeleniyorum. Biri arabasıyla oynuyorsa..."

"Biliyorum," diyor kısıp bir sesle. Kimseyi umursamıyormuş gibi davranmasına rağmen Hook hâlâ kendi insanlarını koruyor. Dünyanın geri kalanı onun gerçekten umurunda değil. "Bir şey duyarsam sana haber veririm."

"Teşekkürler. Hey, Starkey'e ne oldu?"

İki kolu arkamdan belime dolanıyor ve dudaklarının eşofmanımın ince pamuğunun üzerinden omurgamın alt kısmına bastırıldığını hissediyorum. Karşı koyamayıp onu önüme alıyorum ve Hook'u dinlerken boynunu öpüyorum.

"Hiçbir şey yok. Onu serbest bırakmıyorlar, görmeme ya da konuşmama izin vermiyorlar.

Onun tüm haklarını elinden aldılar. Bir de *bana* suçlu diyorlar."

Wendy geri çekildi ve fısıldadı, "Starkey çıktı mı?" Başımı sallıyorum ve kaşları birbirine çarpıyor. "John LPD'den. Belki o bizim için araştırabilir."

"Hayatta olmaz," diye hırılıyor Hook kulağıma. "Londra'daki hiçbir polis bir Korsan'ı umursamaz, buna onun yalaka kardeşi de dahil. Ona teşekkür etmemesini ve burnunu ve özellikle de *onu* benim işimden uzak tutmasını söyle."

Hat kesildiğinde telefonumu cebime koyuyorum. "Teşekkür ediyor ve yardımınız için gerçekten minnettar olduğunu söylüyor."

Gülümseyerek, "Gördün mü? O kadar da kötü biri değil-" Sözünü kesiyor ve mavi gözlerini bana dikeyor. "Söylediği bu değildi, değil mi?"

Kıkırdıyorum ve onu geriye doğru yürütürken başımı sallıyorum. "Yakın bile değil."

"Ugh, *erkekler*."

"Şu anda sadece *bu* adamı düşünmeni istiyorum." Bacakları Bel Air'in önüne çarpıyor ve birden tek düşünebildiğim onu arabanın üstünde becermek oluyor. Arabayı yaptırdığım zengin puştaların havyarlarını yediği gibi ben de onu yemek istiyorum. Onu kirletirken arabayı da geçici olarak kirletmek istiyorum, ta ki o çok sert boşalana, yıldızları görene ve dillerde konuşana kadar.

"O dev kapüşon süsünün henüz gelmemiş olması iyi bir şey, yoksa bu senin için çok daha rahatsız edici olabilirdi."

Belinden tutarak onu kolayca kaputun üzerine kaldırıyorum ve ağzını almak için eğiliyorum, ama göğsümdeki eliyle beni durduruyor. Arabaya bakmak için arkasını döndüğünde hızlı hızlı sorular sormaya başladı. "Bekle, başka ne yapılması gerekiyor? Kaput süsü neden gelmedi? Gelmeyen başka şeyler de var mı?" Nefes nefese kalır. "Aman Tanrım, koltuklar yok! Ya da direksiyon simidi!"

Ellerimle yüzünü çerçeveleyerek dikkatini tekrar bana yönlendiriyorum. "Endişelenmeyi bırak, her şey zamanında bitecek. Gelecek Perşembe akşamı gel de sana ne kadar güzel olduğunu göstereyim." *Ve sonra birlikte geleceğimiz hakkında konuşabiliriz.*

Gözleri faltaşı gibi açılmış, felaket senaryolarını düşünürken aklından geçenleri görebiliyorum. "Peter, eğer önümüzdeki Cumartesi açık artırmaya çıkaracak bir arabam olmazsa, Second Star Events'e veda edebilirim. İtibarım mahvolacak, ben-"

"Şirketinizin adını İkinci Yıldız Etkinlikleri mi koydunuz?" Boğuk bir sesle sordum. Bu kadın her fırsatta beni mahvediyor. Aradan geçen on yıl, ilişkimizle ilgili pek çok şeyi canlı tutmasına engel olmamıştı. Ve ben bunu zihnimin derinliklerine ve kullanılmayan bir alet sandığı çekmecesinin arka köşesine gömmeyi seçmiştim. Gözden uzak, akıldan uzak, acı veren kayıpla başa çıkmak için bulduğum en iyi yoldu. O yüzük kutusu bana bakmadığı sürece hayatta istediğim her şeye sahipmişim gibi davranabilirdim. Onun peşinden gitmeliydim. Ne kadar değerli bir zaman kaybı.

Başımı sallıyor ve zavallı alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. Bu sefer onu kurtarmak için başparmağımı kullanmıyorum. Öpüyorum, dudağını kendi dudağımla kucaklıyorum ve serbest kalana kadar hafifçe emiyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Senin olacak

güzel Bel Air, bitmiş ve teklif vermeye hazır. Gelecek Perşembe kanıtlayacağım."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Wendy beni ensemden tutup kendine çekiyor, ağzını ağzıma yapıştırıyor ve *evet, bu çok ateşli*. Her seferinde böyle tepki verirse, ona güneşin ve yıldızların altındaki her şeyi vaat etmeyi hayatımın misyonu haline getireceğim. Sonra da sözümü tutacağım.

Onu takip ediyorum ve sonra alıyorum. Anında boyun eğiyor, aç taleplerime hevesle açılıyor, hızı, derinliği ve yoğunluğu kontrol etmeme izin veriyor. Hapsetmeyi çok sevdiği dudağını ısıriyorum ve tek, keskin bir ısırıkla vücudunun her santimi üzerinde hak iddia ediyorum. *Bu dudak benim, her şey benim*. Ahlsaksız iniltisi dilimin üzerinden kayarak boğazımdan aşağı iniyor. Titreşimler kanımı ateşe veriyor ve doğrudan sikime doğru koşuyor.

Elbisesinin eteğinin altına, pürüzsüz kalçalarına uzanıp kışını tutarken boynunun sütununu öpüp ısıriyorum.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım.

"Tanga mı?" Kızardı. "Beğendin mi?"

"Evet, hoşuma gitti." Ama bu halini daha da çok seveceğim. Parmaklarımı yanlardan geçirip tamamen aşağı çekiyorum ve mavi dantel parçasını saklamak için cebime sokuyorum. Ellerimi tekrar elbisesinin üstünden kaydırarak kalçalarını açıyorum.

"Hey, beni tutamazsın-"

Cümlesini bitirmeden önce başparmaklarımla kıvrımlarını ayırıyor ve klitorisine masaj yapıyorum. Baş omuzlarına düşerken sözleri bir iniltiden başka bir şeye dönüşmüyor. "Bu da neydi bebeğim? Ne yapamıyorum?"

Parmağımı daracık amına soktuğumda "Hiçbir şey," diye nefes nefese kalıyor. "Ne istersen yap."

Dudaklarım memnun bir sırıtışa dönüşüyor ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Planlıyorum."

Onun uyarılma kokusu ağzımı yemekten daha çok sulandırıyor ve eğer bunu yapmanın bir yolunu bulabilirsem, hayatımın geri kalanında Wendy'den başka bir şey yemeden hayatta kalabilirim. Boştaki elimle eteğini karnına doğru itiyorum, böylece ikimiz de parmağımın kaygan kanalına girip çıktığını rahatça görebiliyoruz.

Kollarını arkasında kavuşturup vücuduna bakıyor, şehvetle parlayan gözlerle istilamı izliyor, göğüsleri sık nefeslerle yükselip alçalıyor. İkinci bir parmak ekliyorum, sonra üçüncüyü.

"Tanrım, Peter," diye inliyor.

Pompalıyor ve döndürüyorum, hızımı artırıyorum ve her geri çekilişte G noktasını sıyrıyorum. Suları elimi yıkıyor ve kaputun üzerine damlıyor ve bu arabanın üzerinde işçiliğimden daha fazla şekilde izim olacağını bilmek beni heyecanlandırıyor.

Kendimi daha fazla inkar edemeyerek eğildim ve onun tadına baktım. Dilim şişmiş memesinin üzerinde geziniyor, bu da onun haykırmasına ve başıma tutunmasına neden oluyor. Geri çekileceğimden korkuyormuş gibi beni yerinde tutuyor -ki sanırım bu adil çünkü kendi adını ya da hangi gezegende yaşadığımızı hatırlamayana kadar onunla dalga geçmekten zevk alıyorum- ama bu sefer endişelenmesine gerek yok çünkü hiçbir yere gitmiyorum.

Cinsel cephaneliğimdeki her şeyi kullanarak, onu parmaklarımla ve dilimle becermeye devam ediyorum. Daldırıyorum, yalıyorum, emiyorum ve ısıtırıyorum. Onun uyarılması beni tüketiyor. Burnumdaki kokusu, tenimdeki hissi ve inlemelerinin sesi - hepsi sikimi sertleştiriyor ve taşaklarım kendimi onun derinliklerine gömme ihtiyacıyla ağrıyor. Ama onu boşaltana kadar değil.

"Kahretsin, Wen, tadın çok güzel," diye homurdanıyorum dilimle kaydırmalarım arasında. Daha fazlasına ihtiyacım var ve parmaklarım yoluma çıkıyor, bu yüzden sonuna kadar çekip aşağı doğru hareket ettiriyorum, sularını büzülmüş deliğinin etrafındaki aşırı hassas sinirlere yayıyorum. Şaşkınlıkla sığıyor ama elim onu sabit tutuyor. "Sakin ol meleğim, sadece dokunuyorum." *En azından şimdilik*. Umarım bir gün içeri girmeme izin verir, ama bunun için daha çok zamanımız var. "Derin bir nefes al ve zevke odaklan."

Başını sallıyor, göz kapakları yarıya kadar inmiş, saçları omuzlarının etrafında çılgın dalgalar halinde. Tatlı amını dilimle deliyorum ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yiyorum. İç duvarları sıkışıyor, bacakları titremeye başlıyor ve doruğa yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor.

"Evet, tam orada, aman Tanrım, durma, *lütfen hiç durma*."

Cehennemin kapıları açılıp beni yutmakla tehdit etse bile durmazdım. Bunun yerine, çabalarımı iki katına çıkarıyorum, deliğinin üzerindeki vuruşlara hafif bir baskı ekliyorum ve onu ağızla yutarken diğer elimi klitorisini ovma için kullanıyorum. Saçımdaki yumruk sıkışıyor ama kafa derimdeki acı beni daha da tahrik ediyor.

Adımı haykırıyor ve vücudunu öne doğru kıvrarak ağzımı kendine has bir ambrosia ile dolduruyor. Her damlasını içerken inliyorum ve hâlâ daha fazlasını istiyorum. Orgazm onu kasıp kavurup 55 model Bel Air'in kaputunun üzerinde mini kasılmalarla sarsılmasına neden olurken, ben vazgeçmiyorum. Devam ediyorum ve devam ediyorum, ilki daha dinmeye fırsat bulamadan onu başka bir doruk noktasının eşiğine doğru itiyorum.

"Tanrım, Peter, ne yapıyorsun- Hayır, yapamam- Bu çok fazla, ben-" Başımı itmeye çalışıyor, ama ellerini kendi ellerimle engelliyorum ve sonra vücuduna bakarken parmaklarımızı birleştiriyorum, dudaklarım ve dilim onun yanıldığını kanıtlıyor. Tekrar *boşalabilir*.

Ve öyle.

Ağzı O şeklini almış, kaşları çatılmış ve elleri destek için benimkileri sıkarken sert bir şekilde boşalıyor. Birkaç saniye sonra hareketlerimi yavaşlatıyorum ve baskımı hafifletiyorum, artçı şoklarının çoğu geçene kadar onu rahatlatıyorum.

Ayağa kalkarak gömleğimi çıkardım ve kenara atmadan önce yüzümü temizlemek için kullandım. Wendy'yi iki kez boşaltmanın onun enerjisini tüketeceğini düşündüysem, çok yanılmışım. Omuzlarımdan tutarak beni cezalandırıcı bir öpücük için kendine çekti. Ayrıldığında sütyeninden bir prezervatif çıkardı ve aramızda tuttu.

Kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüme. "İzcilerden ders mi alıyorsun?" İki saniye önceki yüzüzlüğüne rağmen, takılmam onun kızarmasına neden oluyor ve bu beni çıldırıyor.

"Kapa çeneni, giy şunu ve..."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Hayır, orada durmasına izin vermeyeceğim. Söylediğini duymak istiyorum. Söylediğini *duymam gerek*. Lateks halkayı elinden kaptığım gibi açıyorum ve fermuarımı açıp kot pantolonumu kalçalarımdan geçirdikten sonra rekor bir sürede sikimi kılıfına sokuyorum. Sert sikimi kavrayarak başını girişine yerleştirdim ve beklemeye başladım.

"Ve ne, Wen?"

Çenesini bir çentik kaldırıyor. "Biliyor musun?"

Başımı salladım. "Çenemi kapattım. Taktım. Şimdi ne yapmamı istediğini söyle."

Tam bunu söylemeye cesaret edemeyeceğini düşündüğüm anda, sinsî bir sırıtış yemyeşil ağzının bir tarafını yukarı kaldırıyor. Sonra eğilip kulağıma fısıldıyor, "Becer beni Peter Pan."

Yüce Tanrım, sanırım ölüp cennete gitmiş olabilirim. Meleğimin dudaklarından dökülen bu günahkâr sözler beni aşırı gaza getiriyor ve ne yaptığımı anlayamadan onun pozisyonunu değiştirip bir ayağını tampona koyarak kaputun üzerine eğilmesini sağlıyorum. Bir elim sikimi sıkıp ucunu amına bastırırken diğer elim saçlarını yumruklayıp geri çekiyor ve onu benim için güzelce kavislendiriyor. İnliyor ve sikimi geri itmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum.

"Tekrar söyle," diye kulağını törpüledim.

Wendy başını çevirip omzunun üzerinden benimle göz göze geliyor, kelimeleri ılık bir bal gibi yavaşça dökülüyor. "Becer beni, Peter."

"Evet." Öyle güçlü bir hamle yapıyorum ki, onu kaputun üzerinde birkaç santim daha yükseğe taşıyorum. Haykırıyor ve daha fazlası için yalvarıyor, ama bu gereksiz bir yalvarış çünkü zaten ona vuruyorum, tekrar tekrar - daha sert, daha derin, daha hızlı.

Wendy Darling'i kanımı ve terimi akıtarak yeniden inşa ettiğim klasik bir arabanın kaputunun üzerine eğilmiş, iri ellerim çıplak kıcını kavrarken, shaftımın şişmiş am dudaklarının arasında kayboluşunu izlerken görmek kadar hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum.

"Yine geleceğim," diye pantolonunu indiriyor.

"İşte bu," diyorum, onu tutuşumu ayarlıyorum, böylece ileri doğru iterken kalçalarını geri çekebiliyorum. "Yap şunu bebeğim. Sikimin üzerine geldiğini hissetmek istiyorum."

Çığlık atıyor ve tam nabzının etrafımda attığını hissettiğimde, omurgamdan aşağı ateş fışkırıyor. Taşaklarım boşalmadan bir saniye önce iyice geriliyor, döllerim aletimin ucundan o kadar sert fışkırıyor ki otuz saniye boyunca çift görüyorum.

Tamamen tükenmiş bir halde kaputun üzerine çöküyor ve nefesimizi toplamaya çalışırken gülüyoruz.

"Seksten sonra bu kadar bitkin mi olmalıyız?" diye soruyor.

"Bebeğim, bu *sadece* seks değildi. Olimpiyat seviyesinde bir sevişmeydi."

Kıkırdıyor. "İşimiz bittiğine göre bana F-kelimesini söyleyemezsin, değil mi?"

Bir şekilde kendimi yukarı itecek gücü buluyorum. "Bakın kim konuşuyor," diyorum, iyi bir önlem için kıcına şaplak atıyorum. Ciyaklıyor ve vücudunu büküyor, yumuşayan sikimi yerinden çıkarıyor, dişlerimin arasından tıslamamı sağlıyor. "Bu çok ani oldu."

Sahte bir surat ifadesiyle, "Bana şaplak attığın için bunu hak ettin," diyor.

Doğrulurken elbisesinin eteğini aşağıya doğru sıyrıyor ve ben de üzerindeki tamamen çıkarmadığım için anında pişman oluyorum, böylece yeniden giyinmesi o kadar kolay olmayacaktı. Prezervatiften kurtulmak ve kendimi toparlamak için hızlıca çalışıyorum. Sonra onu kollarıma çekip ellerimi kışının yanaklarına indiriyorum. "Gerçek bir şaplak atmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, ama eğer ilgileniyorsan, seni dizime yatırıp bu bebekleri parlak pembeye çevirmekten mutluluk duyarım."

Mavi gözleri parlıyor ve ifadesini düzeltmeden önce bir an için dudağını ısırtıyor. Düşündükçe yeniden sertleşmeye başlıyorum ama Wendy konuyu değiştiriyor. "Külotumu geri verecek misin?"

"Tabii ki hayır, bunlar artık benim." Ona gülümsüyorum. "Sanırım bir koleksiyona başlayabilirim."

"O zaman pamuklu külotlara geçmeyi düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç komik değil, Wen."

"Bir kadının külotunu çalmak da öyle, Peter." Meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor ve elini uzatıyor.

Gülerek cebimden çıkardım. Ama ona vermek yerine çömelip tekrar giymesine yardım ediyorum. Yerlerine iyice oturduktan sonra -Tanrım, *bunlar onun üzerinde çok seksi duruyor*- burnuna hızlı bir öpücük konduruyorum. "İşte, şimdi hepiniz bir araya geldiğinize göre, soğuk Çin yemeğimizi yemeye ne dersiniz?"

"Aslında aç değilim. Buraya gelmeden önce yedim."

Tamam, şimdi kafam karıştı. "İkiniz için öğle yemeği getirdiğini söylemiştin. bize."

"Yalan söyledim, aptal adam. Çok daha fazla bir şey için havamdaydım Çinlilerden daha yozlaşmış, bu yüzden sütyenimdeki prezervatif. Yine de seksin senin fikrin olduğunu düşünmen çok şirin." Parmak uçlarında yükselip yanağıma bir öpücük konduruyor, sonra da bana parlak bir gülümseme veriyor. "Gitmem gerek ama yemeğin tadını çıkar. Seni sonra ararım."

Ve böylece o güzel, tanga giymiş kışını garajımdan çıkarıp öğle güneşine doğru yürüdü ve yüzümü lo mein eriştesiyle doldurana kadar durmayan kahkahalarım dışında beni tamamen suskun bıraktı.

Öğleden sonra hayallerimin kadınıyla bir arabanın kaputunun üzerinde seks yapmak, ardından seks yapmak için bahane olarak getirdiği paket servisi? Hayat bundan daha iyi olamaz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

WENDY

Çocuk Hastanesi'ne girerken topuklarımın yere vururken çıkardığı ses, havada yürüdüğümle uyumsuz. Bir kabarık, beyaz buluttan diğerine zıplarken yumuşak bir vınlamadan başka bir şey duymamalıyım. Ancak adımlarımdaki hafifliğe rağmen henüz uçmayı öğrenemedim, bu yüzden ayaklarım da herkes gibi bu karoya bağlı.

"Merhaba Anne, nasılsın?" Resepsiyon görevlisini selamlıyorum.

"Harikayım Wendy, sorduğun için teşekkürler. Nasıl olduğunu sormama gerek yok, kesinlikle parlıyorsun," diyor bana ısıldayarak.

"Teşekkür ederim, bugün kendimi çok iyi hissediyorum."

Bir ziyaretçi rozeti seçti ve bana uzattı. "Büyük toplantıya hazır mısın?"

Büyük toplantı doğru. Sadece iki gün sonra gerçekleşecek olan kariyerimin en büyük etkinliği için planladığım her şeyi ortaya koyduğum toplantı. Henüz görmediğimi ama Peter'la yaptığım anlaşma uyarınca bu gece göreceğimi söylemek yerine, tüm etkinliğin ana odağının -bu bağış toplama etkinliğinin şimdiye kadar gördüğü en fazla parayı toplama potansiyeline sahip olan şeyin- tamamlandığını bizzat teyit etmiş gibi davranmam gereken toplantı.

Ama endişelenmiyorum. Ona sonuna kadar güveniyorum ve bu hafta biraz mesafeli davrandıysa, bunun nedeni muhtemelen hazırlanmakla meşgul olmasıdır. Ayrıca, sanırım ekstra özel bir şey planlıyor olabilir. Emin değilim. Bu sadece bir önsezi ama beni heyecanlandırıyor.

"Kesinlikle," diyorum güvenle. "Her şey yerli yerine oturuyor. Yönetim kurulunun güncellemeden çok memnun kalacağını düşünüyorum."

"Bunu duymak harika. Bakın," diyor, arkamı göstererek, "tanıdık yüzler var."

Döndüğümde kardeşlerimin aralarında genç bir kızla yürüdüklerini görüyorum. Siyah saçları bir şeye takılmış gibi gevşek bir at kuyruğu şeklindeydi ve

yarıya kadar çekilmiş. Yırtık kot pantolonu ve soluk Eminem konser tişörtünün yanı sıra, sarışın bir peride düzenli olarak gördüğüm dünyaya kızgın bir kaş çatma hali var.

Kardeşlerim beni fark eder etmez yüzleri aydınlanıyor ve lobinin ortasında benimle buluşuyorlar. John ve ben döndüğümüzden beri birbirimizi pek görmedik, bu yüzden görev kemerindeki tüm teçhizat ve gömleğinin altındaki Kevlar yeleği nedeniyle biraz rahatsız edici olsa da bana kocaman sarılmasını memnuniyetle karşılıyorum.

"Bu güzel bir sürpriz," diyor kalın sesiyle. "Nasılsın, küçük Abla?"

Geri çekilip alay ediyorum. "Senden iki yaş büyüğüm. unutuldu."

"Evet, *büyük*sün -bu arada övünebileceğim bir şey değil- ama bizden çok daha küçüksün, bu da seni bizim küçük kız kardeşimiz yapıyor."

Michael kıkırdar. "Bunu sevdim."

"İkinizin Neşeli Yeşil Dev gibi fırlamanız benim suçum değil. Düşündüm de, bütün çocuklar kocaman oldu. Belki de Varolmayan Ülke'nin suyunda bir şey vardır," diye mırıldandım.

John yanımda geriliyor. "Varolmayan Ülke'de kesinlikle *bir şeyler* oluyor ve ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim."

John'un uğursuz sesi beni endişelendiriyor ve Starkey'nin bilinmeyen nedenlerle hâlâ hapiste olduğunu hatırlatıyor. Yardım edebileceği bir yol olup olmadığını merak ediyorum, belki biraz gizli araştırma yapabilir.

"Artık gidebilir miyim?"

Üçümüz de dikkatimizi buradan başka bir yerde olmak istediği her halinden belli olan hoşnutsuz gence çeviriyoruz.

Michael tek kaşını kaldırarak gizlice bir şeyler anlatmaya çalışıyor ve bu da onun gözlerini devirmesine neden oluyor. Öfkeyle kollarını kavuşturmaya başlıyor, sonra sargılı elini bir tıslamayla geri çekiyor.

"İyi misin? Bir bakayım." Michael onun yaralı eline uzanır ama o elini geri çeker.

"Sana *iyiyim* dedim."

En küçük kardeşim bunu saklamaya çalışıyor ama gözlerinde hayal kırıklığının parladığını görüyorum. Bu kıza yardım etmek istiyor ama kız ona izin vermekle ilgilenmiyor. Kızın, vakfın yetimler için yerel bir grup evi olan Heart House'da birlikte çalıştığı çocuklardan biri olduğunu tahmin ediyorum. Dizüstü bilgisayar çantamı

elimi uzattım ve ona sıcak bir gülümseme sundum. "Merhaba, ben Wendy."

"Merhaba, ilgilenmiyorum," diye alay ediyor.

"Jade, bu kadar tavır yeter," diyor Michael. "Kaba davrandığın için özür dile yoksa bir hafta boyunca sanat malzemelerini kaybedersin."

Kızın kahverengi gözleri, sanki az önce onu köpekbalıklarıyla dolu bir denize atmakla tehdit etmiş gibi parlıyor. Michael kaşlarını kaldırarak ona meydan okuyor ve kız dramatik bir iç çekişle rahatlıyor. "Kaba davrandığım için özür dilerim. Sizinle tanıştığım çok memnun oldum."

"Ben de memnun oldum Jade," diyorum, sanki nezakete zorlanmıyormuş gibi davranarak.

Michael'a bakarak, "Artık gidebilir miyim?" diye sorar.

"Yakında Wendy ile bir toplantım olduğu için, evet, gidebilirsiniz. Memur John sizi eve geri götürecektir."

"Neredeyse on beş yaşındayım. Oraya kendim gidebilirim."

"Yani yolda başka bir şeye zarar verebilir misiniz? Hiç sanmıyorum."

"Bu *sanat*," diyor gözlerini kısarak.

"Evet, biliyorum ve çok da iyi bir sanat eseri. Ama bunu kamuya açık bir binanın kenarına koyduğunuzda -terk edilmiş olsa da- *vandalizme dönüşür*. Bu sefer seni bulan kardeşim olduğu için şanslısın. Lütfen bana bir iyilik yap ve Doughnut Boy ile birlikte eve dön, sonra konuşuruz."

"Hey," diyor John, kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Jade, gülümsemenin ölümcül olabileceğinden korkuyormuş gibi yanağının içini ısırtıyor.

"Çörek bile sevmem," diyor. "Şeker yemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, muhtemelen bayılırdım. Ve eğer Londra polis teşkilatındaki adamların yarısına benzeseydim, koşmaya başladığında Tavşan Jade'e yetişemezdim."

Jade sargılı avucuna ters ters bakıyor. "O aptal çit olmasaydı kaçabilirdim."

John başparmaklarını kemerine asar ve göğsünü şişirir. "Lütfen, seni yine de yakalayabilirdim. Fiziksel olarak en iyi durumdayım."

"Evet, yaşlı bir adam için," diye karşı çıkıyor Jade.

John'un ağzı açık kalıyor ve ben de karnımı tutup gülüyorum. John yirmi altı yaşında bir bunak sayılmaz ama çok hassas.

görünüŖü hakkında. Geçen yıl Noel'de keçi sakalında tek bir gri kıl buldu ve neredeyse sinir krizi geçiriyordu.

Michael kıkırdarak, "Dikkatli ol kardeşim," diye takılıyor. "Eşcinselliğin ortaya çıkıyor."

John, "Eğer kişinin sağlığına önem vermesi eşcinselliğe giriyorsa, o zaman heteroseksüel olmak istemiyorum," diyor.

Jade gülüyor ve Michael'ın yüzündeki yumuşak ifadeden bunun nadir ve değerli bir an olduğunu anlayabiliyorum. "Heteroseksüel olmak istemiyorsun çünkü erkeklerden hoşlanıyorsun."

John gülümseyerek genç kıza göz kırpar. "O da var. Pekâlâ, hadi baş belası. Seni eve geri götürelim, böylece ben de kötü adamları kovalamaya devam edebileyim."

Jade gönülsüzce el sallarken biz de vedalaşıyoruz. Onlar uzaklaşmaya başlarken John'a "Sprey boya kutularımı geri alacak mıyım?" diye soruyor.

"Hiç şansın yok, evlat."

Michael ön girişte gözden kaybolana kadar onları izler ve sonra saatine bakar. "Toplantıdan önce yaklaşık otuz dakikamız var. Önce korkunç bir kahve içmek ister misin?"

"Bu cazip teklife nasıl hayır diyebilirdim ki?" Şaka yapıyorum ve kafeteryaya doğru gidiyoruz. "Jade iyi birine benziyor."

"Eğer iyi derken başımın belası demek istiyorsan, o zaman evet, çok iyi biri," diyor alaycı bir tavırla.

Küçük kardeşimin rol yaptığını görebiliyorum. Kalbi Kuzey Carolina kadar büyük ve birinin kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu düşünürse, ihtiyaç duydukları şey olmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Bu açıdan Thomas'a çok benziyor. Michael'ı sosyal hizmet için bu kadar mükemmel yapan da bu.

Kolumu onunkinin arasından geçirip pazusunu sıkıyorum. "Onu bu kadar önemsiyorsun, ha?"

İç çekiyor. "Evet, biliyorum. Küçüklüğünden beri sistemdeydi, yıllar boyunca düzinelerce eve yerleştirildi, hiçbirisi çok uzun süre işe yaramadı, bu yüzden şimdi Heart House'da. Kimse öfke kontrolü ve otorite sorunları olan bir genç istemez. Ama şimdi orada da sorun yaratıyor. Sanki tüm dünyayı kendinden uzaklaştırmak istiyor."

"Sorun çıkarmaya devam ederse ne olacak?"

Kafeteryaya giriyoruz, Michael iki kahve alıyor ve beni boş bir masaya yönlendiriyor. "Onu başka bir eve yerleştirecekler ve en iyisini umacaklar. Sonra tekrar kontrolden çıktığında geri gönderecekler. Durulama ve tekrarlama."

"Bu çok kötü. Kendini evinde hissedebileceği bir yer olmalı. Sadece insanların onu sevmesine nasıl izin vereceğini öğrenmesi gerekiyor."

"Evet, üzerinde çalışıyorum."

Elini yüzünde gezdiriyor, bastırılmış bir esnemeyi gizlemeye çalışıyor. İşte o zaman gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Yeterince uyumuyor ve bunun Jade için endişelenmekten kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum.

"Peter'la aranız nasıl? Seninle flört ettiğim için hâlâ kıcıma tekmeyi basmak istiyor mu?" Yüzünü buruşturuyor. "İyy, bunu yüzüm kızarmadan söyleyemiyorum bile."

Güldüm. "Sen olduğunu söylediğim anda seni affetti. Ve şimdi siyah boya yıkandığına ve doğal altın kahverengine geri döndüğüne göre, muhtemelen seni tanımakta sorun yaşamayacaktır, bu yüzden spontane bir görüşten sağ kroşesini yakalama konusunda endişelenmene gerek yok."

"Bildiğim iyi oldu. Cılız bir gençken korkutucu olduğunu düşünürdüm ama adam John'la beş raunt dövüşüp hiç terlemeyecekmiş gibi görünüyor."

Kahvemden küçük bir yudum aldıktan sonra hemen geri tükürürken fincanımın arkasından gülümsüyorum. "Vay canına, bu gerçekten korkunç," diyorum.

"Evet, kahretsin, arabamı bu şekilde çalıştırabilirim. Sen ve Peter hakkındaki soruma hiç cevap vermedin."

Gülümsemem o kadar büyüyor ki yanaklarım acıyor. "Biz... harikayız. Eve geldiğimde nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama sadece on dakika boyunca duvarlarını kaldırdı. Sonra bir anahtar gibi, bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi geri almaya karar verdi ve geri durmadı."

Elindeki kahve fincanıyla yüzümü işaret ediyor. "Parladığına bakılırsa, işe yaradığını söyleyebilirim."

"Anne de aynı şeyi söyledi." Kendimden utanarak yanaklarıma dokunuyorum, onları sıcak ya da ışıkla parlıyor bulmayı bekliyorum. "Parlak mıyım? Belki biraz daha pudraya ihtiyacım vardır."

Kıkırdarak öne eğiliyor ve kollarını masaya dayıyor. "Harika görünüyorsun, kardeşim. Mutlusun. Ama etkinlikten sonra eve gitmeyi planladığını biliyorum. Peter bu konuda ne düşünüyor?"

Cevabımı düşünürken alt dudağımı çiğniyorum. Henüz zamanımız olmadı ama olayın stresini üzerimizden attıktan sonra bundan sonra ne yapacağımızı konuşabileceğimizi umuyorum. "Sanırım ben kalacağım."

Küçük kardeşim kaşlarını kaldırıyor. "Charlotte'ta kurduğun hayat ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "İyi bir hayat, bunu inkar etmiyorum. Ama kalbim Neverland'deyken orada nasıl yaşayabilirim?"

Michael iki parmağını çenesine sürterek başını sallar. "Evet, bunu anlıyorum. Yıllardır uğruna çalıştığın her şeyden vazgeçtiğini görmekten nefret ediyorum. Belki Peter seninle Charlotte'a taşınır."

"Ve ondan Kayıp Çocuklar'dan ayrılmasını mı isteyeyim? Bunu asla yapmazdım. Bunu yapmasını asla *istemem*. O onlara ait ve tam tersi de geçerli." Sırıtiyorum. "Ayrıca, şu anda ben de onlardan ayrılmak istemiyorum. Hepsi de kendi tarzlarında harika insanlar. İçlerinden biri yeryüzünden silinip gitmemi dileyse bile."

Yorgun gözleri canlanıyor. "Alınan peri bugünlerde nasıl? Ona ulaşmaya çalışıyorum ama aramalarımın kaçıyor. Sence elde edilmesi zoru mu oynuyor?"

İçimi çekiyorum ve sıvı katranı strafor bardağımda döndürüyorum, keşke gelirken bir Starbucks'ta dursaydım diyorum. "Seni kırdığım için üzgünüm ama o herhangi bir oyun oynamıyor. Peter'a aşık, hep aşıktı, hep aşık olacak."

Michael sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını düşünceli bir şekilde çatar. "Hayır, yemem." Kesin bir şekilde reddetmesi beni şaşırtıyor ve devam ederken bakışlarımı onunkilere doğru sürüklüyor. "Adamı sevmediğini söylemiyorum ve bunun için iyi bir nedeni var. Ama aşık mı? Ben öyle düşünmüyorum. Aşık bir kadın başka bir erkeğe tepki vermez ve bir kardeşi rahatsız edebilecek ayrıntılara girmeden, o kadın o gün hastanede bana *kesinlikle* tepki verdi."

İçimde küçük bir umut kırıntısı alevlenmeye cesaret ediyor. Michael haklı olabilir mi? Tinker Bell yanımda kuduz bir köpek kadar arkadaş canlısıyken nasıl böyle davranabildiğini gerçekten anlamıyorum. Peter'a karşı çok bölgeci, bu çok açık, ama belki de düşündüğüm gibi ona aşık olduğu için değildir.

Yine de bir kadının başka bir erkeği çekici bulması aşık olmadığı anlamına gelmez. Nihayetinde, bunların hiçbirinin önemi yok çünkü Tink

yirmi yıldır benden nefret ediyordu. Sebepleri her ne olursa olsun, bunun yakın zamanda değişeceğinden şüpheliyim.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor ve Peter olabileceğini düşünerek karnımda kelekler uçuşuyor. Sonra olmadığını düşünerek hayal kırıklığı bastırıyorum. Bu gece onunla birlikte olacağım ve o zaman kelekler kendilerini çılgınlığa sürükleyebilirler.

"Kahretsin. Yemek şirketinin bir işi çıktı ve bu öğleden sonra benimle işleri sonuçlandıramayacak. Bu akşam için yeniden plan yapması gerekiyor."

"Önemli bir şey değil, değil mi? Bugün de hallediyorum."

"Biliyorum, sadece bu akşam Peter'la planlarımız vardı, gidip arabanın son halini görecektik."

"Onu ara ve daha erken gidip gidemeyeceğini sor."

"Bu iyi bir fikir." Telefonumdaki favorilerimde Peter'ın adını bulup onu arıyorum ve çalmasını dinlerken dudağımı çiğniyorum. Ve çalıyor. Ve çalıyor. "Bu çok garip. Ben aradığımda hiç cevap vermezdi."

"Muhtemelen müziğin sesini açmıştır ya da arabanın altında veya yağ içinde olabilir. Eminim her şey yolundadır."

"Haklısın, sorun değil. Toplantıdan sonra tekrar deneyeceğim."

Michael'ın saati bip sesi çıkarıyor. "Lafı açılmışken, gitme vaktimiz geldi," diyerek ayağa kalkıyor ve ikimizin de kahvesini çöpe atıyor. "Yönetim kuruluna Second Star Events'in sıraya koyduğu tüm harika şeyleri göstermeye hazır mısınız?"

Ayağa kalkıyorum, dizüstü bilgisayar çantamı omuzluyorum ve gülümseyerek elimi onunkine koyuyorum. "Hazır."

Konferans odasına gittiğimizde beş yönetim kurulu üyesi de oturmuş bekliyordu. Ama görmeyi beklemediğim bir adam daha var ve beni olduğum yerde durduruyor. Yüzüme bir gülümseme yapıştırırken midem uğursuz bir hisle ekşiyor.

"Baba, ne güzel bir sürpriz," diyorum, samimi görünmeye çalışarak yanına gidip yanağından öpmek için eğilirken. "Burada ne işin var?"

Profesyonel moddayken sahip olduğu bir alışkanlıkla bıyığının bir tarafını baş ve işaret parmakları arasında düzeltiyor. "Londra'nın Kayıp Varlıkları vakfının mali işleriyle ilgilendiğim için, etkinliğin bizim payımıza düşen yatırımıyla ilgili bir güncelleme almak için buradayım."

"Harika." Yerime otururken Michael'ın bakışlarını yakalıyorum ve suçlayıcı bir kaş kaldırıyorum. *Uyarın için teşekkürler, göt kafa.* Ancak bana attığı bakıştan onun da en az benim kadar şaşırdığını anlıyorum ve toplantıdan sonra onu boğazlama planımı iptal ediyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kurdum ve sunuma başladım. Onlara mekanın resimlerini ve mekanın tamamen dekore edildiğinde nasıl görüneceğine dair bilgisayarda oluşturulmuş bir render gösteriyorum. Gecenin programını ve menüyü, tüm yiyecek ve özel içeceklerin resim ve açıklamalarıyla birlikte gözden geçiriyorum. DJ'e verdiğim şarkı listelerini dağıtıyorum ve DJ'in duymak isteyip istemedikleri konusundaki önerilerine göre ayarlamalar ve eklemeler yapıyorum.

Her şey harika gidiyor, ta ki Bel Hava.

Çeşitli aşamalarda çektiğim fotoğraflara tıklıyorum, sonuncusu Bir hafta öncesine ait olanı - parlak, parlak kırmızıya boyanmış ama kapıları ve bir arabanın *içine* ait olan her şey eksik. Onlara gösterdiğim son resim, Google'dan bulabildiğim en yakın resim.

"Bu aynı araba mı?" diye soruyor adamlardan biri.

"Hayır, ama tamamlandığında böyle görünecek."

"Bitmedi mi?"

"Eminim şimdiye kadar bitmiştir," diyorum sesime olanca güvenimi katarak. "Bay Pan bugün halledileceğine dair bana güvence verdi. Bu öğleden sonra arabayı görmek için oraya gitmeyi planlıyorum."

Babam kaleminin ucunu önündeki not defterine vuruyor. "Yani, henüz şahsen görmediniz ama tamamlandığına dair sözlü onay aldınız?"

Alnındaki kuşkulu kavis, güvenimin tam kalbine bir şüphe oku fırlatıyor. Aslında teyit almadım. Bu hafta Peter'dan hiç haber almadım. Benim gibi son dakika detaylarıyla meşgul olduğunu düşündüm. Eminim öyledir. Ama yine de, bana her şeyin yolunda olduğunu söylediğini duyabilseydim kendimi daha iyi hissederdim. Toplantıdan sonra arayıp planlarımızı değiştirip değiştiremeyeceğimizi sormayı planlamıştım. Şimdi güvence için aramam gerekiyor.

"Şey, hayır," diye sıkıca itiraf ediyorum. "Araba üzerinde çok çalıştığını bildiğim için Bay Pan'ı rahatsız etmek istemedim. Bugün uğramamı söyledi ve oraya gittiğimde güzelce yeniden inşa edilmiş bir 1955 Bel Air göreceğime güvenim tam."

"Bu da başka bir şey," diye başlıyor babam, "LB Otomotiv'i araştırdım ve internette haklarında hiçbir şey bulamadım. Numaraları ve konumları dışında ne bir web sitesi ne de çevrimiçi bir varlık.

Yeniden inşa işlerini sormak için aradığımda bana bu tür işler yapmadıklarını söylediler."

Midem çalkalanıyor ve yumruklarım masanın altında sıkılıyor. Hastane yönetimi arabayı yeniden inşa etmesi için kimi tuttuğumu hiç sorgulamadı. Söz verdiğim şeyi ürettiğim sürece umursamadılar. Babam planımda bir kusur bulmaya çalışıyor, geleceğimi aptalca bir hayal uğruna heba ettiğimi kanıtlayacak yanlış bir adım attım.

"Orada bir yerde bir soru mu var baba?"

"Neden onlar? Neden bu tür işlerde geçmişi olan köklü bir Londra şirketi yerine, Neverland'de daha önce hiçbir yeniden inşa deneyimi olmayan bilinmeyen bir dükkânla çalışalım?"

Ben soğukkanlılığımı korumaya çalışırken Michael destek olmak için bacağımı sıkıyor. Babam Peter ya da Kayıp Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Kulağa pek olası gelmese de, ailem altı yıllık sırrımı hiç keşfetmedi. Ucuz atlattığım çok şey oldu ama hayatımın bu kısmı hiç keşfedilmemişti.

Bu açıdan babamın endişeleri haklı. Kağıt üzerinde LB Otomotiv korkunç bir seçim ve bu sorgulama hattına daha iyi hazırlanmadığım için kendimi tekmeleyebilirim. Peter'ın bir web sitesi olmadığını bile bilmiyordum. Bugünlerde kimin web sitesi yok ki? İnsanlara şaka yapmak ya da Chihuahua'larına farklı kostümler giydirmek gibi saçma sapan şeyler için herkesin ve kardeşlerinin bir web sitesi var. Güvenilir bir işletmenin *kesinlikle* bir web sitesi olmalıdır. Bu konuyu Peter'la daha sonra konuşacağım ama şu anda bana bir faydası yok. Ve cevap vermeme bekleyen yedi kişinin bakışlarıyla karşılaştığımda, kör güvencemin de pek bir işe yaramayacağını fark ediyorum.

Omuzlarımı geriye çekerek ellerimi önümdeki masanın üzerine koyuyorum. "LB Otomotiv'in işlerinin bir parçası olarak yeniden inşa yapmadığı doğru, ancak bu, bunları yapma konusunda deneyimli olmadıkları anlamına gelmiyor. Sahibi 1970 model bir Barracuda'yı tamamen yeniden yaptı, ki bu çok nadir bulunan bir Amerikan kaslı arabasıdır. Çok güzel ve mükemmel çalışıyor, çünkü günlük kullanım için kişisel arabası. Sahibini kişisel olarak da tanıyorum ve bize konuklarımızı etkileyecek ve etkinliğiniz için önceki yıllara göre daha fazla para toplayacak bir araba sağlama konusundaki yeteneklerine güveniyorum."

Yönetim kurulu başkanı ve bir beyzbol sopası kadar sert Bay Fitzgibbons sandalyesinde öne doğru eğilir. "Umarım öyledir, Bayan Darling. Michael bu işin üstesinden gelebileceğinize dair bize güvence verdi. Bunun böyle olmamasını hiç istemem."

"Michael?" İçimi bir ürperti kaplıyor ve boğazım düğümleniyor. Dönüp ona bakmaya cesaret edemiyorum, ama çevremde başını ellerinin arasına aldığı görüyorum.

"Evet. Fikrinizi beğendik ama büyük etkinlikler planlama geçmişi olan başka bir şirketle anlaşacaktık. Ancak Michael yeteneklerinize kefil oldu, bu yüzden bazı iyi yargılarımıza rağmen size bir şans verdik."

"Anlıyorum." Michael adımı fısıldıyor, anlamak için yalvarıyor ama her şeyin üstüne bir de bununla uğraşamam. Duygularım kağıt inceliğindeki bir cam gibi çok gerilmiş durumda. Bunu hak ettiğime inanmama nasıl izin verdiğini düşünürsem, kırılacağım.

"Beyler, bana şans verdiğiniz için minnettarım. Bu fırsatı hafife almadığımı söylediğimde bana inanın," diyorum, sinirlerim her kelimeyle daha da yıpranıyor, "Çekincelerinizi de anlıyorum. Dükkâna gidip bitmiş ürünün bir fotoğrafını çekeceğim, sonra da gruba e-posta ile göndereceğim. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, ilgilenmem gereken sayısız son dakika detayı var."

Onlara protesto etme şansı vermiyorum. Kardeşime benimle özel olarak konuşma şansı vermiyorum. Babama daha derin sorular sorma şansı vermiyorum. Görünüşte sakın bir verimlilikle eşyalarımı topluyorum, hepsine veda ediyorum ve odadan çıkıyorum.

Salona girer girmez Peter'ı ararken ana çıkışa yöneliyorum. Bir saat önce dünyanın tepesindeydim. Şimdi ise sanki yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissediyorum. Peter beni daha iyi hissettirebilir. Sadece arabanın işinin bittiğini ve endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek tüm bunları benim için düzeltebilir. Bel Air bu sosyetenin gördüğü en güzel şey olacak ve ona sahip olma şansı için gülünç miktarlarda para teklif edecekler ve ben de bu olayın kahramanı olacağım.

Peter dünyamı sağlamlaştıracak ve paslanan güvenimi paslanan arabaları yeniden inşa ettiği gibi yeniden inşa edecek güce sahip. Tek yapması gereken telefonu açmak.

Ancak çoktan hastaneden çıkmıştım ve onu üçüncü arayışındaydım ve cevap vermiyordu. Ellerim titreyerek telefonumu çantama atıyorum ve kendime korkmamamı söylüyorum. Evine gideceğim ve bana yüz yüze anlatacak. *Bana* endişelenecek bir şey olmadığını *gösterir*. Bu daha sonra bizim için planladığı her şeyi mahvedebilir ama yapacak bir şey yok. Ona ihtiyacım var.

ve her zaman yanımda olacağını söyledi. Ben de bu sözü yerine getirmek üzereyim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PETER

"Siktir!" İki küçük el pazımı sardığında kolum geriye doğru kalkıyor ve saldırgan bir maddeyi fırlatmaya hazırlanıyor.

"Hey hey hey, o *benim* telefonum!" Tink onu elimden aldı ve güvenli bir şekilde cebine koydu. "Her iki hücremizin de zamansız bir şekilde ölmesi için hiçbir neden yok."

Haklı ama yine de bu yakıcı öfkeyi bir mülke anlamsızca zarar vererek boşaltamadığım için kendimi aldatılmış hissediyorum. *Wendy seni Hulk gibi öfke nöbeti geçirirken görse ne derdi?* Cevabı bilmiyorum ama bundan hoşlanacağından şüpheliyim. Fiziksel öfke, sorunlarınızla başa çıkmak için pek de yetişkince bir yol değil, bunu biliyorum. Bilmediğim şey şu anki sorunumla ilgili ne yapacağım. Ve bu çok büyük.

Hırlayarak, daha önce ölümüyle karşılaştığım cep telefonumun parçalanmış kalıntılarını tekmeliyorum. Kamyon şirketinin müşteri hizmetleri temsilcisi, kayıtların Bel Air parçaları için son sevkiyatımın teslim edildiğini gösterdiğinde ısrar ediyordu. Şirketin hata kabul etmeyen tutumunu beşinci kez tekrarladıktan sonra, soğukkanlılığımı ve telefonu plastik konfetiden başka bir şey için kullanma yeteneğimi kaybettim.

Ellerimi saçlarımın arasına sokarak, parmak eklemlerimin çelik bir destek kirişine çarpmasını önlemek için yumruklayıp çekiyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Bu sizin hatanız değil. Sevkiyatı aceleye getirerek buraya zamanında getirmeliydiniz."

Kollarımı iki yana açarak gemisiz garajı işaret ediyorum. "Ama *gelmedi*. O pisliliklerin söylediklerine rağmen, kesinlikle burada *değil*."

"Belki başka bir dükkâna falan bırakmışlardır," diye öneriyor. "Ben eve gidip bize yemek hazırlayayım, bu arada da etrafı arayayım, tamam mı? Belki J.R. Oyuncak Dükkânı'nda koca bir sandık dolusu parçaya bakıp ne işe yaradıklarını merak ediyordur. Bu mümkün, değil mi?"

Bundan şüpheliyim ama kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "Evet, tamam, teşekkürler. Yardımınız için gerçekten minnettarım."

Bir elini omzuma koyuyor ve içli yeşil bakışlarıyla beni sabitliyor. "İster telefon görüşmesi yapmak kadar basit, ister seni tekrar bir araya getirmek için parçalarını toplamak kadar karmaşık olsun, her zaman yanında olacağım Peter."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum kuru bir boğazın içinden. "Sen harika bir arkadaşsın, Tink."

Birkaç saniye kıpırdamıyor, sonra eli beni hafifçe sıkıyor ve bana gözlerine sığmayan sıkı bir gülümseme veriyor. "Tabii ki geleceğim. Geri döneceğim."

O gözden kaybolur kaybolmaz bir sandalyeye çöküp yıllarca süren bir iç çekiş yaşıyorum. Ne yazık ki ciğerlerimdeki havayı dışarı atmak göğsümdeki sıkışıklığı gidermiyor. En ufak bir hareketle organlarımın delinmesine neden olacakmış gibi hissedene kadar kaburgalarımın baskı yapıyor.

Boku yedim. Wendy bu gece buraya bitmiş Bel Air'i görmeye gelecek. Ona biteceğine söz verdiğim arabayı. Aslında bitmemiş olan araba.

Cebimden yüzük kutusunu çıkarıp dirseklerimi kalçalarımın dayıyorum ve içindekine bakmak için kapağını açıyorum. Bunu şimdi istemeyecektir. Bunu onun için bu kadar berbat ettikten sonra...

Hayır. Ona kalbimi ikinci kez vermeye çalıştığımda Wendy'nin bundan vazgeçeceğine inanmayı reddediyorum. Yapabileceğim bir şey olmalı. Belki tamamen düzelmez ama bir mucize aramıyorum. Bu noktada büyük bir yara bandıyla yetineceğim. Belki ben-

"Peter? Burada mısın?"

Yüzük kutusunu kapatıp cebime atarken ayağa fırlıyorum ve hayalimdeki kızın kâbusuma doğru adım attığını görüyorum. "Wendy." Gözleri bana dikiliyor ve neredeyse koşmaya başlıyor. Bana ulaşması için geçen iki saniye içinde kaşlarının birbirine yaklaştığını ve yemyeşil ağzının köşelerinin aşağıya doğru kıvrıldığını fark ediyorum. Kızımın bir sorunu var, ama kollarını boynuma dolamadan ve beni öpmek için aşağı indirmeden önce sormama zaman bırakmıyor. Hak etmediğim ama bencilce kabul ettiğim bir öpücük. Ellerim onun güzel yüzünü çerçeveleyiyor ve onu kendime çekerek

Yumuşak dudaklarını aralıyor ve henüz anlamadığı bir çaresizlik dansıyla dilimi onunkiyle buluşturuyorum.

Ya da belki de biliyordur, çünkü ondan da aktığını hissedebiliyorum, sonunda havaya çıkana kadar ikimizi de boğuyor.

"Bebeğim, sorun ne? Seni yediye kadar beklemiyordum."

"Biliyorum, özür dilerim," diyor, sanki cehennemden gelen bir baş ağrısını savuşturuyormuş gibi narin bir elini alnına bastırarak. "Sadece hastane yönetim kuruluyla yaptığım toplantı iyi geçmedi ve seninle her şeyi konuşmam gerekiyordu. Seni birkaç kez aramayı denedim ama sen..." Beton zemindeki cep telefonumu fark edince sesi kesiliyor. Ya da eskiden telefonum olan şeyi. "...cevap ver."

"Evet, bunun için üzgünüm. Zaten yenisine geçme vaktim de geldi."

"Peter," diyor dikkatle, "neler oluyor? Senden haber alamadım."

Bütün hafta. Arabada her şey yolunda, değil mi?"

Ellerimi yüzümde gezdirip bir mucize olması için dua ediyorum. Arkamı döndüğümde arabanın son on beş dakika içinde minik periler tarafından sihirli bir şekilde tamamlanmış olması için dua ediyorum. Ya da günlerimi yanlış hesaplamışımdır ve Wendy için bunu düzeltmek için hâlâ *bir* haftam daha vardır -sadece *bir* hafta yeter bana.

Ama onun endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda, bunların hiçbirinin olmayacağını biliyorum. Sevdiğim kadını destansı bir şekilde hayal kırıklığına uğratmak üzereyim. Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamam.

"Wen, çok üzgünüm," diye mırıldandım. "Arabanın son parça sevkiyatı yetişmedi -ya da bir yere yetişti ama buraya değil- ve araba Cumartesi'ye kadar bitmeyecek."

Yüzündeki ifade endişeden inançsızlığa dönüşüyor. Sanki yeterince inkar ederse gerçek olmayacakmış gibi başını sallıyor. "Hayır," diyor, sesi yumuşak. "Bana bunun yapılacağına söz vermiştin. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağına söz vermiştin."

"Biliyorum."

"Lütfen bana bunun korkunç bir şaka olduğunu söyle. Kendime gelmem muhtemelen otuz dakika sürecek ve sonra buna güleceğiz. Sadece bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Keşke yapabilseydim." Bel Air'in bir ayı aşkın süredir durduğu yeri işaret ediyorum. "Ama geçen hafta sonundan farklı görünmüyor."

Yanakları kızarıyor ve gözleri koyu lacivert havuzlara dönüşüyor, bu da tutkuyla dolup taşıtığını gösteriyor. Ama bu iyi türden değil. Bu

öfke meleği gibi kızgın. "Buna inanamıyorum. *Arabasız* bir arabayı açık artırmayla satamam. Az önce senin güvenilirliğin ve Bel Air'in durumu hakkında sorguya çekildiğim bir toplantıda oturdum ve onlara her şeyin plana göre hazır olacağına dair güvence verdim. *Bunu bana nasıl yaparsınız?*"

"Dur bakalım. Ben bir şey *yapmadım*. Teslimat şirketi üzerinde kontrolüm yok. Zamanında elimde olsun diye acele sipariş verdim. Sevkiyatı kaybettiler."

"Hadi ama Peter. Teslimat şirketinin işleri batırmış olabileceğini anlıyorum ama bu tamamen onların hatası değil. Sana en başından beri o arabanın sahip olduğumuz zaman dilimi için çok fazla iş olduğunu düşündüğümü söyledim, ama sen endişelerimi görmezden geldin. Buna bir de Cuma gecesi partilerini, yarışlarda takılmayı ve araba üzerinde çalışmanın gerekirken Tanrı bilir başka neler yaptığını eklersek, arabanın bitmemiş olmasına şaşmamalı!"

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve vücudumdaki tüm kaslar kilitleniyor, Croc'un bana yanlış yaptığım her şeyi bağırarak söylediği türden bir saldırıya hazırlanıyorum. Wendy'nin bana asla el kaldırmayacağını biliyorum - kaldırırsa bile fazla zarar veremezdi - ama beynim şu anda mantık dinlemiyor. Tepki veriyor, kas hafızasını kullanıyor ve hiçbir şeyi doğru yapamayacağımı öğrendiğim o yere batıyor, o zaman neden deneyeyim ki?

"Bu işi yapabileceğime inandığınızı iddia etmiştiniz. Eğer bunların hepsi yalansa ve bu işi başarabileceğimden bu kadar emin değilseniz, işinizi başka bir yere taşımalıydınız."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırır. "Arabayı yeniden inşa etme yeteneğinden şüphe etmedim. Zaman çizelgesi yönetim becerilerinizi ve sorumluluk anlayışınızı sorguladım. Zamanın tükeniyorsa, projeye harcamak için boş zamanından fedakârlık etmeliydin."

"Neden, gece gündüz çalışıp senin gibi mutsuz olayım diye mi? Tink ve çocukların eğlenmesini sağlamamın bir nedeni var. Eğer tek yaptığın iliklerine kadar çalışmaksa hayat yaşamaya değmez."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve öfkemi bir kılıcın bir uzvu kesmesi kadar etkili bir şekilde kesiyor. İç çekerek onu kollarıma almak için hamle yapıyorum ama o bir elini kaldırıyor ve geriye doğru duraklayan bir adım atıyor.

"Hayır," diyor, sesi hayal kırıklığıyla kalınlaşarak. "Bu iş için geri dönebileceğimi, bir macera yaşayabileceğimi ve her ikisine de sahip olabileceğimi kendime gösterebileceğimi düşünmüştüm. Şimdi bu her şeyi daha da zorlaştıracak. Asla geri dönmeliydim."

"Wendy," diye mırıldanıyorum.

"Sanırım yıllar önce yollarımızı ayırmakta haklıydık. Eğlenmek ve bir sonraki macerayı aramakla ilgili olduğu sürece aramızdaki her şey harika." Titrek bir nefes alıyor, sonra bırakıyor ve bir elini akçaağaç şurubu şelalesi saçlarında gezdiriyor. "Ama yetişkin olmak böyle bir şey değil Peter. Seninleyken anı yaşamayı seviyorum çünkü itiraf etmeliyim ki bazen diğer uçta oluyorum. Ciddi şeylere çok fazla odaklanıyorum ve küçük zevklerin tadını çıkarmayı unutuyorum. Aradaki fark, çok çalıştığım için kovulmam, evden atılmam ya da kötü bir şöhret kazanmamam. Yani, eğer eğlence ve sorumluluk arasında bir seçim yapmam gerekirse, ben ikincisini seçerim, oysa siz eğlenceyi seçersiniz. Her seferinde."

Onu kaybediyorum. Lanet olası kayıp bir sevkiyat yüzünden onu kaybettiğime inanamıyorum. "Eğer mallar buraya olması gerektiği gibi gelseydi-"

"Doğru. Sevkiyat, biliyorum." Sözleri anladığını söylüyor ama ses tonu farklı. "Tanrı seni sorumluluk almaktan korusun."

"Wen-"

"Senin için bu sadece bir sevkiyat, ama benim için tüm geleceğim." Bir elini saçlarının arasından geçirip kısa bir süre yumruk yaptıktan sonra yenilgiyle kolunu bırakıyor. "Boş ver. Şu anda bunun için zamanım yok. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım. B planı sanırım, ki bunu en başta yapmalıydım. İhtiyacınız olan diğer şeyleri aldıktan sonra işi bitirebileceğinizi varsayıyorum."

"Evet." Yerde yatan sönük bir balon gibi sesimdeki tüm sıcaklık kayboldu. "Ben bitiririm."

"Harika. Lütfen tahmini tamamlanma tarihi konusunda beni bilgilendirin, böylece alıcı ile teslim alma konusunda ayarlamalar yapabilirim." Telefonuna baktı, sonra "Gitmem gerek. Kendine iyi bak. Çocuklara hoşça kal dediğimi söyle."

Dönüp garajdan çıkmaya başlıyor ve attığı her adımla kalbimin etrafındaki tabuta bir çivi çakıyor. Kalbim asla Wendy Darling için attığı gibi kimse için atmayacak. Benden ilk uzaklaştığında zar zor hayatta kalmıştı. Onu hayatta tutan tek şey, bir gün Varolmayan Ülke'ye döneceğine dair aptalca, minicik bir umuttu.

Ve yaptı da.

Onunla hep hayalini kurduğum ikinci şansı yakalamıştım ve şimdi o da gitti. Bu sefer kalbimden geriye kurtaracak bir şey kalmayacak. Önemli değil, çünkü Wendy hayatımda olmadan, zaten o değersiz kasa ihtiyacım yok.

"Wendy," diye ağızımdan kaçırıyorum gururum geri itmeden önce.

Duruyor ve birkaç acı dolu uzun saniye boyunca arkasına bakmayacağını düşünüyorum... sonra bakıyor. Cebimdeki yüzük kutusunu yumrukluyorum, köşeleri etime batıyor. Duygusal acıma eşlik eden fiziksel bir acı.

Gözlerini kırıştırıyor ve kirpiklerinin kenarında dengelenen gözyaşları taşarak yanaklarından aşağı süzülüyor. Nem, onunla mümkün olduğunca uzun süre kalmak için çaresizmiş gibi tenine yapışıyor. Kalması için ona yalvaramayacağımı bildiğim halde gitmesine izin vermekten korkarak burada dururken farklı olmadığımı fark ediyorum.

Aşkımızın hikayesi böyle. Ben her zaman benim için fazla iyi olan kıza tutunan köylü çocuğu oldum. O benim ayım için okyanusun gelgiti gibi. O istediği yere akmakta özgür, ama ben gökyüzüne bağlıyım. Onu kendime çekmek için sahip olduğum gücü kullanıyorum, ama kaçınılmaz olarak ait olduğu yere kaymadan önce sadece bir süre tutunabilirim.

Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. O daha büyük şeyler için yaratılmıştı.

Daha büyük şeyler içindi. Gitmesine izin vermeliyim. Tekrar.

"Seni seviyorum Peter," diye fısıldıyor gözyaşları arasında.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ölene kadar söyleyeceğim kelimeleri zorlayarak söylüyorum.

Gün

"Seni daha çok seviyorum, Wen. Her zaman."

Dudaklarının kenarları beni sarsan titrek, hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor.

Çekirdeğime kadar. Ve sonra garajımdan ve hayatımdan çıkıp gitti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

PETER

Sonra..

. 18

yaş

Wendy'nin kolları belime dolanmış halde motosikletimle sokaklarda yarışırken, göğsüm mutluluktan patlayacak gibi oluyor. Uzun zamandır bu günü bekliyordum. Ona ne söyleyeceğimi ve cebimde sakladığım mezuniyet hediyesini ona -ya da bize- nasıl vereceğimi en ince ayrıntısına kadar planladım. Bu konuda sinsî davranmam gerekti ama birkaç hafta önce meşe palamudu fıstığı "öpücüğünü" çalmayı başardım, böylece onda ve yüksüğümde bazı küçük değişiklikler yapabildim.

Wendy önümüzdeki hafta liseden mezun oluyor ve o zamana kadar ben de Bayan Mills ile son sınavlarımı vermiş olacağım. Wen bana önümüzdeki hafta sonu okuldaki etkinlik ve ailesiyle vereceği parti nedeniyle çok meşgul olacağını söyledi, ben de kutlamamızı bir hafta erken yapabileceğimize karar verdim.

Okyanusa yaklaştıkça hava daha da tuzlanıyor ve sadece kokusuyla bile içimdeki duyguları harekete geçiriyor, buranın sevdiğim kızla benim özel noktam olduğunu biliyorum. Sanırım o da bunu hissediyor çünkü kolları beni daha sıkı sarıyor ve vücudu arkamda eriyor.

Kumu çekerek doğruca okyanusa yöneliyorum, sonra sağa kıvrarak kıyıya vuran sığ suda ilerliyorum. Bacaklarını belime dolayıp kollarını iki yana açarak arkasına yaslanırken lastiklerden çıkan sprey onu ciyaklatıyor ve güldürüyor.

Daha fazla bekleyemeyerek bisikleti yavaşlatıyorum ve köpüğün tam ortasında duruyorum. Bizi sabit tutmak için ayaklarımı yere koyuyorum, sonra da kucağında dönmesine yardım ediyorum, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Merhaba," diyor gülümseyerek.

Kıkırdıyorum. "Sana da merhaba."

Yüzünü ellerimle çerçeveleyerek dudaklarını ağızla öpüyorum, vanilya aromalı dudak kremi ile tuzlu buğu izlerinin tadını çıkarıyorum. Ben onun ağzına gömülürken o da tırnaklarını belime batırıyor, dillerimizi birbirine doluyor ve yaşadığım her duyguyu bu çok önemli ana döküyorum.

Sonunda, işleri çok ileri götürmeden ve onun içine girmeden önce bizi hava almaya zorluyorum. Plan bu olmadığından değil - ne kadar sık yaparsam yapayım plan *her zaman budur* - ama önce konuşmamızı istiyorum. Ona hediyesini vermek ve plajımızda ay ışığı altında onu gerçek öpücüklerle boyarken "öpücüğümün" vücudunu süslediğini görmek istiyorum. Bu konuda en az yüz kez fantezi kurdum ve azgın libidomun düzen dışına çıkarak her şeyi mahvetmesini istemiyorum.

"Peter, seninle konuşmam gereken bir şey var."

Kahretsin. Geceyi aklımdan geçirirken, Wendy'nin olayların gidişatını değiştirecek bir şey söyleyebileceğini ya da yapabileceğini hiç hesaba katmamıştım. Neyse ki doğaçlama konusunda çok iyiyim.

"Aklında ne var?" Mavi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. Her zaman yaptığım gibi başparmağımla onu serbest bırakırken ağzım bir tarafa doğru kıvrılıyor. "Hadi Wen, söyle bana."

"Queens Üniversitesi'ne kabul edildim."

Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Doğu Carolina'ya gideceğini ve evde yaşayacağını sanıyordum."

"Çünkü Queens'ten haber alamamıştım. Babam sonunda başvurumun durumunu sormak için aradı ve kabul mektubunu aylar önce gönderdiklerini söylediler. Postada falan kaybolmuş olmalı," diyor eliyle küçümseyerek ve sonra heyecanla konuşmaya devam ediyor. "Her neyse, cevap gelmeyince başka bir yere gitmeyi seçtiğimi düşünmüşler ama benim için hâlâ yer varmış, yani kabul edildim."

"Vay canına, bu harika. Hâlâ evde yaşamayı mı planlıyorsun?"

Gülümsemesi duraksıyor ve omuzları hafifçe çöküyor. Cevabından hoşlanmayacağımı anlamama yetecek kadar. "Hayır. Queens Charlotte'da, neredeyse beş saat uzaklıkta."

"Bu... uzak."

Buna başka nasıl cevap verebilirim bilmiyorum. Onu okulda görmek için gidiş-dönüş on saat araba kullanmamın imkanı yok. Tek ulaşım aracım

Bu hurda motosikleti tamir ettim, ama şehir içi sürüşten başka bir şey için iyi değil. Otoyolda veya uzun süreler boyunca asla güvenmezdim.

"Biliyorum," diyor, "ama babamın ailesindeki herkes orada okumuş, yani bu bir aile geleneği. Ve gerçekten harika bir finans departmanları var; ayrıca babamın bağlantıları sayesinde yerel firmalardan birinde staj yapabilirim, bu da diplomamı aldıktan sonra bana avantaj sağlayacak."

Söylediği her şeyin harika bir şey olduğunu kabul ediyormuş gibi başımı sallıyorum, oysa aslında çılgılık atmak ve ona bunların hiçbirinin iyi olmadığını söylemek istiyorum. Beni terk etmemesi gerekiyordu. Her zaman konuştuğumuz gibi Varolmayan Ülke'de benimle kalması gerekiyordu.

"Okul ne zaman başlıyor?"

"Sonbahara kadar olmaz ama babam beni önümüzdeki hafta başlayacak bir yaz programına yazdırdı."

Boğazımı temizleyerek ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Bu harika, Wen.

Sizin adınıza gerçekten çok sevindim. Eminim çok eğleneceksiniz."

Gözlerinde endişe parlıyor. "Peter, benimle gelmeni istiyorum. Birinci sınıf öğrencileri ilk yıl yurttan kalmak zorunda, ama ondan sonra senin dairene taşınabilirim. Charlotte büyük bir şehir, sen bir iş bulabilirsin, ben de ilk yılımdan sonra masraflara yardımcı olmak için yarı zamanlı bir iş bulurum. Bu işi yürütebiliriz, sen ve ben, her zaman planladığımız gibi. Sadece başka bir yerde olur."

Okyanus esintisi hızlanıyor, saçlarını batıya doğru savuruyor, karamel saç telleri sanki geleceği onu şimdiden benden uzaklaştırıyormuş gibi yana doğru dalgalanıyor.

"Tink ve çocukları bırakamam. Onlara göz kulak olmalıyım, yoksa Croc'un ne yapacağı belli olmaz."

Geçtiğimiz yıl, nihayet dolmaya başladım ve şimdi o pislikten daha büyük ve daha güçlüyüm. Onlardan birine bir daha elini sürerse bunun bedelinin ağır olacağını bilmesini sağladım. Eğer gidersem, onun tacizlerine katlanmak zorunda kalmayacaklarına dair güvenceleri de benimle birlikte gidecek.

"Ah, tabii, elbette." Aramızdaki ellerine bakıyor, sonra sözlerini teyit edercesine başını sallıyor. "Hayır, haklısın. Onları bırakamazsın."

Burnunu çekiyor ve ben panikle yüzüne bakmak için çenesini kaldırıyorum. Gözyaşları ılık esintide neredeyse düştükleri kadar hızlı kuruyor ve ben

Kanıtların silinmesini mi tercih ederim yoksa en azından etkilenmediğini bilmek beni rahatlatır mı bilemiyorum.

"Ağlama, Wen. Bu senin için çok iyi bir şey olacak." "Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?"

"Benim için endişelenmeyin. Zaten ayarlanmış bir tamirci işim var. Oda ve yemek de dahil, yani oldukça iyi bir anlaşma."

Doğruyu söylüyorum, sayılır. İstersem sahip olabileceğim iş, Croc'un diğer dükkanında çalışmak ve Jolly Roger Clubhouse'da yaşamak, ki bu aslında steroidli bir motorcu çetesi. Hook'un okuldan ayrıldıktan sonra oraya gittiğini öğrendim. Kulağa geldiği kadarıyla orada başarılı olmuş ve Korsanlar adını verdiği bir grup suçluyu toplamış. Ama o ekibe katılıp yasadışı işlere bulaşmamın imkanı yok. Wendy beni hayal kırıklığına uğrattı, diğer çocukları böyle bir hayata sürüklemeyeceğinden bahsetmiyorum bile. Başka bir şey bulurum. Her zaman bulurum.

"Kulağa harika geliyor," diyor, ses tonu coşkudan yoksun. Birkaç saniye sonra, normalde kendine güvenen kızımın beklediğim bir itiraf fısıldıyor. "Korkuyorum Peter."

Koruyucu yanımda alevleniyor, onun şeytanlarıyla savaşmaya hazırım, her neyse ya da her kimlerse. "Neyden korkuyorsun?"

"Ya iyi değilsem? Finansal planlama işi hala bir erkekler kulübü, ya kimse beni ciddiye almazsa?"

Gerçek bir tehlike altında olmadığı için rahat bir nefes alıyorum. "Bu çok saçma," diyorum çarpık bir sırıtişla. "Herkes bir kızın yirmi erkekten daha faydalı olduğunu bilir."

Bir burun çekme daha, ama bu sefer sulu bir gülümsemeye paylaşıyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Yüzde yüz," diyorum ve bunda ciddiyim. "Büyüyünce harika şeyler yapacaksın, Wendy Darling. Ne yapmayı seçersen seç, insanların hayatında bir fark yaratacaksın. Tıpkı benimle ve Kayıp Çocuklar'la yaptığın gibi."

Saçlarını kulaklarının arkasına tarıyorum ve yüzünü tutuyorum, gözlerimde ruhumdaki her bir hakikat zerresini görmesini istiyorum. "Kendinden asla şüphe etme. Bayan Mills, bir şeyi yapabileceğinden şüphe ettiğin anda, onu yapabilme yeteneğini sonsuza dek yitirdiğini söylüyor. Bu bana oldukça iyi bir tavsiye gibi geldi."

"Seni çok özleyeceğim."

Son kelimesi bir hıçkırıkla kesiliyor ve onu göğsüme doğru çekip, tişörtümü ikimize yetecek kadar gözyaşıyla ıslatırken ona sıkıca sarılıyorum. Cebimdeki yüzük kutusu, temsil ettiği yerine getirilmemiş sözle uyluğumu yakıyor: biz, birlikte, şimdi ve her zaman. Artık fiziksel olarak gerçek olmayabilir ama bu, onu kendi kalbimden daha kolay söküp atabileceğim anlamına gelmiyor. Wendy her zaman benimle olacak, her zaman benim bir parçam olacak. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

Yanağımı başının üstüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve ipeksi saçlarının tenimdeki hissini hatırlıyorum. "Uyku ile uyanıklık arasındaki o yeri biliyor musun, hâlâ rüya gördüğünü hatırlayabildiğin o yeri?" Hafifçe başını sallıyor, ıslak kirpikleri boğazımın dibinde dalgalanıyor. "Seni her zaman seveceğim yer orası. Orada bekliyor olacağım."

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerinde taze yaşlar yüzüyor. "Seni seviyorum, Peter."

"Seni daha çok seviyorum, Wen," diye mırıldanıyorum.

Sonra birbirimizde son bir kez kendimizi kaybederken ona ne kadar çok olduğunu gösteriyorum. Şafaktan bir saat önce, yanağı omurgamın çukurunda dinlenirken ve kolları belimi son kez kavrarken sessizce at sürüyoruz. Hediyesi ona verip vermemeyi düşünüyorum, ama onları sonsuza kadar birlikte olmamızın bir sembolü olarak düşünmüştüm ve bu olmayacak. En azından şimdi.

Belki onları saklarsam bir gün bana geri döner ve ben de o zaman ona verebilirim. Bizim için yeni bir başlangıcın sembolü olurlar, geçmişimizi onurlandırmanın ve geleceğimizi temsil etmenin bir yolu.

Evinin önüne geldiğimde bisikletten iniyor ve yanımda duruyor. Kolumu beline doluyor ve onu yanımda tutuyorum, gerekenden daha erken gitmesine izin vermeye isteksizim.

"Vedalarından nefret ederim," diyor usulca.

"Elveda deme. Elveda uzaklaşmak demektir ve uzaklaşmak unutmak demektir. Beni asla unutma, tamam mı?"

Elini uzatıp yüzüme doğru sarkan bir tutam saça parmak atıyor. "Asla yapamam."

Sonra son bir öpücükle onu yavaşça kaldırıma itiyorum, gözlerimin arkasındaki sızı daha da kötüleşmeden dönüp gitmesi için dua ediyorum. Onun için güçlü ve mutlu olmama ihtiyacı var ve ona ihtiyacı olandan başka bir şey veririm lanetleneceğim.

Geriye doğru yürürken dualarım cevapsız kalıyor, sanki son altı yılda birlikte yaşadığımız binlerce anı geri sarıyormuş gibi

yıllarca. Sonunda döner ve kafeslerden tırmanarak balkonuna çıkar. Oraya vardığında trabzandan aşağı bakar ve elini kalbinin üzerine koyar.

Seni seviyorum, Peter.

Yumruğumu kendime bastırıyorum.

Seni daha çok seviyorum, Wen.

YİRMİNCİ BÖLÜM

TINK

Şimdi...

Ne boktan bir gün. Bugünün tüm hayatımın olmasa bile yılımın en önemli günlerinden biri olacağını sanıyordum. Peter ve Wendy temelli olarak ayrıldılar, bu da Peter'ın her zaman olması gerektiği gibi *benim olduğumu* iddia etmek için yolumda duran kimse olmadığı anlamına geliyor. Öyleyse neden kendimden geçip sevinçten zıplamıyorum ya da Mide Bulandırıcı İyi Cadı Wendy'ye karşı kazandığım zaferin tadını çıkarmıyorum?

Muhtemelen sevdiğim adam hiç görmediğim kadar mutsuz olduğu içindir.

Onu.

On yıl önce bu kadar üzgünse bile ben bilmiyordum. Çok fazla görüşmedik.

son hafta okuldaydı. Taşındıktan sonra da uzun bir süre onu görmedik. Çocuklar ve ben onun hala buralarda olduğunu biliyorduk çünkü Croc her elini kaldırdığında kendini kontrol ederdi. Eğer Peter ortadan kaybolsaydı, o barbarın canı ne isterse onu yapmasına engel olamazdık.

Sonunda Peter geri gelmeye ve dışarı çıktığımızda bizimle planlar yapmaya başladı. Yıllar sonra, hepimizi bir arada tutma sözünü bir ev ve kendimize ait bir işle yerine getirdi. Yaşım ilerledikçe Peter'ın beni bir kadın olarak fark edeceğini sanmıştım, kanatlarını kaybetmiş sihirli bir peri olduğuna inandığı küçük kız olarak değil. Onunla birlikte olmaktan memnundum, bir gün bana gözlerinde dostça bir şefkatten başka bir şeyle bakacağından emindim.

Wendy ortaya çıkınca hatamı anladım. Bu kadar kayıtsız olmamalıydım. Lily, bir kadın bir şey istiyorsa, arkasına yaslanıp onun kendisine gelmesini beklemek yerine peşinden gitmesi gerektiğini söylüyor. Ama

Ama artık çok geçti. Peter onun tuzağına düştü, tıpkı biz çocukken yaptığı gibi.

Peter bugün LB'ye gelmedi. Yataktan çıkıp çıkmadığından bile emin değilim. Dün Wendy gittikten sonra bardan bir şişe viski aldı ve saatlerce içti. Tek iletişimi insanlara hırlamak ya da defolup gitmelerini söylemekti. Thomas bile ondan bir şey öğrenememişti.

Saatlerce merdivenlerde oturup korkuluktaki çıtaların arasından onu izledim. Tek bir damla gözyaşı dökmedi ama yüzündeki ifade sanki içten içe parçalanıyormuş gibiydi ve bu beni öldürüyordu. Onun bu kadar üzgün olduğunu bilmekten nefret ediyordum ama kendime bunun geçici olduğunu söyledim. Çok yakında Wendy Darling'le ilgili her şeyi unutacak, tıpkı geçen sefer olduğu gibi, o zaman ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim ve ne kadar kör olduğunu anlayacak. İhtiyacı olan kadın başından beri gözünün önündeymiş.

Telefon çalıyor, ben de resepsiyon ahizesini kaldırıyorum -bugün aletlerle çalışamayacak kadar dikkatim dağınık olduğu için masa başı görevine gönüllü oldum- ama telefon çalmaya devam ediyor. Cep telefonum olduğunu fark edince diğer telefonu bıraktım ve aramayı bağlamak için kaydurdum.

"Hey, Lil."

"Sakin bana hey Lil demeyin, Bayan Bell. Bu devasa sandığı dükkanımdan ne zaman çıkaracaksınız? Neden burada ki? Arabayı bitirmek için buna ihtiyacın yok mu?"

Burnumun kenarını sıkarak dirseğimi masanın üzerine koyuyorum ve beynime savaş açmayı vaat eden baş ağrısına karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Henüz değil, bilmiyorum. Pazar günü alırım, tamam mı?"

"Ama etkinlik yarın. Güneş'in ne faydası var- Oh, sürtük, bana düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle."

"Peki, ne yapmıyorum-"

"Evet, öylesin! Tink, benimle dalga mı geçiyorsun? Bu yüzden mi Tobias ve Ty, Peter'ın derin uçlara gittiği konusunda telefonumu havaya uçuruyorlar?"

Çabuk, konuyu değiştir. "İkizler neden senin telefonunu patlatsın ki?"

"Hayır, benimle bu saçmalığı deneme bile. Bu iş ciddi. Her şeyi mahvedeceksin. Sadece Peter ve Wendy'nin ilişkisini değil, bir planlamacı olarak itibarını ve şirketini de mahvedeceksin. Aklından ne geçiyordu?"

Sandalyeyi arka duvara bakacak şekilde döndürüyorum ve telefona doğru tıslıyorum. "*Düşünüyordum da*, eğer parça sevkiyatını gizleyebilirim ve Wendy'ye Peter'ın her zaman onun için gelmeyeceğini kanıtlayabilirsem, bize *ya da* ona ait olmadığını anlayacak ve bizi sonsuza dek yalnız bırakacak. Ben de bunu düşünüyordum."

"Şimdi miydin?"

Arkamdan gelen derin ses karşısında şaşkınlıkla irkiliyorum ve elimi hızla atan kalbime bastırarak ön tarafa dönüyorum. "Oh, kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Evet," der Michael. "Kahretsin doğru. Telefonu kapat, Tinker Bell."

Michael'ın boğuk ve emredici sesi ile ela gözlerinin birleşimi özgür irademi delip geçiyor ve karşı koyamayacak kadar yaralı hale getiriyor. Elimini bırakarak başparmağımı Lily'yle olan görüşmemi kesen kırmızı düğmeye basıyor, o da bana neler olduğunu anlatmam için bağılıyor.

Michael Darling o gün hastanede olduğu gibi görünmüyor. *Daha iyi* görünüyor. Saçları doğal rengi olan altın kahverengisine dönmüş ve gülünç Beyaz Atlı Prens kostümü yerine -tamam, bir şekilde olması gerekenden daha az gülünç hale getirmiş- siyah pantolon ve kolları kaslı ön kollarına kadar kıvrılmış kayrak grisi bir elbise gömleği giyiyor. Hiçbir zaman beyaz yakalı tipleri tercih etmedim ama Michael'ın şık kıyafetlerinin içini güzelce doldurmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Biz çocukken, yapışkan ve yumuşaktı, iyi bir aileden gelen, zorlukların ya da istismarın nasıl bir şey olduğunu bilmeyen saf bir çocuktuk. Tıpkı Wendy ve diğer kardeşleri John'dan nefret ettiğim gibi ondan da nefret etmeme neden oluyordu.

Ancak bu çocuğu, ön resepsiyon alanımızda duran, gözleri çelik gibi bakan ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş etkileyici adamla kıyaslamak zor. Boğazımı temizleyerek onu her zamanki kabalığımla selamlıyorum. "Ne istiyorsunuz?"

"Buraya Peter'a kız kardeşimin son on iki saattir neden ağladığını sormaya geldim ama sanırım artık biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun." *Güzel cevap, Tink. Bağırsaklarını muşambanın üzerine döktüğünü duymuş olması önemli değil.*

Michael'ın gözleri arkamda Peter'ın ofisine kaydı. "Patron içeride mi?"

"Hayır," diyorum, gülümsememden hissetmediğim bir alaycılık damlıyor. "Özel bir gün geçiriyor."

"Güzel."

Ben daha ne olduğunu anlamadan Michael tezgahın arkasına geçiyor, kolumun üstünden tutup beni ofise sürüklüyor ve kapıyı kilitleyip vitrinin üzerindeki mini panjurları indiriyor.

Ateş püskürerek kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama-"

"Sana tam olarak kim olduğumu söyleyeceğim," diyor beni duvara yaslayarak. "Ben senin hesaplaşmanım. Senin uyanma anınım."

Aramızda bir adımdan az mesafe var ve vücudunun sıcaklığı, köprücük kemiğinden göbeğe kadar uzanan sıcak parmak uçları gibi açıkta kalan tenimi okşuyor. Kokusu kolalı pamuk ve şehir güneşinin karışımı, sanki şık kıyafetleriyle şehir merkezinde gezintiden gelmiş gibi. Aks yağı ve motor yağı kokmayan bir adama hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bu farklı bir şey. Kötü bir farklılık değil, sadece... taze bir farklılık.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Aslında öyle olduğunuzun farkına varmanızdan bahsediyorum, Peter Pan'a aşık *değilim*. Hem de hiç."

Soldan gelen bu saçma iddia beni o kadar şaşırttı ki güldüm. "Peki bunu nereden biliyorsun? Son baktığımda kendi duygularımdan ben sorumluydum, sen ya da bir başkası değil."

"Doğru, öylesin. Ama birini sevmenin, her zaman seninle ilgilendiği ve sana göz kulak olduğu için sevmek arasındaki farkı anlayamayacak kadar masumsun-" Bakışları vücudumda geziniyor. "-ve bir kadının bir erkeğe çok daha içgüdüsel bir düzeyde ilgi duyduğunda hissettiği türden şeyler."

Lanet olsun. Nefes almakta zorlanıyorum, sanki her şeyi bilen tavırla odadaki tüm havayı emmiş gibi ve bu beni sinirlendiriyor. Düşünüyorum. Şu an ne olduğumdan tam olarak emin değilim. Ama bu pisliğe bunları itiraf etmeden önce burun halkamı bir kerpetenle sökerim.

"Sanırım bana, *sana* karşı böyle bir çekim hissettiğimi söyleyeceksin?"

"Kesinlikle."

Homurdanıyorum. "Bu çok zengin."

"Bunu size kanıtlamamı ister misiniz?"

Omuz silkiyorum ama omuzlarımda ağırlık hissediyorum, bu yüzden işe yaradığından bile emin değilim. "Fişlerini ne ateşlerse ateşlesin, London."

Bu lakabın nereden geldiğinden emin değilim ama kesinlikle işe yarıyor. *Bana* -ve ona- iki farklı dünyadan geldiğimizi hatırlatıyor. O

benim onu anlamamdan daha kısa sürede beni anlayamaz. Michael bir avucunu başımın üzerinde birleştiriyor ve eğilerek beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Doğrudan bir meydan okumayla çenemi kaldırıyorum. *En iyi atışını yap. Beni korkutamazsın.*

"İşte size açıldığınızda vücudunuzda meydana gelen bazı şeylerle ilgili bir fizyoloji dersi. Nefesiniz sığlaşır, kalp atış hızınız ve kan basıncınız yükselir. Meme uçlarınız sertleşir ve daha hassas hale gelir. Ayrıca daha sık göz kırparsınız ve göz bebekleriniz büyür. Gözbebeklerinizin rengi koyulaşır, tıpkı sizinki gibi, bahar yeşilinden derin bir zümrüde dönüşür."

Kahretsin, kahretsin. Nefesimi düzene sokmak, gözlerimi açık tutmak ve kalp atışlarımın yavaşlamasını sağlamak için elimden geleni yapıyorum ama işe yarıyor gibi görünmüyor. Sesi en sevdiğim vanilyalı şeker peelingi gibi sert ve tatlı bir şekilde aşındırıcı, var olduğunu bilmediğim yeni bir katmanı ortaya çıkarıyor.

Yutkunarak, normalde sonsuz olan iğneleme kuyumda kalan birkaç damlayı topluyorum ve bunun onu uzaklaştırmaya yeteceğini umuyorum. "Görünüşe göre üniversite derslerinin karşılığını almışsın London. Aferin sana."

"Hayır, benim için iyi olan şey, tüm bunları senin üzerinde görebilmem... şu anda."

Gözlerini benimkilerden çekip nabzımın tam hızda çalışan bir dövme makinesi gibi boynumda attığı yere götürüyor. Sonra daha aşağıya, meme uçlarımın sütyenimin pamuğuna sıkıştığı yere, kabaran göğsümün onları ikiz teslim bayrağı gibi salladığı yere. Bana hiç dokunmadan, bakışları ardında karıncalanmalar bırakıyor ve bedenim kendi iradesiyle ona doğru eğilmeye başlıyor.

Neyim var benim böyle? Kendimi ham ve açıkta hissediyorum, suyun yanında dans eden canlı bir tel gibi. Her an düşebileceğimi ve hayatımın şokunu yaşayabileceğimi bilmek tehlikeli ve baştan çıkarıcı ve kısa devre yapıp öleceğim anlamına gelse bile risk almaya değer hissetmeye başlıyorum.

La petit morte. Küçük ölüm. Fransızlar buna orgazm diyor. En iyi arkadaşımın ısrarlarına rağmen kendime vermeyi reddettiğim şey, çünkü Peter'ın bana ilkimi vermesini istedim. Ama şimdi kafam karıştı çünkü bu... bu hissettiriyor...

Michael yüzümü kavırıyor ve başparmağını çenemin altından geçirip kaldırıyor, sonra da yanağımın üzerinden geçiriyor. "Sana hep aşık oldum, Tink," diyor, sesi pekmez gibi kalın ve şekerli. "Çocukken senin güzel olduğunu düşünürdüm. Sonra seni savaş botların ve renkli dövmelerinle Sindirella gibi giyinmiş gördüm ve muhteşem olduğunu düşündüm. Ama

şimdi..." Gözleri kısa platin saçlarıma kayıyor, sonra salarımln üzerinde
geziniyor.

Vücudumu süsleyen çeşitli piercingler ve dövmeleer üstümdeki bluz ve kot pantolonun altından görünüyordu. "Kahretsin, çok güzelsin."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, değilim. Ben punk'ım. Lagün'de birkaç sarhoş tarafından sevimli, seksi, ateşli ve hatta seksi olarak adlandırıldım. Ama asla güzel olmadım. O kız kardeşin gibi kızlar içindir."

Daha sözümü bitirmeden kafasını sallamaya başladı. "Saçmalık. Sana bakan benim ve güzel olduğunu söylüyorum. Ve seksi. Ve seksisin," diyor sırtarak ve gülümsememek için yanağımı ısırıyorum.

"Her neyse," diyorum. "Seni böyle istemiyorum."

"Gerçekten mi?" Elini yüzümden indiriyor ve parmak eklemlerini göbek deliğimin etrafında bir daire çizerek sıyrıyor. Karnımı içeri çekerek keskin bir nefes alıyorum, ama o sadece eliyle takip ediyor. "Burada o kelebek hissini hissetmiyor musun?"

Tanrım, yapıyorum. *İstiyorum, istiyorum, istiyorum*. Yüzlerce minik kanat karnımın içinde öyle sert çarpıyor ki beni yerden kaldırabilir. Nefesim ayrılmış dudaklarımdan titriyor, ama hiçbir kelime gelmiyor. Düşünemiyorum, mantık yürütemiyorum. Sadece hissedebiliyorum, istiyorum, ihtiyacım var - lanet olsun, bu *ihtiyaç* nedir, bu kara büyü beni onun kemiklerine atlamak istememe neden oluyor, başka biriyle yapacağımı hiç düşünmediğim gibi-

Dudakları bir hırıltıyla benimkileri kaplıyor, dolu, sıcak ve *aç*. Açmaktan, onu yağmalaması ve sahiplenmesi için içeri davet etmekten başka bir şey yapamıyorum. Ağzımı yiyor, tadına bakıyor ve dillerimizi birbirine doluyor. Daha önce erkekler tarafından öpülmüştüm -önemli olan tek erkekle yapmadan önce nasıl yapılacağını bildiğimden emin olmak istedim- ama hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Onlar sıkıcı, neredeyse klinikti. Dişlerden ve bademciklerden kaçınırken dudakların ve dilin nasıl hareket ettirileceğine dair bir deney.

Bu...o değil. Bu ateş ve buz ve iyi bir savaşın sıcaklığı.

Onun yoğunluğuyla eşleştiğimde boğazımın arkasından bir inilti yükseliyor, ellerimi saçlarına sokuyor ve karnıma bastıran sert uzunluğa karşı eğiliyor. Bir bacağına benimkinin arasına sokuyor ve kalçasını bana sürüyor. Vücudumdaki elektrik zaplıyor ve öpüşmemizi kesen bir nefesle kollarında sarsılıyorum.

Fazla yakışıklı yüzüne şeytani bir gülümseme yerleşiyor. "Birinden o kadar tahrir olursan, doğru düzgün düşünemezsin." Zorlu nefesler arasında kıkırdıyor. "Ben de dahil, *lanet olsun*."

Küçük bir teselli mi? En azından burada azgınlık içinde erimeye hazır olan tek kişi ben değilim. Şu ana kadarki libidomu karşılaştırmak

Hayat boyu aseksüeller sonunda kendilerini gerçekten tatmin edecek bir sapkınlık keşfediyorlar. Görünüşe göre, benim sapkınlığım Michael Darling. Fuckity Fucksticks.

"Ne demek istiyorsun London?" diye çıkıştım. Çünkü hayvanlar köşeye sıkıştıklarında böyle yaparlar, kendilerine uzanan ele saldırırlar.

Bir adım geri atıyor ve kendini ayarlıyor, sanki aşağıda rahatsız edici bir durumla uğraşıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Bu beni çok eğlendiriyor ama yüz ifademi ilgisizlikle sabit tutuyorum.

"Demek istediğim Peter'a aşık değilsin. Eğer öyle olsaydın, şu anda seninle hiç şansım olmazdı. Taşaklarımı koparır ve akşam yemeğinde bana yedirirdin."

Delinmiş kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. Yani, haksız değil. Bana yanlış şekilde baktıkları için erkeklerin kışına tekme basmışlığım var. Ama bu şu anlama geliyor.

İç çekerek şakaklarımı ovuyorum. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kafam karıştı." "Öyle olduğunu biliyorum, *tatlım*. Ve ne olduğuna tam olarak inanmanı beklemiyorum.

Sana hemen söyleyeceğim. Ama Wendy ve Peter'a yaptığın şey yanlıştı," diyor, sesi yumuşak ve nazikleşiyor - ve az önce Fransızca bir sevecenlik terimi mi kullandı? "Ona aşık olsan bile, üzülerek söylüyorum ki buna asla karşılık vermeyecek. Seni en iyi arkadaşı gibi, kız kardeşi gibi seviyor. Ama o kız kardeşime derinden aşık. Onları bir çift olarak yok etmek, birey olarak yok etmekten başka bir şey yapmaz. İstedığınızı *sandığınız şeyi* elde edemezsiniz."

"Ne yapmam gerekiyor? Peter bana çok kızacak," diyorum, sesim ayak bileğimde çan olan küçük, kirli bir yetim olduğum zamanlardaki kadar küçük çıkıyor.

"Evet, affedecek. Ama seni affedecektir, özellikle de kız kardeşimi geri alırsa. Affetmeyeceği şey ise bunun Wendy'yi sonsuza dek kaybetmesine neden olması. Sana söz veriyorum." Eğilerek alnıma içimi pelteye çeviren tatlı bir öpücük konduruyor. "Doğru olanı yap ve bunu bir an önce yap. Bunu düzeltmek için fazla zaman yok."

Michael on dakikadan kısa bir süre içinde, yirmi yılı aşkın bir süredir inşa ettiğim zırhı yarmayı başardı ve şimdi burada derim yüzülmüş ve savunmasız bir şekilde duruyorum. Elimde kalan parçalara tutunarak çenemi kaldırıyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Uğradığın için teşekkürler London."

"Benim için zevkti, peri," diyor ve ofis kapısına doğru ilerliyor.

"Ben bir periyim, peri değil." *Tanrım, aykırı olmak için her şey var.*

Başını yana eğiyor, sonra sallıyor. "Hayır, yüzüme yumruk yemek istediğimde kardeşime peri diyorum. Ben pixie'yi daha çok seviyorum." Kapıyı açıp içeri giriyor, ama kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce göz kırparak ekliyor, "Oh, ve telefonlarıma cevap vermeye başla."

Sonra gitti, beni ziyaretinin etkisinde bıraktı ve vaat ettiği hesaplaşmayı düşünmemi sağladı. Lily'yi ararken "Kahretsin," diye tıslıyorum. Telefonu açtığında, onun bitmek bilmeyen sorularını susturup kendi sorularımdan birini soruyorum. "Şu sandığı eve getirebilir misin?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

PETER

Garajın zemini kan çanağına dönmüş gözlerimden bulanık görünüyor ama süpürgeyi beton zeminde iterek cep telefonumun paramparça olmuş parçalarını elimden geldiğince süpürüyorum. Keşke paramparça olmuş bir kalbi temizlemek bu kadar kolay olsaydı, ama o herif göğsümün içinde öyle bir kanıyor ki, bir paspas bile onu ememez.

Wendy dün gittiğinden beri kendimi viski ve daha fazla viskiyle uyuşturmak için elimden geleni yaptım. Bektan bir plandı ama işe yaradı. Bana kazandırdığı tek şey şiddetli dehidrasyon ve cehennemden kalma bir akşamdan kalmaydı. Nihayet saat iki civarında yataktan kalktım, sıcak suyumuz bitene kadar düşün altında durdum, sonra temizlenmek ve kafamı boşaltmak için buraya gelmeden önce birkaç şişe Gatorade içtim. Şimdiye kadar bunlardan sadece birini yapabildim.

"Yardım ister misin?"

Enkazı bir farasa iterken Tink'e bakma zahmetine bile girmiyorum. "Hayır, ben hallederim."

"Peter, dinle-"

Wendy'siz daha iyi olacağıma dair planladığı konuşmaya başlamadan önce onu durduruyorum. "Yardım etmek istediğin için minnettarım, ama şu anda bana eşlik etmen için uygun değilim ve kesinlikle konuşacak havada değilim."

Onun durduğu çöp kutusuna doğru ilerliyorum ve telefonumdan arta kalanları büyük varilin içine atıyorum.

"O zaman konuşmayalım," diyor, yüzümü tutup beni dudaklarımdan öpmeden bir saniye önce.

Garip bir *Alacakaranlık Kuşağı saçmalığıyla* bedenimin dışına çıkıyorum ve dudaklarımız kenetlenmiş ikimize bakıyorum, sanki bu garip bir bilmeceymiş gibi

çözmesi gerekiyordu. *Tinker Bell neden beni öpüyor? Daha da iyisi, neden ona izin veriyorum?*

Beynim sonunda ateşleniyor ve beni bedenime geri çekiyor. Tink'i omuzlarından tutup, kol uzunluğunda uzattım. "Ne halt ediyorsun sen?"

Daha da geri çekiliyor, elleriyle ağzını kapatıyor ve gözleri hayalet görmüş gibi kocaman açılıyor. "Kahretsin," diyor titrek bir sesle. "Kahretsin, Peter, bu *korkunçtu*."

İlk tepkim, evet öyleydi diye hatırlayana kadar alınmak oluyor. "*Tabii ki* korkunçtu Tink, sen benim *kardeşim gibisin*. Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü haklı olup olmadığını bilmem *gerekiyordu* ve haklıydı! Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*."

Hâlâ sarhoş muyum? Bu yüzden mi olanları takip edemiyorum? Tanrım, bir daha asla viski içmeyeceğim. "Kim haklıydı? Hangi konuda? Lütfen volta atmayı bırakıp benimle konuşur musun?"

"Her şeyi berbat ettim. Çok fena batırdım ve sen bana çok kızacaksın. Ben."

"Hadi ama, Sprite, neden ben-" O bir yol giymeyi bıraktığında ve buğulu gözlerini Bel Air'e kaydırduğunda boğazım düğümleniyor. "Hayır," diye mırıldanmayı başarıyorum. "Yapmadın."

Başını eğip yanaklarını sıvazlıyor, ama dikkatimi vermiyorum çünkü ima ettiği şey giderek daha fazla içime işliyor. Her geçen saniye içimde yanan ateşe bir kürek kömür daha atılıyor, ta ki cehennemdekilere rakip bir cehennem olana kadar.

"Bana o sevgiyatla oynamadığını söyle." Bir şey söylemeyince, sinirlendim. "*Söyle bana!*"

Başını kaldırıyor ve beynimin bir yerinde, solgun yanaklarından süzülen gözyaşlarını ve yüzündeki azap ifadesini gören, öfkeyle dolmamış küçük bir boşluk var. Ama onun için duyduğum normal endişe ihanetin acısıyla gölgeleniyor ve yerimde duruyorum.

"Yapamam!" diye bağıyor sonunda. "Yapamam çünkü ben de tam olarak bunu yaptım. Sevkiyatı durdurdum ve götürmesi için şoföre para verdim, böylece arabayı bitiremediniz."

Onun sözleri içimdeki yangının ortasına fırlatılan bir dinamit lokumu gibi. Son on sekiz saatin tüm acısı ve kaybı - Wendy olmadan hayatımın geri kalanında hissetmeye mahkum olduğum acı ve kayıp - içime çarpan uçucu duygulardan oluşan bir top mermisine dönüşüyor.

Kükreyerek, yumruğumun içinden patlamasına izin veriyorum ve alet göğsümün önünü yumrukluyorum. Parmak eklemlerim açıldı ama hiç acı hissetmedim. Henüz hissetmedim. Adrenalin harika bir şey ama yırtılan deri ve kan daha sonra çok acıyacağım anlamına geliyor.

"Neden, Tink?" Soruyorum, kelimeleri zorla çıkarırken boğazım düğümleniyor. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü sana aşık olduğumu sanıyordum. Onunla değil benimle olmanı istiyordum ve eğer bu işi batırırsan onun beni temelli terk edeceğini biliyordum."

Yere kaymak için bir kirişe yaslanıyor ve dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına alıyor. Birden ben de aynı şekilde bitkin düşüp metal katlanır sandalyeye yığılıyorum. Tink'in ne yaptığı önemli değil. Olan oldu ve ben de tamamen suçsuz değilim.

Her şeyi beş hafta önce, arabayı aldıktan hemen sonra sipariş etmeliydim. Üzerinde daha sık çalışmalıydım. Ben sadece Bel Air üzerinde çalışırken ekibin geri kalanı LB'deki işlerle ilgilenebilirdi. Tembellik etmeyi ve her şey için son dakikaya kadar beklemeyi seçtim. Bu benim sorumluluğumdu ve ben bunu yeterince ciddiye almadım. Arabanın tamamlanmamasında benim de hatam var, hatta daha fazla.

"Ondan neden bu kadar nefret ettiğini hiç anlamadım. Gençken, grupta senin yerini almasından korktuğunu sanıyordum, ama bunun asla olmayacağını bilmeni sağladım hep. Sonra belki de bunun anne meselesi olduğunu düşündüm -ki bunu anlıyorum- bu yüzden ondan sana karşı böyle davranmayı bırakmasını istedim ve o da bunu yaptı. Ama bu da işleri daha iyi yapmadı. Bunu bana açıklayabilir misin lütfen? Çünkü hayatım boyunca bunu anlayamadım."

"Sana söyledim," diyor, "sana aşık olduğumu sanıyordum. Ama şimdi biliyorum ki sıradan aşk ile romantik aşkı karıştırıyormuşum."

"Bunca yıl sonra bu ifşaat nereden çıktı?"

Gözleri yana kayıyor ve cevap vermeden önce bir an dudağını çiğniyor. "Birisi aradaki farkı anlamama yardım etti. Kim olduğu önemli değil."

Neredeyse onu bu konuda sıkıştırıracaktım ama mahremiyetine saygı duyuyor. Her kimse ona teşekkür etmekten başka bir önemi yok. Tekrar söylüyorum, bu sevdiğim bir kadını yüzüstü bıraktığım bir alan. Bunu daha önce bilmediğim için kendimi suçlayamam ama Wendy, Tink'in bana karşı olan hisleri hakkında bir şeyler söyler söylemez

onu bir kenara çekip konuştum. Benden daha fazlasını hak ediyordu ve her şeyin kendiliğinden çözüleceğini varsayıyordu.

"Özür dilerim, Sprite. Bir şeyler olduğunu fark edip seninle konuşmalıyım."

Omuz silkiyor. "Yıllar önce erkek gibi davranıp sana nasıl hissettiğimi söylemeliydim.

-ya da hissettiğimi sandım, yani eşit derecede aptalız."

Tüm bunlar yüzünden bu kadar berbat durumda olmasaydım, onun her zamanki açık sözlülüğüne gülerdim. "Artık neyin ne olduğunu bildiğine göre, Wendy ile aranız nihayet iyi mi?"

Öyle ya da böyle fark etmeyebilir. Hâlâ arabayı bitiremiyorum ve hâlâ onu hak etmiyorum. Ama onu etkilesin ya da etkilemesin, sevdiğim kadını birilerinin sevmemesi düşüncesinden nefret ediyorum.

Gerginlik Tink'in bedenine geri sızıyor ve elleri bacaklarının arasında asılı durdukları yerde yumruk oluyor. "O hâlâ bizden biri değil Peter. O her zaman bir yabancı oldu, uyum sağlamaya çalışıyor gibi davrandı."

Bu beni sinirlendiriyor. Ayağa kalkarak onun karşısına geçiyorum. "Gerçekten mi? Biz onu tanımadan önce bir yabancı Lily'yi kurtarmak için kendini riske atar mıydı? Akşam yemeği bulamadığımızda en azından karnımızdaki boşluğu dolduracak bir *şeyimiz* olsun diye her hafta evinden gizlice yiyecek çıkarır mıydı?"

Tink'in bakışları yere düşüyor ama işim bitmedi. Hem de hiç. "Cezayı göze alıp, parasını harcadığı konusunda yalan söyler miydi?

Hafta sonu bir arkadaşının evinde, Curly o kadar hastayken ve zar zor hareket edebiliyorken onunla ilgilenmek için okulda saklanabilsin diye mi? Devam edebilirim, biliyorsun. Çocuklarla nasıl ilgilendiğine ve onlara sevildiklerini hissettirdiğine dair örnek üstüne örnek - hayatımızın diğer her alanında eksikliğini hissettiğimiz bir şey. Sen ve Hook, onun içeri girmesine izin vermeyen tek kişilerdiniz. Ama bu onun suçu değil." Gözlerimi ona kilitliyorum. "Bu senin suçun."

Sessiz ve hareketsiz, ama bir yanıt vermesi için onu zorlamıyorum. Ona düşünmesi için gereken zamanı veriyorum. Yavaşça ellerini açıyor, omuzları gevşiyor ve başını kaldırırken ağır bir nefes alıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Haklısın. Onu ve kardeşlerini hep kıskandım. Bizim sahip olmadığımız her şeye sahiptiler ve bizim sahip olduklarımıza onun da sahip olması bana hiç adil *gelmedi*. Ama yanılmışım. Wendy ailemizdeki yerini hak ediyor. Çok özür dilerim."

İç çekerek uzandım ve onu sertçe kucakladım ve bana karşı ağlamasına izin verdim. Bebekliğinden beri bu kızla birlikteydim. Ben

Altını değiştirdi, biberonla besledi, geceleri ağladığında yanında kaldı, kabuslarında onunla konuştu ve ona yürümeyi öğretti. Delia minik perimiz söz konusu olduğunda elinden geldiğince az şey yapmıştı ve hepimiz onu o sarı saç tutamına ve o güzel yeşil gözlerine ilk baktığımız andan itibaren sevmiştik.

Hepimiz öyle ya da böyle nasıl yetiştirildiğimizin bir ürünüyüz. Önemli olan nasıl büyüdüğümüz ve hatalarımızdan nasıl ders çıkardığımızdır. Daimi çocukluğun cazibesi neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlü olsa bile nasıl büyüdüğümüzdür.

Wendy'yle yaşadığım bu ikinci şans bana bir şey öğrettiyse, o da hiçbir şeyi hafife alamayacağımızdır. Bize bir şey verildiği için mutlu olup onu elde tutmak için çalışmamazlık edemeyiz. Hayatımızdaki iyi şeyleri hak etmek için üzerimize düşeni yapmazsak, eninde sonunda onları kaybederiz.

Sefalet ciğerlerimi sıkıyor, tam bir nefes almayı zorlaştırıyor. Wendy olmadan bir daha asla rahat nefes alamayabilirim. Artık uyum sağlamaktan ve işleri daha iyi hale getirmek için çalışmaktan başka yapacak bir şey yok.

Artık büyüme vaktim geldi. Dükkandan başlayarak işleri yeniden önceliklendirmemin zamanı geldi, böylece büyüyebilir, daha fazla yeniden inşa yapabilir ve daha fazla para kazanabiliriz. Diğerleri için daha iyi bir örnek oluşturalım ve onlara sıkı çalışmanın ve sorumluluğun boş boş oturup eğlenmekten daha önemli olduğunu göstermeliyim. Doğru programla her ikisini de yapmak mümkün, ben de bunu çözmeye çalışacağım.

Ve en önemlisi, bunu Wendy'ye telafi etmek için çalışacağım. Nasıl yapacağımı ve ona kendimi kanıtlamamın ne kadar süreceğini bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Onun gözüne tekrar girmek için çalıştığım bir hayat, bizden vazgeçtiğim bir hayattan daha iyidir.

Geri çekilen Tink bana kendini küçümseyen bir gülümseme veriyor. "Kötü bir peri oldum, ha?"

Gözyaşlarını yanaklarından siliyorum ve onun iyiliği için yarım ağızla sırıtıyorum. "Sorun değil, sprite, seni affediyorum. Nereden geldiğini bile anlıyorum. Ve sen kötü değilsin, sadece yanlış davrandın. *Hem de çok*. Bu yüzden Wendy'den, tanıştığınızdan beri ona davrandığın gibi davrandığın için özür dileyeceksin."

Geri çekilip başını sallıyor ve kolunu burnunun altına silerek onu yıllar öncesinin kavgacı küçük kızına benzetiyor. "Söyleyeceğim. Ona ne yaptığımı da anlatacağım."

"Yapma bunu," diyorum, birkaç gündür ihmal ettiğim sakallarımı kaşıyarak. "İkimizden de nefret etmesi için bir neden yok ve ben daha iyi olsaydım işleri berbat edemezdin. Bu benim temizlemem gereken bir pislik."

"Ama-"

"Yapmam gereken ilk şey arabayı mümkün olan en kısa sürede bitirmek. Şoför sevkiyatı *nereye* bıraktığını bildirmediği için her şeyi yeniden sipariş etmem gerekecek." Bu karmaşayı çözmeye çalışırken tekerleklerim dönmeye başladı. Belki arayıp ihtiyacım olan şeyleri almak için ayarlamalar yapabilirim ve daha hızlı halledebilirim.

Tink başını sallar. "Hayır, ben-"

"Kahretsin, yeni bir telefona ihtiyacım var.

Senden ödünç alayım-" "Peter!"

"Ne?" Lily'nin Dodge Ram 3500'ü yarış römorkuyla garajın önüne yanaşmadan hemen önce bir dizel motorun gürleyen egzoz sesi bana ulaşıyor. Taksiden inerken kaşlarımı çatıyorum. "Hey, Lil, çocukların oynaması için eski bir araba mı bırakıyorsun?"

Kahverengi gözleri arkadaşına kaydı, kaşları kalktı. "Ona söylemedin mi?" "Denedim," diye homurdanıyor Tink.

Kızlar karavanın arkasına doğru yürüyorlar ve ben de büyük sırrın ne olduğunu merak ederek onları takip ediyorum. Lily rampayı indirerek, üzerinde her şeyi sipariş ettiğim parça şirketinin adının yazılı olduğu devasa bir sandığı ortaya çıkardı.

"Düşündüğüm şey bu mu?"

"Evet," diyor Tink utanarak. "Lil'in garajına gönderdim ve şoföre nereye götürdüğünü bildirmemesi için para ödedim."

Tüm bu olanlara duyduğum öfke yeniden alevleniyor ama bastırıyorum. Her şey bitti ve Tink bunu telafi etmeye çalışıyor. Ve artık Bel Air'i bitirmek için ihtiyacım olan tüm parçalara sahip olduğuma göre, bunu Wendy'ye telafi etmeye çalışabilirim. Onu geri kazanmaya yetmeyebilir ama kazanana kadar pes etmeyeceğim.

Ona güvенеbileceği bir erkek *olduğumu tekrar tekrar* kanıtlayacağım. Sorumluluklarını ciddiye alan, önceliklerini sıraya koyan ve anı yaşamasına ve dünyanın sunduğu sihri takdir etmesine yardımcı olmak için hala zaman ayırabilen bir adam.

"Hanımlar, hadi işe koyulalım," diyorum, bir haftadır ilk kez göğsüme umut doluyor. "Bitirmemiz gereken bir araba var. Sonra dizliklerimi bulmalıyım çünkü yapmam gereken bir sürü iş var."

BÖLÜM YIRMI İKİ

WENDY

Zihnimde, eski bir tişört ve yoga pantolonuyla koltuğuma kıvrılmış, Damsel in Despair tadındaki dondurmayı servis kaşığıyla çok da çekici olmayan bir şekilde ağzıma atıyorum.

Gerçekte, süslü bir şekilde dekore edilmiş balo salonunun arka tarafında gümüş bir gece elbisesi giymiş ve elimde bir pano tutarken, henüz tamamlanmamış 1955 Chevy Bel Air'e verilen her acınası teklifle fide şirketimin daha fazla ezilmesini izliyorum.

Geçtiğimiz kırk sekiz saat gözyaşları, öfke ve bu akşamki yıllık Love for Littles gala etkinliği için son dakika hazırlıklarıyla geçti. Her şey planlarıma göre mükemmel bir şekilde işledi-yiyecekler, içecekler, müzik, süslemeler ve hatta hava bile çok güzeldi. Tüm temanın odak noktası ve tüm yumurtalarımı koyduğum sepet dışında her şey. Çok aptalca.

Haklı olduklarını kurula bildirmektense tırnaklarımı kerpetenle sökmeyi tercih ederdim ama yapacak bir şey yoktu. Alternatif bir plan hazırlar hazırlamaz bunu onlara söylemek daha iyiydi, böylece bu geceden önce sakinleşmek için zamanları olacaktı. Neyse ki, başka bir güncelleme ile onlarla yüz yüze görüşmeyi teklif ettiğimde, programlarına uymadılar ve e-posta yoluyla talep ettiler, bu yüzden en azından başarısızlığı kabul ettiğimde kendini beğenmiş "biliyorduk" yüzlerini görmek zorunda kalmadım.

Ayrıca Michael'a mesaj atıp konuşmak için bana olay sonrasına kadar süre vermesini isteyerek ondan uzak durmayı başardım ve John'un evinde kaldım. Michael'ın kardeşçe içgüdüsünün duvarlarımı yıkmak ve bunu hemen çözmek olacağını biliyordum ama içindeki sosyal hizmet uzmanı duygusal sınırlarıma saygı duyacaktı ve ben de bunu kendi avantajıma kullandım.

Yönetim kurulu üyelerine gelince, işlerin gidişatından duydukları hayal kırıklığını dile getirdikten sonra, çoğu bugün benimle konuşmak için çaba sarf etmedi.

Bay Fitzgibbons ve babam hariç, ikisinin de eşleri onları şampanya ve kanepeler eşliğinde sohbet etmeye zorlamıyor.

Bay Fitzgibbons onuncu kez, "Gerçek arabanın burada olmaması çok yazık," diyor. "Klasik bir araba *fikri* üzerine teklif vermek, onu önünüzde görmekten çok daha farklı."

Gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına izin verme isteği güçlü, ama onları sıkıca ileri pozisyonda kilitli tutuyorum. Bakışlarım, yükseltilmiş podyumunun üzerine eğilmiş, umutsuzca heyecan yaratmaya ve teklifleri artırmaya çalışan müzayedeciden, kalabalığın içinde yanıp sönen kürekler için gösteri salonuna dönüşen balo salonunun zeminini taramaya sıcıyor.

Çok fazla yok.

"Evet, kayıp araca rağmen, Tom," diyor babam yumuşak bir sesle, "sen de benim kadar iyi biliyorsun ki buradaki herkesin bir fikirden başka bir şeye parası yetmez ve yine de isterlerse bir depo dolusu klasik araba satın alabilirler. Bunun hak eden iki kuruluş için olduğunun farkındalar - önlerinde ne olduğuna bakmaksızın teklif vermeli. Bunu yapmaktaki çekincelerinin kızımın planlamasıyla hiçbir ilgisi yok."

Babamdan gelen destek -her ne kadar el altından olsa da- dikkatimi bocalayan müzayededen uzaklaştırmaya yetti. "Teşekkürler, baba."

Minnettarlığımı sert bir baş hareketiyle onaylıyor ama bakışlarını ileriye çevirerek profilini incelemem için bana nostaljik bir an veriyor. Smokinin içinde yakışıklı, bana gençliğimdeki halini hatırlatıyor, annemle birlikte düzenli olarak hayır işlerine katılırlardı. Aralarındaki tek fark kırılmış saçları, belirgin kırışıklıkları ve kolunda güzel annemin olmayışı. Tanrım, keşke burada olsaydı. Ya da belki de değil, çünkü onu hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissediyorum.

Böyle giderse bu yıl en başarısız yıl olacak ve paranın iki amaç arasında paylaştırılması gerektiğinden, destansı bir başarısızlık olacak. Çocuk Hastanesi'nin ihtiyacı olan yeni yataklar ve diğer ekipmanlar için yeterli para olmayacak ve Kayıplar da Kalp Evi'ndeki Jade gibi çocuklara yardım etmek için fazla para bulamayacak. Ve tüm bunlar yanlış adama inandığım için olacak.

Yanlış adam. Bu bir yalan, buna gerçekten inanmıyorum. Peter Pan'in benim için yanlış adam olduğu bir evren yok, onun kalbini benimkiyle karşılaştırırken bile. Ne yazık ki, hayatta aşktan daha fazlası var. Ama bu farklı bir şey istemediğim anlamına gelmiyor.

Peter'ın garajındaki o sahneyi binlerce kez tekrarladım ve ona söylediğim şeyler yüzümü buruşturdu. O toplantıdan sonra, azalan umudumun titreyen ellerinde tutulan ve pimi çoktan çekilmiş bir el bombası gibiydim. Arabanın hazır olmadığını duyduğumda, beni bir arada tutan o küçük umut ipliği kayboldu. Üç saniye sonra patladım ve benimki hariç her yöne sözlü şarapnel parçaları fırlattım.

Peter arabanın zamanında yapılmasını sağlayacak farklı şeyler yapabilir miydi? Yapabilirdi. Ama bu onun haftalık randevu davetlerini geri çevirmem gibi bir şey değildi. Ondan araba üzerinde çalışmak için zamanı kullanmasını isteyebilirdim ve araba tamamlandığında birlikte takılabilirdik. Aksesuarları ve diğer detayları seçmek için beni beklememesi konusunda ısrar edebilirdim ki zaten kararlarımın çoğunu geçersiz kıldığı için bunun benimle fazladan zaman geçirmek için bir numara olduğuna eminim.

Mesele şu ki, bu konuda suçlanması gereken tek kişi o değil ve beni asla bilerek hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. O sevkiyat zamanında gelseydi, arabayı almam için canla başla çalışırdı. Bunların farkına varmamın bir çift olarak çalışmamamız konusundaki fikrimi değiştirdiğini söylemiyorum. Sadece Charlotte'a dönmeden önce özür dilemek istiyorum. Aramızda küslük olsun istemiyorum. Her şeye rağmen onu hâlâ seviyorum. Her zaman da seveceğim.

Ama Peter'ın on yedi yaşındayken sahilde yavaşça dans ederken bana söylediklerine rağmen, mutlu sonlar yıldızlarda yazmaz ve bazen aşkın kendisi yeterli değildir.

İçimi çekip gözyaşlarımı silerken, odanın önünde asılı duran ve Bel Air'in bitmiş halinin resmini gösteren devasa afişe bakıyorum. Acele bir iş ve uzaktan kumandalı süslü açılır kapanır tasarım için çok para ödemek zorunda kaldım ama arabam olmadığı için vekiliyle olabildiğince "büyük" davranmam gerekiyordu. Ne yazık ki, Bay Fitzgibbons'ın bu gece bana defalarca hatırlatma nezaketinde bulunduğu gibi, işe yaramıyor.

"Otuz beş bin, teşekkürler efendim," diyor müzayedeci, küreğini gönülsüzce kaldıran son kişiyi işaret ederek. "Otuz sekiz bin alabilir miyim? Otuz yedi, otuz yedi bine bakayım..."

Arabanın sözde öne çıkan özelliklerini bağırarak anlatırken saçma sapan şeyler sayıklamaya başlayınca kulak kesiliyorum. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

Ama ben bara doğru tek bir adım bile atamadan Michael önümde duruveriyor. "Henüz değil, yapamazsın. Orada kal," diyor,

yanakları kızarmış ve göğsü sık nefeslerle kabarmıştı.

Geçen günden bu yana onunla ilk kez konuşuyorum. Daha önce vakıf ve annemizin misyonu hakkında yaptığı ateşli konuşmayı dinledim ve onunla gurur duydum. Onun yaşındakilerin çoğu kardeşlik partisi döneminden yeni yeni çıkıyordu ama Michael pek çok çocuğun hayatında bir fark yaratmak için çok çalışıyordu.

Küçük kardeşim bir ilham kaynağı ve harika bir insan. Benim için çabaladığı ve bana başka türlü sahip olamayacağım bir fırsat verdiği için ona kızamam. Keşke en başından beri bana karşı dürüst olsaydı ve ben de bunu ona sadece bir bakışım ile iletseydim.

Başını sallıyor ve elimi iki elinin arasına alıyor. "Biliyorum ve özür dilerim.

Beni affeder misin?"

Onu sevgiyle sıkıp gülümsüyorum. "Çoktan affedildim."

"Harika. Oh, kahretsin." Titreyen telefonuna cevap vermek için babamızın herkesin içinde küfrettiği için azarlayan bakışlarını görmezden geliyor. "Evet, üzgünüm, geliyorum. Bir saniye bekle. Geliyorum dedim ya, *lanet olsun*." Telefonu kapattıktan sonra bana bir daha kıpırdamamamı söylüyor ve "arsız dixie" hakkında bir şeyler mırıldanarak koşarak uzaklaşıyor.

Michael'ın müzayedeciye bir şeyler fısıldamasını ve onun da devasa afişi indirmek için kumandaya basmasını şaşkınlıkla izliyorum. Midem boğazıma düğümleniyor. "Ne yapıyor bu? Sadece kırk bin dolar var. Daha da yükselebilir, neden durdu-"

Afiş, tavandan tabana cam duvarın diğer tarafında nelerin beklediğini gösterecek kadar alçaldığında panik şoka dönüşüyor. Bu mekânı o duvar yüzünden seçtim. İçeriye büyük şeylerin girmesini sağlayan iki sürgülü kapısı var. Devasa bir heykel ya da dekoratif bir avlu çeşmesi gibi.

Ya da 1955 model kiraz kırmızısı bir Chevy Bel Air üstü açık araba, cam sürgüleri açıldığında bize baktığı gibi. Yanında da smokin ve koyu yeşil papyonuyla rahatsız görünen en yakışıklı adam duruyor.

Nutkum tutuldu, ama anlaşılan bir tek benim. Grunge grubu kıyafetleri giymiş platin saçlı bir kız arabayı yavaşça odanın önünde onun için tasarladığım yere doğru sürerken heyecanlı konuşmalar kalabalığın içinde orman yangını gibi yayılıyor. Tink, lüks bir arabanın mırıltısına geri dönmeden önce motoru birkaç kez devirerek gücünü gösteriyor, sonra kapatıyor ve dışarı atlıyor.

Sanırım Bay Fitzgibbons benimle konuşuyor -bunun olacağını bilip bilmediğimi, bunu planlayıp planlamadığımı soruyor ve dramatik ifşaya onları dahil etmememin pek sportmence olmadığı hakkında bir şeyler söylüyor. Ama ne ona ne de podyumun arkasına geçmek için küçük sahneye çıkan Peter'dan başkasına dikkatimi veriyorum. Tink'in yanında duran Michael'a bakıyor - oh duh, arsız *peri*, dixie değil - o da bana doğru başını sallıyor.

Peter'ın bakışları benimkilerle buluşur buluşmaz kalbim göğsümde fırl fırl dönüyor ve karnımdaki kanat çırpışları hızlanmış periler gibi. Aklımdan milyonlarca şey geçiyor ve duygularım kötü paketlenmiş Noel ışıkları gibi birbirine karışıyor. Ama sonra mikrofona konuşuyor - bal gibi zengin sesi odada yankılanıyor, tenimde titreşiyor - ve dizlerim neredeyse çöküyor.

"Bayanlar ve baylar, müzayede parçanız geç geldiği için özür dilerim, ancak bu vesileyle size onun ne kadar özel olduğunu anlatmama izin verin."

Elektrik mavisini gözler mesafeyi aşıyor ve kalbimin çatlaklarını sıcaklıkları ve samimiyetleriyle dolduruyor.

"Bu model kesinlikle zamansız," diye devam ediyor. "Gösterişsiz güç ve güven ile şık ve zarif. İster düz yolda yarışsın, ister hayatın manzaralı rotasında kıvrıla kıvrıla ilerlesin, hedefine her zaman stil ve zarafetle ulaşır. Sıkıca kilitlendiğinde harika görünüyor, ancak onu göklere açıp uçuşmasına izin verdiğinizde gerçek güzelliği parlıyor.

"Bayanlar ve baylar," dedi yine bakışlarımı tutarak, "arabanızın zamanında gelmemesi tamamen benim hatam. Ama sizi temin ederim ki... o sonsuza kadar beklemeye değer."

Gözyaşlarım elbisemin yakasının üstünden tenime sıçrayana kadar ağladığımı fark etmiyorum bile. Berbat görüneceğim ama rimelimden yüzümden aşağı akması ve gözlerimin şişmesi umurumda değil. Çünkü on iki yaşımdan beri sevdiğim çocuk, bana olan aşkını en iyi bildiği dilde - mekanik dilinde- itiraf eden bir adam olarak karşımda duruyor (ve birkaç yüz sosyetik).

Peter sahnenin önünden atladı ve doğruca bana yöneldi. İnsanlar Bel Air'i incelemek için masalarından kalkarken salonda bir hareketlilik yaşanıyor ve müzayedeci tekrar mikrofonun başına geçerek tüm özellikleri sıralıyor, bu kez klasik otomobille ilgili gerçekleri anlatıyor, etkinlik planlayıcısı için üstü kapalı metaforlar kullanmıyor.

Bir garson elinde şampanya kadehleriyle yanımdan geçti. Hiç düşünmeden bir tanesini kaptım ve hepsini boşaltmak için geri uzattım.

"Wendy," diye fısıldıyor babam azarlayan ses tonuyla.

"Şimdi olmaz baba, tamam mı?" Ona boş bardağı uzatıyorum ve sesimi kimsenin duyamayacağı kadar alçak tutuyorum. "Annem burada olsaydı, sana rahatlamayı söylerdi. Daha önce dünyanın sonu gelmiyordu, şimdi de araba burada olduğuna göre gelmeyeceği kesin. O yüzden lütfen, elinizden geldiğince beni rahat bırakın, sonra da hayatımı nasıl mahvettiğim konusunda bana ders verin."

Gözlerinde şok parıldıyor ama Peter, Michael ve Tinker Bell'le birlikte bize ulaşmadan önce cevap verme fırsatı bulamıyor ve aniden iki dünyam çarpışıyor. Küçükken ailemi Peter ve diğerleriyle binlerce kez tanıştırmayı hayal etmişim ama hiçbirisi bu kadar aleni ve karmaşık olmamıştı. İki trenin de frenlerinin çalışıp çalışmadığını bile bilmezken olası bir tren kazasını nasıl durdurursunuz?

"Bay Darling, sonunda sizinle tanışmak bir zevk," diyor Peter, işle pürüzlendirilmiş elini uzatarak. "Adım Peter Pan, LB Otomotiv'in sahibiyim."

Babam Peter'ın elini paslı bir ayı kapanına bakar gibi inceliyor, elini içine sokmanın güvenli olup olmadığını ya da iyi davranarak bir şekilde zayıf noktalarını açığa çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyor. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra Peter'ı kavriyor ve elini sıkıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Pan. Bel Air'de iyi iş çıkardınız. Hastane ve vakfımız için yaptığınız sıkı çalışmayı takdir ediyoruz." "Her iki kuruluşa da yardımcı olacağına sevindim Bay Darling, ama gerçek şu ki Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu sadece kızınız için yaptım." "Oh? Ne kadar iyi-"

"*Pekâlâ*," diyor Peter, sözleri anlam yüklü. Yanaklarım ısınıyor ama Peter'ın içinden atması gereken şeyler varmış gibi görüldüğü için ikisi de bana pek dikkat etmiyor. "Wendy yıllar boyunca bana sizin hakkınızda o kadar çok şey anlattı ki, efendim, sizi zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu yüzden, küçük kızınızın ona vermek için çok çalıştığınız her şeyi tamamen alakasız ve finansal açıdan riskli bir şey uğruna terk etmesini kabullenmekte zorlandığınızı biliyorum."

"Şey, ben... um... evet, sanırım bu doğru." Michael ve ben birbirimize hayretle baktık. Babamın kekelediğini hiç duymamıştım. Babam omuzlarını geriye çekerek açıklıyor: "Ben sadece onun geleceği için endişeleniyorum. Sonuçta ben onun babasıyım ve hayatında ne yapacağını önemsiyorum."

Peter başını sallar. "Anlıyorum, bu yüzden rahat olabilirsin. Wendy harika bir etkinlik planlayıcısı, neler yapabildiğini gördüm ve bence bu gece

Second Star Events'in üst düzey bir etkinlik planlama şirketi olması çok uzun sürmeyecek."

Babam sanki dekorasyona ve detaylara ilk kez dikkat ediyormuş gibi odayı tarıyor. Arka planda müzayedeci açık artırmaya devam ediyor ve anlaşılmaz sesler arasında şimdiden iki yüz binli rakamları seçebiliyorum.

"Evet," diyor bıyığının bir tarafıyla oynayarak. "Katılıyorum, oldukça iyi."

İyi ki hiçbir zaman bayılacak bir kız olmadım. "Oldukça iyi" George Darling için yüksek bir övgü ve beni eski kariyerime dönmeye ikna etmeye çalışmak yerine yeni kariyerimi desteklemeye başlayabileceğini ummaya cesaret ediyorum. Peter'a bir bakış atan babam, sanki onu tanımaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Kızım, nasıl tanıştığınızı söylemişsiniz Bay Pan?"

"Ben yapmadım." Peter'ın ağzı masum ve muzip bir gülümsemeye bürünüyor; bu, babamın asla anlayamayacağı bir ikilem tanımı, çünkü dünyanın ve insanların nasıl işlediğine dair siyah beyaz görüşüne uymuyor. "Önemli olan geçmişimiz değil Bay Darling, geleceğimiz. Uzun ve mutlu bir geleceğimiz olması için dünyanın öbür ucuna kadar gideceğim."

Babamın kaşları çatılıyor ama Michael bu konuşmanın geri kalanını başka bir zamana saklamak için araya giriyor. "Hadi baba, barda üzerinde senin adın yazan bir sepet var. Bu ikisini konuşmaları için yalnız bırakalım."

Ağabeyim onu kulağımın dibinden uzaklaştırırken rahat bir nefes alıyorum ama Tink önüme geçtiğinde bu nefes yine göğsüme saplanıyor. Sinirlerim bozuldu ve genel varlığımı küçümselediğini ağzından kaçırdığında her zamanki sabrımı ve anlayışımı gösteremeyeceğimden korkuyorum.

"Merhaba Tink," diyorum, ona içten bir gülümseme sunmak için elimden geleni yapıyorum. "Araba harika görünüyor ve senin yardımın olmadan burada olamayacağını biliyorum, bu yüzden teşekkür ederim."

"Aslında, Peter'dan ayrılacağın umuduyla sevkiyatı durdurmasaydım çok daha erken burada olurdu," diyor açıkça. "Yani, bilirsin, bunun için üzgünüm."

Çenem çözülüyor ve gümüş parıltılı topuklu ayakkabılarımın tepesine çarpıyor. "Tink, sana özür dilemeni söylediğim şey bu değildi," diyor Peter.

"Kendini ne kadar suçlarsan suçla, bunun senin hatan olmadığını bilmeli. Dalga geçsen de geçmesen de, gerçek şu ki, yaptığım şeyi yapmamış olsaydım yine de yaptıracaktın."

Çok şaşırdım. Yani, Tink'in Peter üzerinde hak iddia ettiğini biliyordum ama aramıza kasten girecek kadar ileri gidebileceğini hiç tahmin etmemiştim. "Vay canına... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Öfke damarlarımda fokurduyor ve ilk tepkim saldırmak ve yaptıklarının Peter'la olan ilişkiyi ve şirketimin itibarını mahvetme potansiyeline sahip olduğunu anlayıp anlamadığını bilmek istemek oluyor. Ama sonra onun nasıl yetiştirildiğini hatırlıyorum; benimki gibi empati ve nezaket öğretecek bir annesi yoktu. O da bana gösterilen sevgi kadar ihmal ve vahşete maruz kalmıştı. Mantıklı yanım Tink'in bir yetişkin olarak daha iyi bilmesi gerektiğini savunsa da, kalbim o küçük kıza karşı anlayışlı olmam için yalvarıyor.

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim. Keşke benden bu kadar nefret etmemen için ne yapabileceğimi söyleseydin."

"Sanırım bugün şanslı günün. Görünüşe göre artık senden nefret etmiyorum. Nedenini açıklamayacağım, o yüzden sormaya zahmet etme." Kalın, sarı kaşlarını beklentiyle kaldıran Peter'a bakıyor. İç çekerek ekliyor: "Ama yıllardır sana bok gibi davrandığım için özür diliyorum. Peter'ı mutlu ettiğin sürece bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. Tabii bir sebepten ötürü beni fena halde kızdırmazsan."

Peter gözlerini devirir. "Bu kadar yeter, Tink. Git Michael'a biraz arkadaşlık et."

Yanakları pembeleşiyor ve ilgisiz ifadesini korumak için mücadele ediyor gibi görünüyor. "Kirpiklerimi teker teker çekmeyi tercih ederim. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Si'yi arıyorum, gelip beni alsın. Sonra görüşürüz."

Ve böylece Kayıp Çocuklar klanının tek kızı, sosyete kalabalığının arasından serseri kışını sallayarak geçiyor, hepsinin ona bir sirk gösterisinin parçasıymış gibi bakmasını umursamıyor ve bu beni güldürüyor. "Onu benden nefret etmeme konusunda zorlamak hoşuma gidecek. Yüz maskeleri ve romantik komedilerle dolu kız kıza bir pijama partisine ne der sence?"

"Bence bu onun senden tekrar nefret etmesini sağlamak için iyi bir yol," diyor.

Sırt.

Memnuniyetle burnumu kırıştırıyorum. "Evet, biliyorum. Ama bu çok eğlenceli olurdu.

Sadece yüzündeki dehşeti görmek için soruyorum."

Peter tamamen önüme geçerek etrafımızdaki dünyaya bakışımı etkili bir şekilde gölgeliyor. O bu kadar yakınımdayken her şey kayboluyor ve bu da son birkaç gündür özlediğim şeyleri keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor.

"Tink hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter, Wen," diyor, sesi alçak ve derin. "Bizim hakkımızda konuşmanın zamanı geldi."

"Oh, ben-"

"Bir kere mi gidiyorsun? İki kez mi? SATILDI! Arkadaki beyefendiye *dört yüz elli bin* dolara!"

Doğru mu duydum? Araba neredeyse *yarım milyon* dolara mı satıldı? Alıcıyı ararken kalbim hızla çarpıyor ve Bay Fitzgibbons'ın bana ve Peter'a doğru ilerlerken tebrikleri kabul ettiğini gördüğümde neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"Bay Fitzgibbons, arabayı *siz mi* aldınız?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Ne diyebilirim ki Bayan Darling," diyor memnun bir sırıtışla, "bizzat görünce dayanamadım. Yeniden inşa konusunda iyi iş çıkardınız Bay Pan. Eğer ilgilenirseniz, gelecekte sizinle daha fazla iş yapmayı görüşmek isterim."

Peter onun elini sıkıca sıkar. "Kesinlikle efendim. Wendy bana nasıl ulaşacağını biliyor. Sizinle konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Ve size gelince, Bayan Darling..." O odayı incelerken nefesimi tutuyorum. "Mükemmel bir iş çıkardınız. Yönetim kurulu son derece memnun ve gelecek yıl bizim için heyecan verici başka bir fikriniz olacağını umuyoruz."

Rahatlama ve mutluluk yüzeye çıkıyor ve gülüşümle birlikte kahkahalarımın da kaçmasını engellemekte çaresiz kalıyorum. "Evet efendim, çok isterim. Çok teşekkür ederim."

Yaşlı adam başını sallayarak veda ediyor ve yeni arabasına doğru ilerliyor, yol boyunca insanları gelip kıskanmaya davet ediyor. Son birkaç dakika içinde personel, ahşap dans pistini ortaya çıkarmak için masa ve sandalyeleri odanın ortasından çekti. Grup, Bread'in "If" şarkısının enstrümantal bir yorumunu çalmaya başlıyor, annemin 70'lerden kalma en sevdiği baladlardan biri, evren yandıktan sonra bile zamana meydan okuyan koşulsuz sevgi hakkında.

"Wendy Moira Angela Darling, benimle lise dansı yapma şerefine nail olur musun?"

Tereddüt ediyorum, kontrol listelerinin olduğu panomdan Peter'ın uzattığı ele ve tekrar kontrol listelerime bakıyorum. Dudağımı ısırarak, kimin bana hangi nedenlerle ihtiyaç duyabileceğini tahmin etmeye çalışıyorum. "Peter, sanmıyorum-"

"Seninle dans etmeyi çok ister," diyor Michael, panoyu elimden kaparak. İtiraz etmeye çalışıyorum ama beni bir çocuk gibi susturuyor. "Şimdi git ve bırak bebek kardeşin işleri halletsin. Ben hallederim."

"Sağ ol dostum," diyor Peter, yeni boşalan elimi tutarken. "Sana borçluyum."

Michael neyi nakde çevireceğini zaten biliyormuş gibi sırtıyor. "Bunu unutmayacağım."

Dans pistine çıktığımızda, seksi tamircim beni kendine çekiyor ve sanki yeniden on yedi yaşındaymışız gibi oluyor. Sadece dolunay yerine kristallerle süslü devasa bir avize var, yalınayak gündelik kıyafetlerin yerini siyah kravatlı kıyafetler almış ve o bir milyon kat daha yakışıklı. Ama etrafımız birkaç yüz kişiyle çevrili olsa da, sanki odadaki tek insan bizmişiz gibi hissediyoruz.

"Bilgin olsun," diyor huysuzca, "arabayla geleceğimi haber vermek istedim ama kızlar bir sorun çıkmayacağından emin olmadan seni umutlandırmamamı önerdiler. Sonra koltukları doğru yerleştirmekte gerçekten zorlandık, bu yüzden istediğimden daha yakın kesiyorduk. Tüm bunlardan sonra, ben de bir giriş yapabilirim diye düşündüm."

"Mmm, bunu kesinlikle yaptın." Sakinleşmek ve etrafıca düşünmek için o kadar zamanım olmasaydı onunla konuşur muydum acaba? Belki de böyle olması en iyisiydi. "Sinirden hasta olmamak ne kadar harika olsa da, dramatik girişin oldukça havalı olduğunu ben bile kabul edebilirim. Muhtemelen teklif savaşlarına bile yardımcı olmuştur."

"Yine de, acı çektiğini ve endişelendiğini bilmekten nefret ediyordum - buna neden olduğumu ve seni rahatlatamadığımı bilmekten daha da çok nefret ediyordum çünkü bunu bile yapmayı hak etmiyordum. Gözlerindeki o bakışı bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ne bakışı?" Hafifçe bir o yana bir bu yana sallanırken soruyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım bakış."

Sesi duygu yüklü ve onun da aynı derecede, hatta daha fazla acı çektiğini bilmek beni öldürüyor. "Peter, sadece sen değildin. Kendi yaptıklarımın ya da yapmadıklarımın sorumluluğunu almalıydım. Bunu unutalım, tamam mı? Bitti ve bitti. Köprünün altından çok sular aktı."

"Sen her zaman en iyimiz oldun, Wen. Seni hak etmiyorum, asla hak etmedim." Onunla tartışmak için ağzımı açıyorum ama çarpık bir sırıtışla beni durduruyor. "Beni azarlamadan önce bitirmeme izin ver, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, eğlenerek ve nereye varacağını merak ederek. "Devam et."

"Dediğim gibi, seni hiç hak etmedim ama hiç umursamadım da. Sana sahiptim, neden sorgulayayım ki? Bana göre, bunu sorgulamak

Kaderin seni elinden almasına göz yummak, isteyeceğim son şeydi. Bu yüzden 'sahip oldukların için şükret' anlayışını benimsedim."

"Beni asla hak etmediğin yönündeki değerlendirmene katılmadığımı bir an için göz ardı edersek," diye karşı çıkıyorum, "bu sahip olunması gereken harika bir zihniyet gibi görünüyor. Çocuklara küçükken hep bunu öğütlerdik. Sahip olmadıkları şeyler hakkında olumsuz düşünmek yerine sahip oldukları şeyler hakkında olumlu düşünmelerine yardımcı oluyordu."

"Ve bu durumlarda, bu düşünce *tarzı* harika. Ancak konu birini sevmek olduğunda bunun yanlış bir tutum olduğunu fark ettim."

Yutkunuyorum ve duygudan sıkışmış boğazımdan kelimeleri zorla geçiriyorum. "Doğru olan ne?"

Elini enseme sahiplenici bir şekilde sabitlemeden önce parmak eklemlerini yanağımda gezdirmek için uzanıyor. "Hak etmediğim inanılmaz bir kadını bir şekilde elde ettiğim için şükretmek yerine, onun hak *ettiği* adam olmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

"Peter-" Gözyaşları dökülmeye başladığında daha fazla bir şey söylemek zordu. "Sen zaten o adamsın."

"Hayır, değilim. Ama sana yemin ederim ki olacağım. Bir süre işleri ağırdan alacağız. Charlotte'ta yapman ve ilgilenmen gereken işler var ve LB'yi yeniden inşa etme işiyle büyötmek için bir plan oluşturmama yardım etmesi için babanı işe alacağım. Hafta sonları Charlotte'ta seni ziyaret edeceğim -eğer beni kabul edersen- ve bazı hafta sonları Neverland'de beni ve çeteyi ziyarete geleceğini umuyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

Başım dönüyor. Her zaman eğlenceli olan Peter Pan'in böyle pratik ve sorumluluk gerektiren şeyler önerdiğine inanamıyorum. "Kulağa... Yani, harika ama... Yani bu uzun mesafeli bir ilişki denemesi gibi bir şey mi?"

Kaşları birbirine çarpıyor. "Tabii ki hayır," diye homurdanıyor. "Sonunda Charlotte'a taşınacağım anlamına gelse bile, birlikte olmak için her türlü niyetim var. Sana daha önce de söyledim, bir daha kaçmana izin vermeyeceğim. Ama önce, yanında kalmaya değer olduğumu sana kanıtlayacağım. Sonsuza kadar."

Gözyaşlarımdan gülümseyerek, "Bu kulağa çok hoş geliyor," diyorum.

Peter güçlü elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor ve geleceğimiz buna bağlıymış gibi beni öpüyor. Öyle değil - Peter'ın söylediği her şeyde ciddi olduğunu zaten biliyorum ve hepsini yerine getireceğinden hiç şüphem yok - ama ben kimim ki

bir öpücüğü durdurmak için ne yapmalıyım? Bu kesinlikle, elde ettiğiniz şeyle mutlu olmanın ve tadını çıkarmanın mükemmel bir şekilde kabul edilebilir olduğu anlardan biri.

Bizi ayrılmaya zorlamadan önce ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Biraz sersemlemiş bir halde etrafıma bakıyorum ve "Vay canına, bugün günlerden ne?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor ve beni daha da yaklaştırıyor. "Wendy Moira Angela Darling," diyor, "kariyerinin en büyük etkinliğini başardın, Love for Littles hesabını daimi planlayıcısı olarak güvence altına aldın ve erkek arkadaşının yalvaran özrünü en dramatik şekilde kabul ettin. Herkes bilmek için can atıyor, bundan sonra ne yapacaksın?"

Belirli bir reklam serisini taklit etmesine kıkırdarak cevap veriyorum. "Varolmayan Ülke'ye gidiyorum!"

"Tabii ki öylesin," diyor ve beni kaldırıp kendi etrafımda döndürdükten sonra tekrar topuklarımın üzerine koyuyor. "Tamam, hazır mısın?"

Gülüyorum. "Hayır, etkinlik bitene kadar ayrılamam."

"Denemeye değer." Sonra bana o meşhur sırtışını -masumiyetten uzak, tamamen muzip bir sırtış- göstererek eğildi ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuştu. "O zaman hademenin dolabını bulalım ve ben arkadan tatlı vücuduna ne kadar gömülebileceğimi kontrol ederken sen de envanteri kontrol edebilirsin."

Yemlikteki tatlı bebek İsa. Birden balo salonunun sıcaklığı bin dereceye çıkıyor ve yüzüm utanç verici bir şekilde kızarıyor. Ona uslu durmasını söylemek üzereyken bana meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor ve ben de on beş dakika sonra pişman olabileceğim acele bir karar veriyorum. Ama muhtemelen olmaz.

Ellerimi yakalarına koyarak parmak uçlarımda yükseliyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Beni bir süpürge dolabında uçurmak kolay olmayacak Pan. Bakalım sihrin küçük alanlarda ne kadar işe yarıyor."

"Angel, eğer bir masal kahramanı olsaydım, Harry Potter olurum. Bir süpürge dolabı mükemmel bir yer, hatta merdivenlerin altındaysa daha da iyi. Hadi gidelim."

Yeniden on yedi yaşındaymışım gibi kıkırdarak, Peter'ın beni boş koridorlarda gezdirmesine izin veriyorum. Bir hademe dolabı bulamıyoruz ama merdivenlerin altında gözden uzak bir oyuk buluyoruz. Sonra köşeye sıkışmış ve vücudu tarafından korunan Peter elbisemi belime doluyor ve bana mutlu düşünceler, biraz sihir ve sevdiğim adamdan gelen yakıcı bir öpücükten başka bir şey olmadan uçmanın ne kadar zahmetsiz olduğunu hatırlatıyor.

EPILOG

PETER

Tink yüzünde bir sırıtışla, "**Daha önce** hiç birinin arabasını tam bir danga lak olduğu için anahtarlamamıştım," diyor.

Lily şenlik ateşinin karşısındaki en iyi arkadaşına bakarken şaşkınlıktan çenesi düşüyor. "Tamam, nasıl olduğunu anlıyorum," diyor gülerek. "Sıra bana gelene kadar bekle, sürük." Geri kalanımız ya bir erkeğin arabasını kirlettiği için Lily'ye bok atıyor ya da birasından uzun bir içki içerken kahramanlığını teşvik ediyor.

Okyanustan gelen Ekim ortası esintisi, çemberimizin ortasındaki alevlerin dans etmesini ve çatırdamasını sağlıyor. Ayrıca kucağımda oturan kadının bana biraz daha sokulmasını sağlıyor. Carlos dostça oynadığımız Never Have I Ever oyunu için bir açıklama yapma sırasını alırken, ben Wendy'nin şakağını öpüyorum. "Üşüdün mü bebeğim? Sana fanilamı verebilirim."

Geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır, böyle iyiyim. Ayrıca, o zaman sadece bir tişörtle üşürsün ve ben yeşil ekosenin içinde senin kadar iyi görünmüyorum."

Bilmediği şey ise arkamızdaki elli metreyi koşarak geçebileceğim ve sahildeki kulübeden bir gömlek daha alabileceğim. Ona söylediğim iki katlı şirin ev, kendisi şehir dışındayken kumların üzerinde şenlik ateşi yakmamıza izin veren arkadaşşıma ait. Tamamen yalan.

"Saçmalık, her şeyin içinde iyi görünüyorsun." O da öyle. Gecenin serin havası onu daha fazla örtünmeye zorluyor ama dar kot pantolonu, pembe kazağı ve diz çizmeleriyle hâlâ çok seksi. Hokey kıyafeti giyse de fark etmezdi çünkü altında ne olduğunu biliyorum. Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp sesimi alçaltıyorum. "Ama mutlak gerçeği istiyorsan, bence en iyi *hiçbir şeyin* içinde görünüyorsun."

Dudağını ısıırıyor ve göğsüme doğru şakacı bir itme hareketiyle bana sözsüz bir *sus işareti yapıyor*. Onu hala kızartabiliyor olmama bayılıyorum ve onu omzuma atıp taşımamak için tüm irademi kullanıyorum.

bencil bir mağara adamı gibi davranıyorum. Ama bir planım var ve bu planın bir parçası değil, en azından henüz değil. Bu kadar bekledim, birkaç dakika daha beni öldürmez.

Love for Littles etkinliğinden bu yana iki ay geçti ve o gece Wendy'ye söz verdiğim her şeyi yerine getirmek için çok çalıştım. Bel Air Londra elit camiasında oldukça ses getirdi ve bu sayede birkaç klasik yeniden inşa işi aldım. Silas, Tink ve ben bu projelere liderlik ediyoruz ve haftanın yarısını dükkanda normal işlerle, diğer yarısını da yeniden yapımlarla geçirdiğimiz yeni bir program hazırladık. Bu, atölyenin o günlerde biraz yetersiz kaldığı anlamına geliyor, ancak bunu da düzeltmek için çalışıyorum. Bir süre daha burada kalacağı için Şef'e yarı zamanlı bir iş isteyip istemediğini sormayı planlıyorum ve ayrıca bir resepsiyonist için ilan verdim, bu da Thomas ve Carlos'un sırayla ön tarafa bakmak zorunda kalmayacakları anlamına geliyor.

Wendy ile Charlotte'ta pek çok hafta sonu geçirdim. Bana şehri gezdirirken ve birkaç arkadaşıyla tanıştırtırken çok eğlendi ama benim en sevdiğim zamanlar evde kalıp oyun oynadığımız ya da film izlediğimiz zamanlardı. Beni yanlış anlamayın, hayal gücünün herhangi bir yerinde bir aziz değildim, ama birlikte geçirdiğimiz her saat onu çıplak ve yatakta tutmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Birlikte yaşamaya başladığımızda bunun için bolca zamanımız olacak, bu konuyu birçok kez gündeme getirmeye çalıştı. Perde arkasında planlar yaparken bile bu konuyu hep "sonra konuşuruz" diye geçiştirdim. Sonunda meyvesini vermek üzere olan planlar.

En azından öyle umuyorum.

Tüm ailemiz bu gece sahilde bizimle: Kayıp Çocuklar, Tink, Kaplan Lily, Şef ve Wendy'nin ara sıra bizimle takılan kardeşleri, tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi. Hook bile geldi ama bunun Wendy'ye duyduğu saygıdan kaynaklandığını ve beni umursadığı için olmadığını bilmemi sağlamadan gelmedi. Asık suratlı kıcının oyunu oynayıp oynamadığını içkilerinin zamanlamasından anlayamıyorum ama burada olduğu sürece bunun bir önemi yok. İyi bira, harika bir arkadaş, dolunay ve yanan bir ateş. Her şey mükemmel.

Kaplan Lily bira şişesini kaldırır. "Benim sıram! Ben hiç..." Piccaninny prensesi kendini beğenmiş bir sırıtışla alıngan periye bakıyor. "...benden daha genç biriyle öpüştüm."

Çocuklar ve ben tereddüt etmeden *içiyoruz*, bu da daha genç biriyle öpüştüğümüz anlamına geliyor. Wendy birasını kaldırmıyor, ben ondan daha yaşıyım.

Lily de öyle. Ancak birkaç saniye sonra, Lily ve Tink'in bir tür zihinsel çekişme içinde birbirlerine baktıklarını fark ediyoruz. Kafalarımız bir kızıdan diğerine dönerken, grupta sadece Tink'in ne yaptığıyla ilgilenen bir kişi var: Michael.

Wendy'nin küçük kardeşi, şüphelisinin baskı altında çatlamasını bekleyen bir polisin tüm yoğunluğuyla Tink'i izliyor. Birden Michael'ın Tinker Bell'i bana gerçekten aşık olmadığına nasıl ikna ettiğini anladım. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, ondan yaklaşık iki yaş küçüktü. *Zeki piç*. Kendi kendime kıkırdayarak biramdan bir yudum daha alıyorum ve havai fişekleri bekliyorum.

Tink, kaşlarını kaldırarak ona meydan okuyan Michael'a bakıyor. "Ya içerek itiraf edersin ya da herkesin önünde hafızanı tazelerim" diyen bir kaş. Sprite'ım aptal olmadığından, birasını kaldırıyor ve herkes onu alkışlarken Corona'sından uzun bir nefes çekiyor, ancak Tink'in genç erkeğinin kim olduğunu Lily dışında kimsenin anladığından şüpheliyim.

"Sıra sende Pan," diyor Şef yanımda. "Ve iyi bir tane yap, olur mu? Yeterince sarhoş değilim."

Geçtiğimiz birkaç hafta dikkatli bir planlama ve sıkı bir çalışmayla geçti. Kendimi hiç sorgulamadım, doğru şeyi yapıp yapmadığım konusunda hiç endişelenmedim ama zamanı geldiğinde çok gergin olacağımdan emindim. Ya onun geleceğinin nasıl olmasını istediğini yanlış anlarsam? Ya benimle birlikte bu adımı atmaya hazır değilse? Ya benim olduğum noktaya gelmek için bile birkaç yıla daha ihtiyacı varsa? Bu sorular ve daha fazlası, bu ana kadar geçen dakikalarda beni rahatsız edeceğini varsaydığım sorulardı. Ama şimdi o an geldi ve hayatımda hiçbir konuda kendime bu kadar güvenmemiştim.

"Tüm arkadaşlarımızın gözleri üzerimizdeyken, "Daha önce hiç diz çöküp evlenme teklif etmemiştim," dedim.

Wendy güler. "Peter, bu korkunç bir şey. Hiçbirimiz içki içemiyoruz _."

Bakışlarını tutarak biramı kaldırıyorum ve kalanı boşaltıyorum. Kaşları çatıldı ve ben hatamı fark ettim. Şimdiki zamanımızdan değil, geçmişimdeki bir şeyden bahsettiğimi sanıyor. Yüzünde beliren acıyı düzeltme ihtiyacıyla şişemi kuma fırlatıp ayağa kalkıyorum ve onu da benimle birlikte kalkmaya zorluyorum.

Ama sonra bir dizimin üzerine çöküp sol elini kendi ellerimin arasında tutuyorum. Wendy soluk soluğa kaldı ve çemberin etrafına baktı.

bunu gören tek kişi. Bilmiş gülümsemeler, başparmaklar ve kaldırılmış biralarla karşılaşılıyor.

Yaşadığı şok çok sevimli ve planlamamda fazla şeffaf olduğumdan endişelendiğim için büyük bir rahatlama oldu. Kıkırdarak, "Bebeğim, gözlerini buraya dik." dedim.

Bakışları tekrar benimkine dönüyor, dökülmemiş gözyaşları ve koşulsuz sevgimin yansımasıyla parılıyor. Hepsini içime çekiyorum, hayatımın sonuna kadar yanımda olmasını istediğim kıza bakıyorum. Ay ışıyla yıkanıyor, tıpkı onu balkonda gördüğüm o ilk gece gibi, benim lekelenmiş olduğum kadar saf. Şeytanımın meleği, kurtarıcı lütfum. Kalbimin macerası. Ve tam olarak nasıl hissettiğimi bilmesinin zamanı geldi.

"On altı yıl önce, Barrie Caddesi'ndeki tuğla bir evde bir kadının daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen hikâyeler anlattığını duyduğumda bir macera arayışındaydım. Ertesi gece ve bir sonraki gece, hikayeleri Kayıp Çocuklar'ın geri kalanına ulaştırmak için mümkün olduğunca sık geri döndüm. Ancak hikayeler ne kadar harika olursa olsun, bana ait olmadıkları için her zaman biraz boş geliyorlardı."

Silas homurdanıyor. "Ayrıca, bu teklif konuşmasının da gösterdiği gibi, hikâye anlatma konusunda berbat olduğu için."

Nick kıkırdar. "Her zaman eleştirmen, Si. Daha iyisini yapabileceğini düşünüyor musun?" "İşte aptalca bir soru," diyor Tobias ve Tyler stereo olarak.

"Çocuklar," diye azarlıyor Wendy, kaşları başka bir şey söylemesine gerek bırakmayacak kadar küstahça kalkık. Sert görünmeye çalışıyor ama dudaklarını çekiştiren gülümseme onu ele veriyor. Bu çocuklara bayılıyor, kötü davranışlarına rağmen.

Utangaç bir şekilde sırtarak özürlerini mırıldanıyorlar ve benim tek yapabildiğim maskaralıkları karşısında başımı sallamak oluyor. Onları dahil etmeye karar verdiğimde Kayıp Çocuklar'ın Kayıp Çocuklar olacağını biliyordum, bu da en iyi ihtimalle kabadayı ve asi, en kötü ihtimalle de sarhoş ve düzensiz olacakları anlamına geliyordu. Wendy ve ben gidene kadar onları bu son ikisinden men ettim.

"Teşekkürler Si, şimdi düşünce trenimi kaybettim."

Wendy bana yardım etmekten çok mutlu. "Hikayelerin içi boştu çünkü sana ait değillerdi."

"Teşekkürler bebeğim," diyorum ve elini öptükten sonra hikâyeme devam ediyorum. "Bir gece eve geldim ve balkonda duran bir melek ile karşılaştım. Sesi müzik gibiydi ve güzelliği nefesimi kesmişti. Gençtim ve pek çok şey hakkında cahildim ama yine de o anda biliyordum. Benim

olman gerektiğini biliyordum. Kalbimde biliyordum ki *sen*

ve haklıydım. Seninleyken, bu dünyada hak ettiği yeri bulmuş bir adamım. Sensiz, hala kayıp bir çocuğum."

"Ooh, iyiydi, patron."

Biri Carlos'u susturuyor -muhtemelen Thomas- ve ben de daha sonra hepsinin kafasına bir tokat atmayı aklıma not ediyorum. Onları duymamış gibi davranıp yoluma devam ediyorum.

"Sen benim her şeyimsin Wen ve ben sana hak ettiğin peri masalını yaşatmak istiyorum. Asla cesur bir prens ya da parlak zırhlı bir şövalye olamayabilirim ama senin sorumluluk sahibi, kariyer odaklı, eğlenceyi seven, yaramaz bir kahramanın olacağıma söz veriyorum. Ayrıca, tüm arkadaşlarını kışkandıracak taş gibi bir vücut." Çarpık bir sırıtış ve göz kırpışla söylüyorum.

Tüm arkadaşlarım homurdanıp kendi fikirlerini söylerken Wendy başını arkaya atıp gözyaşları içinde gülüyor. Ciddi olmaya çalıştım, yemin ederim. Ama kendime özgü ukalalığımın bir tutam olmadan gerçek bir Pan konuşması olamazdı. Neyse ki Wendy bunun cazibemin bir parçası olduğunu düşünüyor. Bu kadını gerçekten hak etmiyorum. Bu işi sonsuza dek halletmem için bir sebep daha.

Yenilenmiş bir aciliyet duygusuyla, bu öğleden sonra elime aldığımdan beri cebimde bir delik olarak duran yüzük kutusunu nihayet alıyorum. On yıldır sakladığım, geçmişimizin anılarını ve geleceğimize dair vaatleri içeren yüzük kutusunu değil; bu, on yıl önce niyet ettiğim gibi, Wendy'den başka kimseyle bu anı paylaşmak zorunda olmadığım zaman için. Bu, yeni vaatleri ve şu andan itibaren yeni hayatımızı temsil edecek yeni bir şey.

İçimde haftaların ve ayların beklentisiyle kutuyu açıyorum. Gözleri irileşiyor ve onun için tasarladığım yüzüğe bakarken keskin bir nefes alarak sağ elini kalbinin üzerine bastırıyor. Yıldız şeklindeki merkez taşı yarım karatlık altın bir ayarda ve beş küçük pırlanta her iki taraftaki bandın içine yerleştirilmiş.

"Oh, Peter," diye fısıldıyor.

"Toplamda on bir elmas," diye açıklıyorum. "Sen daha çocukken sevdiğin ve ilgilendiğin on bir yetimin her biri için bir tane. O okuldaki koşullar sayesinde kardeş olmuştuk. Ama sen ortaya çıktın ve bizi gerçek bir aile yaptın, Wen."

Hook oturur ve bütün gece ilk kez ilgilenir. "Benim için onun yüzüğüne elmas mı taktın?"

"Evet, ve Starkey ve Smee."

"Sence de bunun bir parçası olmak isteyip istemediğimi sorman gerekmez miydi Pan?"

"Hayır, umurumda değil," diyorum, ona *sevgiyle "git kendini becer"* mesajı gönderiyorum.

Sırıtarak. "Şimdi kapa çeneni ve bırak da bitireyim."

Gözlerini devirerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve nefesinin altında bana küfrediyor. John ona bir bira daha teklif ediyor ama Hook polis yanına oturduğundan beri yaptığı gibi onu görmezden geliyor. Acaba Hook'un John'la sorunu kanunun karşı tarafında olması mı yoksa bundan daha fazlası mı var?

"Peter, odaklan ve şu lanet yüzüğü parmağına tak artık, olur mu?"

Bu, inanılmaz derecede destekleyici olan Tink'ten. O ve Wendy yeni arkadaşlıklarında bebek adımları attılar ve onları birlikte gülerken yakaladığım zamanlar bana öyle yumuşak duygular yaşattı ki, idam mangası tehdidi bile bunları yüksek sesle itiraf etmemi sağlayamazdı. Wendy artık daha çok yanlarında olacağı için yakınlaşmaya devam edeceklerine inanıyorum. Her zaman olduğu gibi.

"Kusura bakmayın, şuradaki Kaptan Suratsız K1ç dikkatimi dağıttı."

Boğazımı temizleyerek yüzüğü çıkardım ve sol elini geri almadan önce kutuyu cebime attım. Yüzüğü onun dördüncü parmağının önünde tutarken, anın ağırlığı bir anda üzerime çöküyor.

"Uzun zaman önce, tam burada, bu kumsalda sana sonsuza dek mutlu olacağımızın yıldızlarda yazılı olduğunu ve ne olursa olsun bunun asla değişmeyeceğini söylemiştim. Şimdi sana bunu kanıtlamak, aşkımızın her zaman yeterli *olduğunu* ve olacağını göstermek için bir şans istiyorum. O halde, sen, Wendy Moira Angela Darling, zaten gülünç derecede uzun olan ismini daha da uzatma onurunu bana bahşedip benimle evlenir misin?"

"Evet, Peter Pan, evet, *evet, evet!*"

Yüzüğü parmağına takıp, arkamızdan tezahürat yapan ailemiz eşliğinde onu sallamak ve öpmek için ayağa kalktığımda göğsümde saf bir sevinç kabarıyor. Her zamanki gibi bu anı yarıda kesiyorlar ve herkes sırayla nişanlıma sarılıp onu tebrik ederken ben ayakta beklemek zorunda kalıyorum.

Lanet olsun, kulağa hoş geliyor. Karım daha da iyi ses çıkaracak. Bunu ne kadar hızlı yapabilirim merak ediyorum. Gerçi, sanırım bir organizasyon planlayıcısının kaçmak isteme ihtimali sıfıra yakın.

Şef Wendy'yi yere bıraktıktan sonra ikimizin de omzuna birer el vuruyor ve deli gibi sırtıyor. "Tebrikler, ikinize de. Şimdi yukarı çıkın

ve yeni evinizde vahşi maymun seksi gecesinin tadını çıkarın. Bir şey daha var, Wendy. Oğlun Pan sana erken bir düğün hediyesi olarak o sahil evini aldı. Eşyalarını taşımak için yardıma ihtiyacın olduğunda bana haber ver."

"Ciddi misin dostum? Bacaklarımı öylece kesip atacak mısınız?" Açıkçası sürprizi mahvetmesine kızamayacak kadar iyi bir ruh halindeyim ama yine de bunun için ona bok atmak zorundayım.

"Evet, ona bir iyilik yapıyorum. Tanrı'nın evreni yaratması, senin evlenme teklif etmenden daha az zaman aldı. Sen ona söyleyene kadar o merdivenleri tırmanamayacak kadar yaşlanmış olurdu."

"Sen bir pislisin." *Tercümesi: Seni seviyorum kardeşim.*

"Biliyorum." *Tercümesi: Biliyorum.*

Wendy'nin bakışları evle benim aramda gidip geliyor; güzel yüzünde şok, heyecan ve biraz da şüphe karışımı bir ifade var. "O evi sen mi aldın? Bizim için mi?"

Yaklaşarak onu kollarıma çektim. "Bu tarafa geri taşınmaktan bahsediyordun ve ben de kız arkadaşını öğrenci evine taşıyan üniversiteli bir genç gibi olmak istemedim. *Sahilimizde* satılık bu evi bulduğumda, buranın bizim olması gerektiğini anladım."

Dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parıldıyor. "Bu mükemmel," diyor gülümseyerek. "Tüm bunlar. Her şey mükemmel."

"Henüz değil."

Onu kollarıma alıp eve kadar taşıdım. Güldükçe kıpırdanıyor ve uygun bir şekilde vedalaşması gerektiğini söyleyerek itiraz ediyor. Ama artık burada kalmak umurumda değil. Sanki yakında hepsini görmeyecekmişiz gibi, ne zaman onu yeni yatağımızdan çıkarıp topluma yeniden katılmasına izin vermeye karar versem. Tur isteğini geri çevirip onu doğruca ana yatak odasına götürüyorum ve sonunda yatağın ucuna oturtuyorum.

Onu soymaya başlıyorum, kazağını başından yukarı çekip yere bıraktıktan sonra botlarını ve çoraplarını çıkarıyorum. "Tanıştığımız ilk gece bana öpücüğün değer verdiğin biriyle paylaştığın bir şey olduğunu söylemiştin. Senden istediğimde ise panikleyip bana bir yüksük vermiştin."

Mavi gözleri hülyalı bir bakışla yumuşuyor, sanki gençliğimizdeki o anı izliyormuş gibi. "Ve karşılığında bana altın bir meşe palamudu fıstığı vermiştin. Hatırlıyorum."

Kot pantolonunu çıkarıyorum ve kalçalarını kaldırarak bacaklarından aşağı sıyırmama izin veriyor, üzerinde beyaz dantel sütyeni ve külotundan başka bir şey kalmıyor. Çünkü

Her zaman, ağzım onun her seksi santimini tatma arzusuyla sulanıyor ve sikim onun kalçalarının arasına gömülmek için acı verici bir ihtiyaçla nabız atıyor. Yerinde kıpırdanıyor ve işleri ilerletmek için ne kadar endişelensem de, çılgınlığımın bir yöntemi var. Bu yüzden ellerimin dolaşmasına izin veriyorum, onu son kumaş parçalarından arındırırken dokunuşumla dikkatini dağıtıyorum.

"Altı yıl sonra, sen taşınmadan önce," diye devam ediyorum, yatağın altına daha önce oraya sakladığım diğer yüzük kutusuna uzanarak, "Öpücüğünü çaldım ve sana bunu yaptım..."

Bacaklarının arasına diz çökerek solmuş mücevher kutusunu açıyorum ve nihayet ona sonsuza dek önce yaptığım şeyi görebilmesi için yukarı kaldırıyorum. Titreyen elleriyle, alt kısmında meşe palamudu somununun kolye ucu olarak sallandığı 22 inçlik narin altın zinciri aldı. Etrafta kimse yokken dükkândaki elektrikli aletlerle zincirin geçebileceği bir delik açmak için yaratıcı olmak zorunda kalmıştım ama başarmıştım.

"Peter..." Kelimeleri çıkaramıyormuş gibi başını sallıyor. "İşte, izin ver. Bunu sende görmek için on yıl bekledim." Kutuyu koydum kenara çekip kolyeyi başının üzerine indirirken, o da saçlarını yolundan çekiyor. Meşe palamudu somunu göğüslerinin hemen üzerinde, kalbinin göğsünün içinde benim için attığı yerin tam üzerinde, tam da istediğim gibi duruyordu.

"Bunu kaybettiğimi sanıyordum," diye fısıldıyor kolyeyi parmaklarken.

"Biliyorum ve böyle düşünmene izin verdiğim için özür dilerim. O son gece sahilde sana vermeyi planlamıştım ama gideceğini öğrenince yapamadım. Öpüşmelerimizi saklarsam belki bir gün seni bana geri getirir diye düşündüm."

Gülümsüyor. "Sanırım işe yaradı. Seninki nerede?"

Arkama uzanarak fanilamı ve tişörtümü sıyırdım ve aslında bir dizi yeni künye ile birlikte gelen gümüş boncuklu zinciri ortaya çıkardım. Onları çıkarmış ve zinciri yüksüğümde açtığım delikten geçirmiştim. Şimdi tıpkı onunki gibi kalbimin üzerinde duruyor.

"Vay canına," diyor yumuşak bir kıkırdamayla, parmaklarını "öpücüğümün" tıpkı onunki gibi kalbimin üzerinde durduğu yerde gezdirerek. "Bir Monopoly oyun parçasını bu kadar seksi gösterebilecek başka bir erkek olduğunu sanmıyorum."

"Komik, ben de sen ve meşe palamudu fıstığı hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

Yüzümü elleriyle çerçeveleyerek beni öpüyor ve geri çekilmeden önce kasıklarına şehvet şırınga ediyor. "Teşekkür ederim, Peter. Her şeyi mükemmelleştirdin. Öpücükler, yüzüğüm, *evlenme* teklifi, ev - Aman

Tanrım, bize sahilde bir ev aldığına hala inanamıyorum - hepsi sadece

Çok mükemmel. Sanki tüm peri masalı hayallerim ve sahip olduğumu hiç bilmediklerim gerçek oldu. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Tek istediğim senin mutlu olman. Artık birlikteyiz ve bu sefer sonsuza dek sürecek. Bu gece hayatımızın geri kalanının ilk gecesi, sonsuza dek sürecek mutluluğumuzun başlangıcı."

"O zaman neyi bekliyoruz?" diye soruyor eli karnımdan aşağı, ağrıyan sikime doğru ilerlerken. "Her şeye doğru şekilde başlayalım."

Göğsümden bir inilti çıkıyor ve onu ters çevirip geçen hafta sonundan beri aklımdan geçen iğrenç şeyleri ona göstermemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu kadınla sevişeceğim, böylece nişan gecemizde ona nasıl taptığımı ve onu nasıl sevgi yağmuruna tuttuğumu hatırlayacak. *Sonra* onu pazar gününden itibaren zar zor yürüyene kadar altı şekilde becereceğim.

Beni kot pantolonumun üzerinden sıkıştırdığında neredeyse dikkatlice hazırlanmış planlarımı raydan çıkarıyor. Sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çekerek bileğini kavriyorum ve daha parlak fikirlere kapılmadan elini çekiyorum. "Lanet olsun, Wen, beni öldüreceksin."

"Bu adil çünkü önümüzdeki birkaç saniye içinde çıplak ve içimde olmazsan öleceğimden eminim."

"Bunu yapamayız, değil mi?" Ayağa kalkıp soyundum ve onun önünde durdum. Kalın sikim ona doğru uzanırken mavi gözleri beni içine çekiyor. "Yatağa geç meleğim."

Dudağını ısırarak bakışlarımı tutuyor ve yatağın ortasına uzanıyor, ben de onu takip ederek ağırlığımı onun üzerine yerleştiriyorum. Etrafımı sarıyor ve ben de kendimi ait olduğum yere, kalçalarının arasındaki dar açıklığa sokuyorum, haftalar önce prezervatif kullanmayı bıraktığımız için hala minnettarım, böylece hiçbir şey bağlantımızın önüne geçmiyor.

"Al beni," diye fısıldıyor. "Kalbime ve ruhuma sahip çıktığın gibi bedenime de sahip çık. Lütfen Peter, sana ihtiyacım var."

Kalçalarını kaldırıp sikimin başını kaygan sıcaklığıyla sarıyor ve yemin ederim yıldızları görüyorum. "Bana sahipsin, Wen. Ben seninim. Her zaman öyleydim, her zaman öyle olacağım."

Ve böylece evime daldım, çünkü Wendy budur. Her zaman Varolmayan Ülke'de yaşamış olabilirim ama Wendy benim evim, tıpkı benim onun evi olduğum gibi.

Ay ışığı pencereden içeri süzülürken, hayallerimin kadınıyla sevişiyorum. Her itişte, her saldırıda ona kendimden, ruhumdan küçük bir parça veriyorum. Onu öpüyorum, okşuyorum ve asla bırakmayacakmışım gibi sarılıyorum. Ve onun sıkı duvarları etrafımda sıkışıp çırpındığında

doruğa ulaşmasının verdiği güçle bakışlarını tutuyorum ve benim için uçmasını izlemeyi ne kadar çok sevdiğimi fısıldıyorum.

"Seni her şeyden çok seviyorum Peter," diyor, vücudu hala artçı şoklarla titriyor ve gözlerinde o kadar çok duygu var ki, şakaklarından aşağı akan yaşlar şeklinde taşıyor.

Tuzlu ıslaklığı öpüp uzaklaştırıyorum ve sonra zevkten şişmiş ağzını öpüyorum. "Seni hâlâ daha çok seviyorum, Wen."

Ve seviyorum. Bu dünyada hiçbir şey beni bir başkasını onu sevdiğim kadar sevdiğime ikna edemez. Ve hayatımızın geri kalanında Wendy Darling'i sevmek çok büyük bir macera olacak.

EPİLOG II

KANCA

Pan'ın Wendy'yi eve kadar taşımamasını kapüşonlu gözlerimin altından izliyorum, yüz ifademin hiçbir şeyi ele vermemesine dikkat ediyorum. Derinlerde, tüm duygularımı ittiğim o karanlık yerde, onlar adına mutlu olduğumu fark ediyorum. Pan peri masalını hak etmiyorsa bile, Wendy kesinlikle hak ediyor. Onunla asla diğerleri gibi bağ kuramadım çünkü hiç kimseyle bağ kuramadım, kendi kardeşimle bile. İnsanlarla yakınlaşmak hayatımda tehlikeli bir oyun ve oynamak istemediğim bir oyun, bu yüzden herkesin uzak durduğundan emin oluyorum.

Yine de Wendy Darling'e büyük saygı duyuyorum. Bunu asla kabul etmeyebilirim ama umarım Pan az önce söylediği tüm o çiçekli saçmalıkları gerçekleştirir. Bu gece sahilde olan herkes arasında bunu en çok hak eden o. Zaten bu yüzden gelmeyi kabul ettim. Ama artık yükümlülüğümü yerine getirdiğime göre ve Pan'ın yeni nişanlısına çoktan daldığına ve lanet olası farkı anlamayacağına şüphe olmadığına göre, ben buradan gidiyorum.

Veda etmek için bir şey söylemeye zahmet etmiyorum. Pan, Kayıp Çocuk klanının bir parçası olduğum konusunda ısrar eden tek kişi. Geri kalanlar beni bir daha görseler bile umurlarında değil, ki bu benim için sorun değil. Endişelenmem gereken kendi mürettebatım var. Korsanlar Pan'ın çocukları gibi değil. Hırsızlık ve ticaret söz konusu olduğunda gevşek ahlaki kurallara sahip bir grup suçludurlar, ancak köpekler kadar sadıktırlar ve tek ihtiyacım olan da budur.

Deri ceketimin fermuarını çekip ateşin yanından geçerek çemberin içinden yürüyorum ve daha uzun kalmam için yapılan davetleri görmezden gelerek sahilde, bu dünyada sahip olduğum tek değerli şey olan GSXR-1000'imi park ettiğim yere doğru ilerliyorum. Birkaç yıl önce ona nakit para ödemiştim ama herkes çaldığımı düşünmüştü. Onları düzeltmeye zahmet etmedim. Ne anlamı var ki? Algı gerçeklikten daha güçlüdür ve yasalara uyan bir vatandaş olarak endişelenmem gereken bir itibarım da yok.

Umumi tuvaletlerin bulunduğu küçük binanın köşesini döndüğümde arkamdan derinden gelen bir ses duyuyorum.

"James."

Anında terlemeye başlasam da tüylerim diken diken oluyor. Bu ismin çağrısına boyun e meyeli bir ömür olmuŗtu ve o yaŗlı pi in benimle tekrar u raŗmasına izin vermeyece im.  izmeli topu umun üzerinde dönerek bir elimle g mle inin önünü yumrukluyor, diğer elimi de boynuna dolayarak onu tu la duvara fırlatıyorum.

"Sakin bana öyle deme," diye homurdanıyorum, yüzüne birkaç santim yaklaŗarak.

Adam ellerini kaldırır. "Tamam,  z r dilerim, benim hatam," der. "Sadece seninle bir saniye konuŗmak istedim, hepsi bu."

Konuŗmak mı? Siktir et onu, hiç istemedi- Esinti y n de iŗtiriyor ve aniden polyester, kalıp sabun ve silah ya ı kokularının saldırısına u ruyorum. Hiç de nahoŗ olmayan bir kombinasyon ama beklediğim tütün, ter ve motor ya ı değil. *Tanrım, bu Darling. Kendine gel.*

"Ne halt istiyorsun?" Onu bırakmaya cesaret edemiyorum. Eğer bırakırsam, tutunacak bir Şey olmadan ellerimin nasıl titredi ini görecek. Ay yeterince parlak ve kimseye Őeytanlarımı açıklayacak değilim, hele de meraklı bir polise.

"Wendy bana Starkey'den bahsetti," diyor. "Yardım etmek istiyorum."

Kısa bir an için g  s mde umut alevlendi. Starkey'e ulaŗmak için Şimdiye kadar denedi im her Şey baŗarısız oldu. Tüm Neverland PD Croc'un cebinde ve o iŗimi yaptı ımdan emin olana kadar kardeŗimi sıkı bir Şekilde kilit altında tutmaları için kesin talimat aldılar.

Evet, kardeŗim. Kimsenin sahip olduğumu bilmediği.

Milyonuncu kez söylüyorum, keŗke Croc'u gençken  ld rseydim. Ama cinayet iŗleyecek kadar midem yoktu ve aptalca bir Şekilde on sekizinci yaŗ g n me kadar dayanabilirsem  zg r olaca ımı d ŗ nd m. Ama Fred Croc bilgiyle u raŗır. Etrafındaki insanları bu Şekilde manipüle ediyor. Baŗınızın üzerinde tutması gereken Şeyi bulana kadar kazacak ve sizi kiŗisel kuklalarından biri yapmak için o ipleri ba layacaktır.

Benim durumumda, sonunda dosyalarımıza bakmaya karar verdiğini ve Starkey'nin aslında benim k  k kardeŗim olduğunu öğrenince Őaŗırdı ını söylüyordu. O zamana kadar kimse bilmiyordu. Bembeyaz saçları olan ve Kaptan dediği kiŗiye kahramanca tapınan k  k çocuktan bile bunu bir sır olarak sakladı ımdan emin oldum.

Eğer baŗka bir insana karŗı sevgiye yakın bir Şey hissedebiliyorsam, o da bu çocuktur. Bu yüzden birinin onu dıŗarı çıkarmama yardım etmek istediğini duymak

Son birkaç aydır suyun altında tutulduktan sonra ilk nefesimi almak gibi.

Kiminle konuştuğumu hatırlayana kadar.

"Bana yardım edemezsin," diye mırıldandım. "Partiye geri dön, sevgilim."

Gözlerini bana dikti. "Bana sevgilim deme. Senin aksine, benim ilk ismime karşı bir tiksintim yok. John da olur."

Kendisine ne denmesini istediğinin umurunda olmadığını belli ederek alay ediyorum ve uzaklaşmak için onu itiyorum. Beni durdurmak için kolumu tutuyor ve bir kez daha tepki veriyorum. Bu sefer göğsünü duvara çarparak kollarından birini aramıza sıkıştırıyorum. "O güzel yüzünü yeniden düzenlemememin tek nedeni kız kardeşine olan saygım. Ama bana bir daha dokunursan, domuzlara karşı av sezonunu açmış sayarım."

Gülüyor, ses sırtından göğsüme doğru titreşiyor ve birbirimize bastırduğumuz için göğsüme giriyor. Kaslarıma sızıyor ve kemiklerime yerleşiyor. Tekrar duymak için garip bir istek duyuyorum, ama birini nasıl güldüreceğimi bilmiyorum; aslında, en başta neyin bu kadar komik olduğunu düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yok.

"Kimse size söylemediyse söyleyeyim, ben komedyen değilim ve espri yapmıyorum, bu yüzden neyi bu kadar komik bulduğunuzu anlamadım."

Sıcak bal rengindeki gözleriyle omzunun üzerinden bana bakıyor. Ay ışığının gölgeleri güçlü yüz hatlarını fark etmemeyi imkansız kılıyor - yüksek elmacık kemikleri, düz bir burun ve düz bir kenar gibi bir çene çizgisi- ve büyük çerçevesi ve kaslı yapısıyla, beni lanet bir köpek yavrusu gibi takip eden cılız çocuktan çok uzak.

"Sadece sana dokunmamamı söylemiştin," diyor, göğsü ağır nefesler alıyor. "Ama sanırım dokunmamdan hoşlanıyorsun."

John kalçalarını geriye iterek dikkatimi sessizce odadaki file yönlendiriyor. Fil, onun dar kışına bastırduğım sert aletimdi.

Taşaklarıma kaynak meşalesi tutuyormuş gibi geriye sıçrayarak onu döndürüyorum ve tekrar boğazından tutup kaldırıyorum. Vücudu gevşemişti ve bana bakımlı keçi sakalının çerçevelediği çarpık bir sırıtma veriyordu. Neden onu oradan oraya savurmama izin veriyor ki? Onu üç kez hırpaladım. Bir polis olarak, adam indirmek konusunda eğitim almamış değil. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, dövüş sanatlarıyla da ilgileniyordu; yine de, ona kendi kişisel bez bebeğim gibi davranmamı asla engellemedi.

Tanrım, bunu neden seksi buluyorum? Porno ve sağ elim dışında bir şeyden tahrik olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki artık gerçek dünyada beni neyin tahrik ettiğinden emin değilim. Görünüşe göre, polislerle karşı bir şeyim var. Görevde olmayanlara. Bal rengi gözleri olan ve otoriteme saygı duyan. *Hay sikeyim.*

"Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum *hayatım* ama buna hemen şimdi son verebilirsin. Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok, beni duyuyor musun? Uzaklaş ve uzak dur."

"Çekip gideceğim," diyor. "Şimdilik. Ama benden o kadar kolay kurtulamazsın. Patronunun büyük bir şey planladığını söyleyen kaynaklarım var. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim ve sonra onu alaşağı edeceğim. Umarım iş işten geçtiğinde ortalıkta olmazsın."

"Aynı şey senin için de söylenebilir," diye homurdandım.

Geniş bir omuz silkiyor. "Görüşürüz, Hook." Sonra sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sahile doğru yürüdü. Sanki ereksiyonumu kışında hissetmemiş ve arkasını döndüğünde kotundaki şişkinliği fark ettiğimi fark etmemiş gibi.

İçimden küfrediyorum ve bisikletime doğru yürüyorum. Seleye yerleşip karartılmış kaskımı takıyorum ve anahtarı çeviriyorum. *İnatçı piç kurusu.* Croc'un işine burnunu sokmaya başlarsa kendini öldürtecek. Sonra Wendy üzülecek ve Pan'ın çizmesi kalıcı olarak kışına saplanacak. Harika, tam da ihtiyacım olan şey. Her şeyin üstüne bir de bebek bakıcılığı işi.

Sahil kenarındaki otoparktan çıkıp otoyola girdiğimde, sağ elimi geriye doğru büküyorum ve bana son yirmi yılda hissettiğimden daha fazlasını iki dakika içinde hissettiren adamlara arama olabildiğince mesafe koymaya çalışarak cehennemden çıkmış bir yarasa gibi yola çıkıyorum. Her kilometrede göğsümdeki gerginlik gevşiyor ve ilgisizlik ve kopukluğun soğukluğu geri dönerek daha rahat nefes almamı sağlıyor.

Burası benim konfor alanım. Bildiğim şey bu, nasıl hayatta kaldığım. Ve böyle de kalacağım. John Darling ve onun bal rengi gözleri ne derse desin.

Neverland ekibinden daha fazlası yakında geliyor.

HOOK, Varolmayan Ülke Romanları'nın 2. kitabı Bahar 2019'da

yayınlanacak [Goodreads'te TBR rafınıza ekleyin](#)

Amazon'dan şimdi ön sipariş verin!
(veya bunu yayınlandıktan sonra okuyorsanız normal sipariş) <http://bit.ly/HookKindle>

NEVERLAND KARAKTERLERİ SÖZLÜĞÜ

Neverland Karakterleri Sözlüğü
(kitap şimdiki zaman çizgisinden 16 yıl önce başladığında olduğu gibi)

Kayıp Çocuklar

Peter Pan: Neverland Kayıp Çocuklar Okulu'ndaki küçük çocuk grubunun lideri.

Slightly (diğer adıyla Silas/Si): Peter'ın sağ kolu olduğu için kendi kendini atadı.

Bir sonraki en yaşlı ve herkesten biraz daha iyi olduğuna inandığı için klasik bir birincidir.

Kıvırcık (diğer adıyla Carlos): Çoğu durumda onu beladan kurtaracak gamzeleri olan tatlı ve çapkın; ancak, olaylar için o kadar sık suçlanıyor ki, suçlama kendisine ait olmasa bile suçu kabul etme alışkanlığını benimsiyor.

Nibs (diğer adıyla Nick): Çocukların en çekingeni, sessiz ve sadık; muhtemelen Peter'ın *gerçek* sağ kolu.

İkizler (diğer adıyla Tobias ve Tyler/Ty): Kimsenin birbirinden ayıramadığı, birbirlerinin cümlelerini tamamlayan ve kızlar hariç her konuda tartışan tek yumurta ikizleri.

Tootles (diğer adıyla Thomas): Çocukların en genci ve en tatlısı; çok empatik ve yardımsever.

Tinker Bell (diğer adıyla sprite/fairy/pixie): Erkek okulunda yaşayan tek kız; şımarık, alıngan ve Peter'a şiddetle sadık.

Korsanlar (Kayıp Çocuklar'ın bir alt grubu)

James "Kaptan" Kanca: Okuldaki çocukların en yaşlısı, açıklanamaz bir şekilde Peter'dan nefret ediyor.

Smee: Kızıl saçlı ve Hook etrafta olmadığı sürece ona sadık, sonra Kayıp Çocuklara katılıyor.

Starkey: Beyaz saçlı ve o etrafta olmadığı sürece Hook'a sadık, sonra Kayıp Çocuklara katılıyor.

Sevgililer

Wendy Darling: Komşu şehir Londra'da yaşayan genç kız; hikâyeler anlatmaktan, yaraları iyileştirmekten ve anne gibi davranmaktan hoşlanır.

John Darling: Wendy'nin kendisinden iki yaş küçük erkek kardeşi; zeki, kurnaz ve dövüş sanatları meraklısı.

Michael Darling: Wendy'nin erkek kardeşi, ondan beş yaş küçük; dahi seviyesinde IQ'ya sahip ve grubun bebeği olmaktan nefret ediyor.

George Darling: Darling çocuklarının babası ve Londra'da finansal planlamacı.

Piccaninnies

Kaplan Lily (diğer adıyla Lily/Lil/T.L. Picc): Piccaninny kabilesinin prensesi; bıçaklara ve erkekleri hadım etmeye meraklı bir kaçış sürücüsü.

Gri Kurt (diğer adıyla Şef): Tiger Lily'nin büyük üvey kardeşi; dışlanmış, göçebe ve yaramaz.

Crocs

Fred Croc: Kayıp Çocukların Koruyucusu, küçük çaplı suçlu, pirzola dükkanı sahibi.

Delia Croc: Fred'in karısı ve çocuklardan nefret ediyor.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitapta bana yardımcı oldukları ve bu seriyi başlattıkları için teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Yorgun ve son günlerini yaşayan beynim birilerini unutursa şimdiden özür dilerim. Kesinlikle kasıtlı değil.

Her zaman olduğu gibi, normal hayatımızı istediğimden daha fazla kesintiye uğratan bir kitabı bitirmek için kendimi günlerce ve haftalarca kilitlediğimde büyük bir anlayış ve sabır gösteren sevgili kocama ve çocuklarıma teşekkür ederim.

Çalışma eşim ve ruh kardeşlerim Cindi Madsen ve Rebecca Yarros'a her şey ve her şey için teşekkür ederim: plan yapmak, okumak, koşmak, blurb şekillendirmek, kırbaçlamak, cesaretlendirmek, desteklemek, gülmek ve denesem bile asla listeleyemeyeceğim binlerce şey. Hayatım onlarla birlikte ölçülemeyecek kadar güzel ve günlük sohbetlerimiz ve haftalık video sohbetlerimiz olmadan ne yapardım gerçekten bilmiyorum. Ağlamaklı bir Jerry Maguire'ın bir keresinde dediği gibi, onlar beni tamamlıyor. #UnholyTrinity

Gönder tuşuna basar basmaz her bölümü okumak için her şeyi bırakan Erin McRae'ye, uyumasını beklediğim ama asla uyumadığı gece 3'te bile ve beynimin gelecek kitapları metin konuşmaları üzerinden planlamasına yardımcı olduğu için. Gelecekteki mesaj seanslarını dört gözle bekliyorum, özellikle de sonunda tekrar bir iPhone aldığında, çünkü dürüst olalım yeşil metin balonları berbat ;)

Danielle Rairigh ([Danielle Leigh Editorial Services/Spellbound Stories](#)) ve Rebecca Barney'e ([Fairest of All Book Reviews](#)), romantizm topluluğundaki iki muhteşem hanımefendi ve blog yazarı, beta okuma, geri bildirim/denetleme becerileri/tavsiyeleri ve kimseye güvenemeyeceğimi düşündüğüm bir zamanda beni tekrar tekrar ayağa kaldırarak insanlığın iyiliğine olan inancımı azar azar geri kazandırdılar. Bu kitap büyük ölçüde onların cömertliği sayesinde tamamlandı ve her ikisine de çok minnettarım.

Pan, Hook ve Tink'in [güzel kapaklarını](#) yaratan [Sweet 'N' Spicy Designs](#)'dan Jaycee DeLorenzo'ya ve kelimenin tam anlamıyla en kolay, en

birlikte çalışma zevkine eriştiğim hoş, drama içermeyen bir tasarımcı. Tasarım işine ihtiyacınız varsa, görmemiz gereken kadın o.

Brenda Ambrosius'a, isteyebileceğim en harika avukata. Yasal mektupları gereken tüm profesyonellikle ve sağlıklı bir dozda getto alt metniyle hazırlama konusunda gerçekten bir yeteneği var. Geçtiğimiz altı hafta boyunca benim için yaptığı her şey olmasaydı, bu kitap o zaman çıkmazdı ve akıl sağlığım artık bozulmamış olurdu. Benim için yaptığı her şeyden dolayı, bu seride bir kahramana onun adını veriyorum (küçük bir değişiklik). Bu yaz Tink'in kitabında tanıtılacak!

Aimee Pachorek, Amy Ball, Michelle Macrander ve Shelby Burk'e bu bölümlerin ilk versiyonlarını okuyup bu karakterler ve onlar için kurduğum dünya hakkında heyecanlandıkları için. Coşkunuz ve cesaretlendirmeniz günlerimin parlak noktalarıydı ve yoğun programlarınızdan zaman ayırıp okuyabildiğiniz için minnettarım.

Seymour Agency'den inanılmaz menajerim Nicole Resciniti'ye, hiç bitmeyen tavsiyeleri ve desteği için, beni meşhur çıkıntılardan aşağı indirdiği ve hikayelerimi daha geniş kitlelerle paylaşmamı sağlayan harika fırsatlar elde etmem için çok çalıştığı için. O gerçekten kariyerimin bel kemiği ve onsuz kaybolur giderdim. Hayatımda olduğu için ona inanılmaz derecede minnettarım ve bir gün benim için yaptığı tüm iyilikleri on katıyla geri vermeyi umuyorum.

Maxwell Mob'daki herkese: Bunca yıldır benimle birlikte olduğunuz ve sürekli değişen yayın programımda yeni projelerim için heyecanlandığınız için teşekkür ederim. Sürekli desteğiniz, coşkunuz ve Jason Momoa hakkındaki paylaşımlarınız beni ayakta tutuyor. Her. Gün. Gün.

Kitaplarımı duyurmak için yorulmadan ve *ücretsiz olarak* çalışan, grafikler yapan, beni davet eden, tavsiyelerde bulunan, ARC'lerimi okumak ve incelemek için zaman ayıran ve genel olarak tutkuları diğer kadınları yükseltmek olan süper harika kadınlar olan tüm blog yazarlarına çok özel bir teşekkür. Sizler, içinde yaşadığımız bu kitap topluluğunun temelini oluşturuyorsunuz ve sizler olmadan bu kadar çok okura ulaşamazdık. Yardımlarınız için sonsuza dek minnettarım ve cömert ruhlarınız karşısında alçakgönüllüyüm.

Ve son olarak, bu kitabı okuyan herkese teşekkür ederim. Umarım *Peter Pan'in* çağdaş yeniden anlatımını beğenmişsinizdir ve özellikle Neverland Romanları'nda planladığım diğer sekiz kitap için buralarda olacağınızı umuyorum. Bu seri benim için bir tutku projesi, inanılmaz gurur duyduğum bir proje ve elimden gelenin en iyisini yapmak için çok çalışacağıma söz veriyorum.

Sen. Eğer hoşunuza gittiyse -ya da gitmediyse bile- [Amazon](#), [Goodreads](#) ya da [Bookbub](#)'da dürüstçe yorum yaparsanız çok memnun olurum. Paylaşmak nemsemektir ve yorumlar bir yazarın dünyasını döndüren şeydir.

ː)

Neler üzerinde çalıştığımı ve bir sonraki kitaplarımın ne zaman çıkacağını takip [etmek](#) isterseniz, [haber bltenime](#) kaydolabilirsiniz. Ve eğer gizli bakışları, seksi erkekleri, müstehcen şakaları ve Jason Momoa memlerini seviyorsanız, Facebook'taki okuyucu grubum [Maxwell Mob](#)'da bana katıldığınızdan emin olun.

YAZAR HAKKINDA

Gina L. Maxwell, kar ve soğuk havadan nefret etmesine rağmen tam zamanlı bir yazar, eş ve annedir. Hevesli bir aşk romanı bağımlısı olan Maxwell, okumayı sevdiği aşk hikâyelerinin tadını çıkarmanın alternatif bir yolu olarak yazmaya başladı. İlk romanı [Seducing Cinderella](#), dört haftadan kısa bir süre içinde hem *USA Today* hem de *New York Times* çok satanlar listelerine girdi ve o zamandan beri yeni keşfettiği hayalini yaşıyor.

Buharlı aşk romanları okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda zamanını Scrabble'da (ve diğer tüm oyunlarda) lise aşkına yenilerek, gençler küresten uçmadan önce onlarla takılmak için elinden geleni yaparak ve onlar uçtukten sonra sürekli sıcak bir yere taşınmanın hayalini kurarak geçiriyor.

Kendisi ve tüm çevrimiçi evleri hakkında daha fazla bilgiyi www.ginalmaxwell.com adresinde bulabilirsiniz.